

catalunya música revista musical catalana

FEBRER 1997

NÚM. 148 PREU: 500 PTES

**RICCARDO
CHAILLY**

**La direcció
com un
gran
diàleg**

**El musical "Company"
arriba a Barcelona**

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00
CENTRE COMERCIAL GLORIES
Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87
BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89
MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

3A ÈPOCA ANY XIV
NÚM. 148, FEBRER 1997

Consell de Direcció:
Pere Artís (editor), Pere Burés
(Coordinació amb Catalunya
Música), Jaume Comellas (direcció
periodística) i Lluís Millet (direcció
musical)

Maquetatge: F.S.
Secretaria de redacció: Teresa
Martínez

Publicitat: Art-Co
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpresió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83
ISSN: 1136-7458

Consell Editorial: Fèlix Millet
(President), Montserrat Albet, Josep
Ma. Bricall, Josep Ma. Busquets, Josep
Caminal, Salvador Cardús, Jordi
Casas, Joan M. Clavaguera, Gregori
Estrada, Gabriel Ferrer, Joaquim
Garrigosa, Joan Guinjoan, Carles
Guinovart, Teresa Lloret, Joan
Matabosch, Xavier Montsalvatge,
Ramon Muntaner, Ramon Pla, Eugeni
Sallent i Xavier Turull.

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, JORDI BADIA SENDRA,
HELENA BAYO, JOAN CASALS I
CLOTET, XAVIER CASANOVAS-
DANÉS, CESC, JAUME COMELLAS,
JOAQUIM GARRIGOSA I MASSANA,
MARICARMEN GÓMEZ MUNTANÉ,
JORDI MALUQUER, JORDI MARTÍNEZ,
FÈLIX MILLET, JOAN PADROL, DAVID
PICÓ S., MARTA PORTER I TALENS,
ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-
BECH, LLUÍS TRULLÉN, JOAQUIM VILÀ
I FOLCH, JOSEP M. VILAR I JOAN
VIVES BELLALTA.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

Els articles publicats a "Catalunya
Música/Revista Musical Catalana"
expressen només l'opinió dels seus
autors.

© de les reproduccions autoritzades,
VEGAP, Barcelona 1997.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Original Dixieland Jazz Band

Francisco Lázaro

TEMA

MUSICALIA

Riccardo Chailly

SCHERZANDO

DISCOS

- 5 *Nou panorama musical*
- 6 *80 anys del primer disc de jazz*
per Albert Suñé
- 8 *Francisco Lázaro. Un tenor desconegut a Barcelona...*
per Helena Bayo
- 13 *Mikrokosmos. "... por derecho de conquista"*
per Pere Artís
- 14 *Tangents. Star system*
per Jordi Maluquer
- 16 *Músics catalans a Els Diumenges al Palau*
per RRM
- 18 *En la mort del Dr. Narcís Jubany*
per Fèlix Millet
- 20 *Joaquim Maideu, in memoriam*
per Joan Casals i Clotet
- 22 *Tribuna oberta. Música bona, música dolenta*
(música de qualitat; música amb qualitats)
per Josep M. Vilar
- 23 *Fàustics Aragall i Palatchi*
per X. Casanovas-Danés
- 24 *Viatge al passat amb Menuhin*
per F. Taverna-Bech
- 25 *Jordi Savall, un intens discurs virtuosístic*
per Lluís Trullén
- 27 *La bona línia d'Alba Ventura*
per Jordi Badia
- 29 *Música contemporània des d'una òptica nova*
per David Picó S.
- 31 *Entre el magisteri i el virtuosisme*
- 32 *Una proposta per l'organització dels ensenyaments
superiors de música a Catalunya*
per Joaquim Garrigosa i Massana
- 34 *Perill que el projecte pedagògic desconegui la
professió musical*
per Jordi Martínez
- 38 *Bones idees i pocs recursos per aplicar-les*
per Marta Porter i Talens
- 40 *Riccardo Chailly. La direcció com un diàleg
profund*
per Helena Bayo
- 43 *Salonen. Mehta. Colom. Lott. Hogwood.
Armstrong. Badura-Skoda*
per Lluís Trullén
- 46 *Acompanyant Company*
per Joan Padrol
- 48 *Una de les obres clau de la música del segle XX*
per F. Taverna-Bech
- 52 *Picasso ens ensenya la parada*
per Joaquim Vilà i Folch
- 54 *per Cesc*
- 55

C I C L E D E C O N C E R T S
E L S D I U M E N G E S
A L P A L A U

LOCALITATS
A LA VENDA

V Temporada 1997
Palau de la Música Catalana

Concert núm. 1 23 de febrer, 18 h.

Orquesta de Cámara Joaquín Rodrigo

Vicente Huerta, *violí*

Agustín León Ara, *concertino-director*

Haydn: *Concert per a violí, en do major*

Mozart: *Serenata nocturna, K. 525*

Montsalvatge: *Tres postals il·luminades*

Dvorák: *Serenata per a cordes, op. 22*

Concert núm. 2 9 de març, 18 h.

Orchestra de Cambra Gonçal Comellas

Orfeó Català

Peter Bartels, *evangelista i àries*

Marcos Fink, *Jesús*; Marta Almajano, *soprano*

Mireia Pintó, *contralt*; Pau Bordas, *baríton*

Jordi Casas, *director*

J.S. Bach: *Passió segons sant Joan*

Concert núm. 3 23 de març, 18 h.

Knox-Galesburg Symphony (Illinois)

Mihai Craioveanu, *violí*

Bruce Polay, *piano i director*

Gershwin: *Rhapsody in blue*

Bruch: *Concert per a violí i orquestra núm. 1*

Borodin: *Simfonia núm. 2*

Concert núm. 4 6 d'abril, 18 h.

**Cor de Cambra del Palau
de la Música Catalana**

(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)

Grup instrumental de vent

Fermí Reixach, *recitador*

Jordi Casas, *director*

Haydn: *Dos Divertimenti*

Mozart: *Sis Notturni*

Schubert: *Deutsche Messe, D. 872*

Concert núm. 5 27 d'abril, 18 h.

Coproduït amb la Fundació Teatre Lliure

Orchestra de Cambra Teatre Lliure

**Cor de Cambra del Palau
de la Música Catalana**

(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)

Virgínia Parramon, *soprano*; Montserrat Torruella, *contralt*

Francesc Garrigosa, *tenor*; baríton, a determinar

Josep Pons, *director*

Stravinsky: *Cantata*

J.S. Bach: *Cantata núm. 140*

Bach/Webern: *Ricercata (fuga)*

Bach/M. Davies: *Dos preludis i fuga*

Stravinsky: *Missa*

Concert núm. 6 11 de maig, 18 h.

Orchestra Simfònica del Vallès

Enrico Pompili, *piano*

(guanyador Premi Santander 1995)

Jordi Mora, *director*

Mozart

L'Empresari (obertura)

Mozart

Concert per a piano núm. 17, K. 453

Bizet

Carmen (suites núm. 1 i 2)

Concert núm. 7 25 de maig, 18 h.

En commemoració del XV Aniversari

de l'Escola de Música de Barcelona

Gerard Claret i Amalia Valcárcel, *violins*

Cristian Ifrin, *viola*

Lluís Claret, *violoncel*

Magdalena Martínez, *flauta*

Joan Enric Lluna, *clarinet*

Albert Atenelle, *piano*

Shostakòvitx: *Quatre valsos*

Brahms: *Quartet op. 26*

Strauss/Schönberg: *Vals de l'Emperador*

Localitats: de 400 a 2.300 ptes.

Venda de localitats: a partir del 7 de febrer

Patrocina i organitza

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA
MÚSICA CATALANA

i la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

É

s un axioma que la presència de qualsevol manifestació cultural, lúdica, esportiva, etc. en els mitjans de comunicació és condició essencial perquè una col·lectivitat prengui consciència de l'abast d'aquella opció (més encara: sovint, perquè tingui coneixença de la simple existència d'aquell fet el -que sigui).

I òbviamment -per raons que no cal esmentar- entre els *media* ocupa un lloc preeminent la televisió.

Els exemples que podríem reportar d'aquesta afirmació són innumbrables. Com a exponent de tots ells, no citarem sinó el del fet casteller, a la popularitat actual del qual (derivada de moltes motivacions, no essent la menor la valoració sociològica del risc) han contribuït decisivament les retransmissions televisives d'exhibicions i concursos de castells. I, de ben segur, la televisió no ha estat tampoc aliena a l'expansionament territorial d'una manifestació circumscrita, originàriament, a l'Alt Camp i al Penedès.

Aquest poder mediàtic, orientat adientment, pot ajudar positivament a la difusió dels fets culturals, entre els quals ací ens interessem primordialment els de signe musical.

Pel que fa a aquest àmbit, s'ha incorporat recentment a la programació ja existent al Canal 33 (dels programes d'òpera i concerts als de sardanes, música tradicional o música popular) un nou espai dominical dedicat al cant coral.

Aquesta modalitat musical ha estat, des de sempre, la gran absent en els mitjans de comunicació -tant els escrits, com els radiofònics i el televisiu.

D'ací que saludem amb goig aquesta iniciativa de Televisió de Catalunya -amb la col·laboració de la Federació Catalana d'Entitats Corals-, que pot possibilitar, amb fets, la coneixença directa d'una realitat, molt assumida de forma difusa pel cos social però, probablement, desconeguda en els perfils autèntics.

Amb el benentès que els guanys d'aquesta acció no seran només unidireccionals (és a dir, els telespectadors) sinó que revertiran en els mateixos grups que participen en aquest nou espai. Perquè sempre és enriquidor afrontar un compromís (més enllà, doncs, d'un cert hipotètic cofoisme operatiu), acceptar el contrast públic amb tercers, vèncer un repte per molts no plantejat...

La persistència en la ruta empresa pot esdevenir un factor molt important en l'àrea específica objecte de comentari.

Cal que ho sigui, a benefici d'una faceta expressiva que ha contribuït a configurar, en gran part, el solatge cultural d'un extens sector social, i que fou -al seu dia- motor d'iniciatives que han estat bàsiques per a la cultura musical del país.

Nou programa musical

catalunya música

148

revista musical catalana

80 anys del primer disc de jazz

El 26 de febrer de 1917 —aquest mes farà vuitanta anys— l'editora Victor gravà el primer disc de jazz de la història. El grup encarregat de fer la feina va ser l'Original Dixieland Jazz Band de Nova Orleans.

per ALBERT SUÑÉ

«**D**ixieland» —o bé «Dixie» per als amics— és el nom d'una sèrie d'estats del sud dels Estats Units, entre els quals Louisiana, la capital del qual és Nova Orleans. Però també es designa amb aquest nom un estil de jazz originari precisament d'aquesta ciutat que, a grans trets, es defineix per la pràctica de la improvisació col·lectiva a tres veus, trompeta, clarinet i trombó, i per una selecció de temes sorgits del *ragtime*, el *blues* o les marxes. Per exemple, *Tiger Rag*, *When the saints go marchin' in* o *Muskrat Ramble*.

De fet, els estils Nova Orleans i Dixieland vénen a ser el mateix. Perquè els intercanvis entre uns grups i els altres foren permanents, i molt semblants les respectives fórmules instrumentals, melòdiques, harmòniques i rítmiques. Però el segon mot va servir per designar el jazz que executaven els músics blancs influïts pel Nova Orleans que interpretaven els seus companys de color. Com que la primera banda de jazz que gravà un disc fou l'Original Dixieland Jazz Band, formada per músics blancs, el nom Dixieland s'associà a partir d'aleshores al jazz de Nova Orleans que tocaven aquests músics.

Foren músics blancs de l'àrea

de Chicago, principalment Muggsy Spanier, Pee Wee Russell i Bud Freeman, els qui van generar una rèplica del Nova Orleans. La sensibilitat, és clar, podia ser diferent a l'hora de les comparacions. I l'esperit. Fins i tot, el Dixieland tingué moments certament negligents i poc inspirats. Però la seva fidelitat als principis del Nova Orleans va fer que, principalment els grups dels líders esmentats, aconseguissin un gran predicament.

El Dixieland ressorgí espectacularment a partir del 1940. Curiosament, quan va tornar a treure el nas s'anomenà Nova Orleans Revival i suscità un gran nombre de seguidors. Als noms, entre altres, de Lu Watters, Bob Crosby, Bob Wilber, els Dukes of Dixieland i Pee Wee Hunt, als Estats Units, cal afegir els de Chris Barber i Humphrey Lyttelton, a la Gran Bretanya, i els de Claude Luter, Claude Bolling, Maxim Saury i Les Haricots Rouges, a França. Paral·lelament, músics blancs o de color, ja veterans, per exemple Eddie Condon, Max Kaminsky, Mezz Mezzrow, Jimmie Noone, Albert Nicholas, Bunk Johnson, Sidney Bechet i Kid Ory, van tornar a gravar i actuar en clubs i sales de concerts.

El Revival va néixer pel desig de trobar una música col·lectiva que permetés a cada intèrpret una més gran llibertat que la que oferien les orquestres de l'era del *swing*. En certa manera, Revival i Be-bop viatgen en el mateix vaixell, ja que pertanyen de les mateixes motivacions.

De fet, el Revival comprèn tres corrents diferents, que només es barregen en casos excepcionals. Per una banda, hi ha els músics que havien inter-

pretat Nova Orleans durant la seva època daurada (1920-1929), principalment a Chicago i Nova York. Ja hem parlat de Mezzrow, Noone, Nicholas i altres. El segon corrent neix pel desig de recuperar la música del Nova Orleans original. Pràcticament, els qui la van tirar endavant foren músics de Louisiana, com Frederic Ramsey i Charles Edward Smith. La tercera sorgí gairebé simultàniament arreu del món. Comprèn, en general, l'obra de músics blancs que volien tornar a tocar, al més fidelment possible, els discos de l'edat d'or del Nova Orleans. Són els casos de Watters o Lyttelton.

El Nova Orleans que van tocar després els músics blancs, es caracteritza per la interpretació del tema que porta a terme la secció anomenada melòdica. És a dir, una o dues trompetes (o cornetes), un trombó, un clarinet i, a vegades, un saxo. La trompeta s'encarrega de l'explosió del tema i les seves variacions. El trombó entra en el registre greu i el clarinet adorna del registre greu a l'agut.

Aquestes tres veus formen un col·lectiu on és gairebé obligada la improvisació, encara que es facin servir, en ocasions, girs assajats, i on la inventiva s'expressa en els solos. La secció melòdica és reforçada per la secció rítmica, composta per bateria, guitarra o banjo, i tuba o contrabaix. El piano hi anirà entrant de mica en mica. Naturalment, en les marxes pels carrers de Nova Orleans, portar a coll un piano no era gens fàcil. I la bateria com a tal apareix per substituir el bombo, els tambors i els platerets, que tocaven diferents músics. I, és clar, el contrabaix esdevé un magnífic substitut de la tuba.

L'Original Dixieland Jazz Band

Diverses orquestres esdevinueren famoses interpretant Nova Orleans. Cal parlar de la Creole Jazz Band, del trompeta King Oliver; dels Hot Seven, de Louis Armstrong (deixeble d'Oliver); i dels Red Hot Peppers, del pianista Jelly Roll Morton. Després, el progressiu augment de la plantilla de músics en cadascuna d'aquestes formacions provocà l'aparició de les primeres grans orquestres, per exemple les de Duke Ellington i Fletcher Henderson.

Fou, però, un conjunt format per músics blancs el que gravà el primer disc de jazz. Aquests nois s'englobaven, en formació de quintet, sota el nom d'Original Dixieland Jazz Band. Eren nascuts a Nova Orleans i, gairebé tots, havien actuat amb el grup de Papa Jack Laine entre el 1910 i 1913.

L'ODJB era liderat pel cornetista Dominic James La Rocca, i integrat, en principi, per Edwin Eddie Edwards (trombó), Alcide Yellow Núñez (clarinet), Henry Ragas (piano) i Johnny Outha Stein (bateria). És a dir, no hi havia contrabaix o tuba. El 1916, el conjunt arriba a Chicago i obté un gran èxit. Al

final de l'any, Larry Shields substitueix Yellow al clarinet. A Nova York, l'Original Dixieland Jazz Band causa sensació al Reisenweber Restaurant.

Durant els dos primers mesos de 1917 les companyies discogràfiques es disputen els favors del grup, Victor és qui aconsegueix finalment el contracte i, el 26 de febrer, l'ODJB grava el primer disc de jazz de la història. S'hi inclouen, entre altres, els temes, *Livery Stable Blues* i *Dixieland Jazz Band One-Step*.

La primera pedra ja està posada. El grup no para de gravar, ja que, el mateix any, ho fan per a la Columbia i l'Aeolian. El març del 1919, la banda viatja a Londres, on influeix poderosament en la vida musical britànica, i grava amb el pianista autòcton Billy Jones per a la Columbia anglesa.

De tornada als Estats Units, l'ODJB experimenta alguns canvis en la seva formació i grava altra vegada per a Victor i també per a Okeh. El 1924 el líder La Rocca acomiada els seus músics i retorna a Nova Orleans. La formació resorgeix

amb força el 1936 actuant en públic i gravant discos amb el quintet original. És en aquesta mateixa època que La Rocca funda una gran banda de catorze músics. Però la vida de la nova formació és efímera.

El cornetista acomiada altra vegada la seva gent el 1938. Però els músics recuperen el nom del grup el 1939 i el 1943 tornen a gravar. Poc temps després, la banda, amb gent nova, apareix per darrera vegada en un espectacle anomenat *Tropical Revue*.

L'ODJB influí poderosament en diversos grups de Dixieland i Nova Orleans de Chicago i Nova York durant tots els anys vint. Segons que s'ha dit més d'una vegada, en són deutors els que anys més tard van tirar endavant el Nova Orleans Revival, i gent com el cornetista blanc Bix Beiderbecke i el mateix Benny Goodman.

Altres títols famosos de l'Original Dixieland Jazz Band, a part dels ja esmentats de la primera sessió discogràfica, foren *Reinsensweber's Rag*, *Tiger Rag*, *I'm Forever Blowing Bubbles*, *Sphinx*, *Soudan* i *Some Of These Days*.

Francisco Lázaro

Francisco Lázaro és un tenor que té a les seves esquenes una important carrera operística, desenvolupada, principalment, a Alemanya. Ens sobta la seva absència a escenaris més propers i a aquest fet, com

a tot el que li hem preguntat, ens ha respost clar i català. El senyor Lázaro és una persona que diu amb franquesa el que pensa, una sinceritat que sempre és d'agrair.

Un tenor molt desconegut a Barcelona, cridat per Karajan a Salzburg

per HELENA BAYO

Ui, com vaig començar a cantar? Jo vaig començar a treballar d'ençà que era jove-net, per tal d'ajudar econòmicament la família. I contínuament estava cantant a la feina. Llavors el meu cap em va dir: «Escolta, tu podries ser cantant.» «Ja m'agradaria, ja, però qualsevol va amb aquesta història a casa meva.» Als meus pares, cantant..., això era una bogeria.

Els meus pares eren gent humil, el meu pare treballava en una fàbrica. Jo tenia 18, 19 anys. Clar, jo tenia por que els meus pares diguessin que ara em donava per cantar, com m'havia donat per unes altres coses.

«Ja t'acompanyaré jo a casa per dir-ho als teus pares», em va dir el meu cap.

I llavors ho va preparar tot ell, perquè ell enviava a la seva filla amb una mestra de cant. Així vaig començar. Als meus pares els va semblar bé. I ja no he parat mai més...

Al començament, doncs, vaig estudiar amb aquesta mestra. Era una senyora molt gran i pràcticament van ser uns inicis de templeig. Em va agafar llavors el servei militar i es va trencar aquesta relació. I pensant que havia de buscar una altra cosa, vaig entrar al conservatori del Liceu.

El primer any em vaig examinar de tres cursos de cant, el solfeig, italià... Aquí la cosa ja es preparava de manera diferent. Però vaig acabar amb Medalla d'Or... molt bones notes, però de cantar havia après molt poc. I jo era conscient d'això i aquesta va ser la meva gran sort. I buscant alguna cosa millor vaig trobar la senyora Markoff, amb la qual també havia estudiat Kraus. I això per a mi va ser la gran sort.

—Importa realment amb qui s'estudia?

—Si importa? És el que ho decideix tot! Hi ha cantants que neixen amb tota la veu feta, però si no s'aprèn una tècnica, després la cosa no funciona. O sigui, que després se li nota una manca de preparació. La carrera de cant és una mica tèrbola en el sentit que no es té la seguretat d'estar tots els dies allà.

—El fet d'haver estudiat amb la mateixa mestra que Kraus, vol dir que té el mateix tipus de tècnica?

—És bastant semblant. Quan jo sento parlar en Kraus m'identifico amb el que diu. I també ho sé per gent que ha anat a les seves classes.

Sortir a l'estranger

—Com va començar a cantar professionalment?

—Vaig començar a fer pape-rets al Liceu que, sens dubte,

eren acceptables i estava content..., però li vaig plantejar al senyor Pàmias una cosa ben simple: o vostè em dona fama o em dona diners, però em va dir: fill meu, ni una cosa ni l'altra, no et puc donar. Fins que no tinguis un nom, no et puc donar papers més importants, perquè ningú no vindrà a veure't.

El nostre entrevistat va pensar que almenys ja sabia on estava i tenia un punt de partida. Va decidir d'anar-se'n a l'estranger. Un company de cant que anava molt sovint a Alemanya li deia que l'hi portaria i li prepararia una audició. Però el gran problema eren els diners.

—I la meva mestra, Markoff, va posar els diners damunt de la taula i em va dir, tu vés allà i ho proves. Les bones persones són les bones persones, i cada cop que ho explico m'emociono. Un viatge en autobús de qualsevol manera, però de manera que pogués arribar allà i em pogués estar el temps que calgués.

Francisco Lázaro va anar amb el seu amic a Berlín i va fer una audició per al director d'orquestra Hölreiser, que en aquells moments es trobava assajant *La Bohème*. Li va fer cantar precisament «Che gelida manina» i va causar una molt bona impressió.

—Em van dir que pugés a l'oficina i em van demanar qui era

Francisco Lázaro a *Il trovatore*

el meu agent. No sabia què dir i els vaig donar l'adreça de la meua mestra a Barcelona (a algun lloc havia d'arribar l'encàrrec). «Ja li trucarem, perquè ens ha agradat molt.» I com que ja no tenia res a fer, vaig tornar a Barcelona.

Dos mesos més tard, en no tenir encara notícies de Berlín, el tenor li va dir a un pianista molt amic seu que treballava al Liceu que l'avisés quan vingués per aquí el mànager de la companyia alemanya que portava al teatre tot el Festival de Bayreuth.

—Em va trucar un dia... «Escolta, que és per aquí». Vaig anar al Liceu immediatament i vaig exposar al mànager la meua situació, que jo havia de marxar d'aquí (li vaig explicar la meua experiència a Alemanya)... i clar, jo no tenia cap agent, i si vostè volgués presen-

tar-se allà i dir que és el meu agent i preguntar com està la cosa, doncs crec que hauríem avançat molt. «A poc a poc, noi, a poc a poc... podries cantar alguna cosa?» «Puc cantar "La Pira" de *Il trovatore*?» (jo pensava, mare meua, "La Pira" aquí...)

Se'n va anar a veure en Pàmias per si ens deixava l'escenari per provar «La Pira».

Després de cantar em va dir que ja era suficient i que se me'n duia amb ell a Alemanya. «Vine, vine, que anem a parlar amb en Pàmias a l'oficina els tres plegats. Aquest noi me l'emporto.»

En Pàmias es va quedar...

Un conte de fades

Vam anar a Berlín pel mes de maig, i el mes de gener següent ja tenia contracte. Vaig anar a Munic per quedar-me a viure

allà i vaig estar tot el temps estudiant parts que volia posar a punt amb un mestre de repertori. Estant allà em van trucar del Festival de Salzburg perquè anés aquella mateixa tarda a fer-hi una audició. Vaig anar-hi. Hi havia Sawallisch. Canto un ària. «En pot cantar una altra?» En canto una altra. «Pot cantar-ne una altra?» En canto una altra... I vaig cantar fins a nou àries. Es va aixecar i va dir: «Anem a fer el contracte.» Cantaria a Salzburg. Del no res, de fer paperets, a cantar al Festival de Salzburg!

Vaig tornar a Munic perquè el contracte no era per aquell moment, perquè no havíem començat encara els assajos. Em tornen a trucar. «Vingui, perquè el mestre Karajan el vol escoltar.»

Era per no creure-s'ho. Karajan estava al Festival de Salzburg i em cridaven perquè anés allà per fer-hi una audició. Vaig anar i el que em va passar realment no sé si li ha passat a algú més, perquè realment no es pot prendre com a model per a ningú. Karajan estava fent un assaig de *Rosenkavalier*, perquè ell també feia de director d'escena. Arribo amb la maleteta just per fer nit allà i em presento:

—Miri, Herr Karajan, aquest és el senyor Lázaro que ve ve per fer l'audició.

—Sí, senyor... un moment.

—Què canta?

—L'ària de *Rosenkavalier* (jo sabia que anava per això).

—Bé, però podria vostè cantar «Celeste Aida»?

—Sí, però no porto la partitura. (A mig matí!)

—No importa. És aquí, la partitura (ho diu assenyalant el seu cap).

—Sí, però el pianista...

—Vostè no es preocupi.

Treu el pianista del piano i s'hi asseu ell. I ja sé per què s'hi va posar ell! Em va portar un tempo el doble de lent del normal! Jo creia que rebentava, però ho vaig aguantar i no es pot imaginar el que m'estintola-

TEMPORADA 1996-97

Director titular
Lawrence Foster

Principal director invitat
Franz-Paul Decker

VENDA D'ABONAMENTS

Abonaments: es podran adquirir abonaments per a totes les sèries, per correu, abans de l'1 de setembre. Els que no s'hagin venut per correu es posaran a la venda els dies 12 i 13 de setembre de 1996 a la seu de l'Orquestra, Via Laietana, 41, pral. Barcelona, de 9 a 21h. Es poden adquirir abonaments des de 6.800 ptes.

Venda de localitats: les entrades per a tots els concerts de la temporada seran a la venda a partir del dia 14 d'octubre a les taquilles del Palau de la Música Catalana.

Venda de localitats per telèfon: a partir del 18 d'octubre es podran reservar localitats per a tots els concerts de la temporada, trucant a les taquilles del Palau de la Música, tel. (93) 268 10 00.

Telèfon d'informació: (93) 317 10 96

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA
"L'ORQUESTRA"

Institut de Cultura
Ajuntament de Barcelona
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Dates	Director	Solista	Autors	Obres
19 i 20 d'octubre	Evelino Pido	Cristina Ortiz, <i>piano</i>	Haydn Ravel Shostakòvitx	Simfonia núm. 49 "La Passione" Concert per a piano i orquestra en Sol Major Simfonia núm. 1 op. 10
25, 26 i 27 d'octubre	Eliahu Inbal		Mahler	Simfonia núm. 6
2 i 3 de novembre	Leopold Hager	Ignaz Solzenistzín, <i>piano</i>	Haydn Mozart Schumann	Simfonia núm. 69 "Laudon" Concert per a piano i orquestra núm. 23 K 488 Simfonia núm. 1 op. 38
8, 9 i 10 de novembre	Lawrence Foster	Barbara Hendricks, <i>soprano</i>	Beethoven Berlioz Gerhard Stravinsky	Simfonia núm. 8 op. 93 Nuits d'été op. 7 Danses de Don Quixot L'ocell de foc (versió 1919)
15, 16 i 17 de novembre	Orquesta Nacional de España Gerd Albrecht	André Watts, <i>piano</i>	Beethoven Schumann	Concert per a piano i orquestra núm. 5 op. 73 Simfonia núm. 2 op. 61
29 i 30 de novembre 1 de desembre	Lawrence Foster	Peter Frankl, <i>piano</i> Didier Henry, <i>narrador</i>	Dutilleux Mozart Bonet Txaikovski	Timbres, espace et mouvement Concert per a piano i orquestra núm. 25 K 503 Le Cimetière Marin Tema i variación (Suite núm. 3)
14 i 15 de desembre	Lawrence Foster	Centenari del poeta Joan Alavedra Solistes a determinar Orfeó Català (dir.: Jordi Casas)	Casals	El Pessebre
20, 21 i 22 de desembre	Eliahu Inbal	Silvia Marcovici, <i>violí</i>	Lalo Berlioz	Simfonia Espanyola, op. 21 Simfonia Fantàstica, op. 14
10, 11 i 12 de gener	Evelino Pido	Evelyn Glennie, <i>percussió</i>	Prokofiev McMillan Schubert	Simfonia Clàssica op. 25 Veni, veni Emmanuel Simfonia núm. 9 D 944 "La Gran"
17, 18 i 19 de gener	Miguel Angel Gómez Martínez	Ricardo Casero, <i>trombó</i>	Haydn Brotos Dvorak	Simfonia núm. 31 "Hornsignal" Concert per a trombó i orquestra (Estrena) Simfonia núm. 8 op. 88
31 de gener 1 i 2 de febrer	David Shallon	Angel Jesús García, <i>violí</i>	Brahms Rozsa Bartók	Sis danses Hongareses Concert per a violí i orquestra op. 24 Concert per a orquestra
7, 8 i 9 de febrer	Pedro Alcalde	Kolja Blacher, <i>violí</i>	Homs Beethoven Prokofiev	Dos Soliloquis Concert per a violí i orquestra op. 61 Simfonia núm. 3 op. 44
14, 15 i 16 de febrer	Lawrence Foster	Vicent Ellegiers, <i>violoncel</i> Mercè Pons, <i>narradora</i>	Bernstein Tilson Thomas Corigliano	Tres meditacions per a violoncel i orquestra Del diari d'Anna Frank Simfonia
22 i 23 de febrer	Lawrence Foster	Karan Armstrong, <i>soprano</i>	Strauss Weill Mahler Haydn	Vals de l'Emperador Els set pecats capitals 3 Cançons de "Des Knaben Wunderhorn" Simfonia núm. 95
28 de febrer 1 i 2 de març	Josep Pons	Maria Rosa Llorens, <i>piano</i> Coral Càrmina (dir.: A. Cañamero)	Puértolas Stravinski Messiaen Bruckner	Barcelona 2001 (Estrena) Simfonia per a instruments de vent Oiseaux Exotiques Missa núm. 2 en mi menor
7, 8 i 9 de març	Franz-Paul Decker	Disa English, <i>oboè</i>	Piazzola Benjamin Rimski Korsakov	Tangazo Concert per a oboè i orquestra (Estrena) Scheherazade op. 35
15 i 16 de març	Franz-Paul Decker	Centenari Manuel Blancafort Emili Brugalla, <i>piano</i>	Blancafort Blancafort Brahms	Preludi, ària i giga Concert Ibènic per a piano i orquestra Quartet amb piano op. 25
4, 5 i 6 d'abril	Franz-Paul Decker	Bernadette Greevy, <i>mezzo</i>	Bach Hartmann Wagner Mendelssohn	Concert de Brandenburg núm. 3 BWV 1048 Simfonia núm. 1 per a veu i orquestra Wesendonk Lieder Simfonia núm. 5 op. 107 "Reforma"
12 i 13 d'abril	Franz-Paul Decker		Wagner Bruckner	Sigfried Idyll Simfonia núm. 6
18, 19 i 20 d'abril	Lawrence Foster	Elena Bashkírova, <i>piano</i> Brigitte Engerer, <i>piano</i>	Haydn Mozart Strauss	Simfonia núm. 6 "Le matin" Concert per a dos pianos i orquestra núm. 10 K 365 Vida d'heroi op. 40
25, 26 i 27 d'abril	Lawrence Foster	Sarah Chang, <i>violí</i>	Berlioz Txaikovski Mendelssohn	Rob Roy. Obertura Concert per a violí i orquestra op. 35 Simfonia núm. 3, op. 56 "Escocesa"
2, 3 i 4 de maig	Dmitri Kitajenko	David B. Thompson, <i>trompa</i>	Kalínnikov Glier Ravel	Simfonia núm. 1 Concert per a trompa i orquestra op. 91 La Valse
9, 10 i 11 de maig	Gilbert Varga	David Golub, <i>piano</i>	Haydn Mozart Falla Debussy	Simfonia núm. 22 "El Filòsof" Concert per a piano i orquestra núm. 14 K 449 Noches en los jardines de España La Mer
16, 17 i 18 de maig	Lawrence Foster	Sara Wolfensohn, <i>piano</i>	Montsalvatge Mozart Falla	Desintegració Morfològica de la Chacona de Bach Concert per a piano i orquestra núm. 21 K 467 El sombrero de tres picos

va amb els peus a terra!, perquè és que em rebentaven, les respiracions que em feia fer, de tan llargues que eren. Ell volia veure fins on m'aguantava el fiato, pel que jo vaig comprendre. El cas és que vaig poder aguantar l'ària.

La gent estava bocabadada: aquest arriba aquí i Karajan es posa al piano! Estaven tots...! L'assumpte el van començar a explicar al carrer, la premsa va començar a parlar-ne, i ja està, una carrera muntada! Ja no em vaig haver de preocupar mai més de res. D'aquí en endavant tot rodat. Era l'any 64.

Això realment és un conte de fades. Quan em diuen: «Ah!, però passen, aquestes coses?» Jo dic: no. No. Així no. Perquè si a Karajan no li dóna per assegurar al piano, haguessin quedat només les funcions, que poden o no poden tenir transcendència. Perquè el que va transcendir va ser el fet que Karajan s'assegués al piano sens conèixer-me de res. Van començar les fotos. La mateixa Pilar Lorengar, que era cantant al Festival, es va voler fotografiar amb mi. De cop, totes les coses van canviar. Escolta, si és facilíssim! —diu el nostre entrevistat amb un somriure irònic— Una sort com una casa!

I d'aquí en endavant un contracte darrera l'altre.

Adquirir un criteri

Jo he estat una persona que no he anat mai a l'èxit per l'èxit, per arribar a ser algú que tothom adula. No. Jo volia estar satisfet amb mi mateix, i m'importava més això que unes altres coses. Llavors he refusat coses i he fet carades sense voler. Perquè la gent s'ho pren malament, quan un no respon al model que ells es fan de les coses. I llavors s'estranyen que un digui no a certes ofertes. No ho entenen. I és clar, jo he estat d'aquelles persones que han dit: no, no m'interessa fer això.

—Vostè que ha treballat en diferents països, nota alguna

FOTO: B. G.

manera de fer diferent entre els alemanys i nosaltres, posem per cas?

—Sí. Per a mi, a més, aquestes diferències han estat un aspecte decisiu. Quan jo he anat a un teatre m'ha agradat molt la puntualitat i si s'ha dit que l'assaig és a les deu, cinc minuts abans de les deu et treus l'abric i a les deu estàs treballant. I no que vingui un i digui que no sé què i que per això ha arribat tard... i tothom esperant un senyor que arriba tard.

—Aquesta manera matussera de treballar, on l'ha vista?

—A Itàlia, a Espanya és un continu. És un horror, com es treballa a Espanya, tu arribes per assajar amb els dies que marca el teu contracte i hi ha un senyor, una senyora o un senyoret que arriba el dia de l'assaig general. I això és tenir molta barra per part del cantant. I un absurd, per part del senyor director del teatre, que ho accepti, perquè això vol dir que no valora gens el treball que es fa en aquella casa.

Ens crida l'atenció en la carrera de Francisco Lázaro la seva absència a l'escenari del coliseu català. Li preguntem el perquè.

—Doncs va ser una decisió personal, relacionada precisament amb el que acabo de comentar. A l'època en què em va tocar cantar, per dir-ho així, al Liceu es treballava molt improvisadament. Potser hi havia un assaig

el dia abans de la funció i s'acabava la cosa a les quatre del matí... i vaig preferir no continuar per aquí. En canvi, a Alemanya o Austria hi havia una disciplina fèrria. Es feia com una producció en sèrie, és clar que de vegades això es pot traduir en una rutina que pot ser perillosa, però té el gran avantatge que quan un prepara una obra nova que ha de ser una première, tot es mira molt prim.

—Vostè va estar contractat en plantilla a algun teatre?

—Només el primer any a Düsseldorf, després no em va interessar més. Vaig preferir cantar en diferents teatres i vaig estar cinc anys com a artista convidat per a tota la temporada en d'altres. He cantat a pràcticament tots els teatres alemanys, Berlín, Frankfurt, Munic...

—Els contractes fixos de personal en un teatre, els considera positius?

—Aquí, és clar, el que passa és que hi ha països que es gasten els diners per preparar cantants per a la resta. És clar, aquests cantants estan preparats perquè se'ls truqui cinc minuts abans d'una funció i et canten. Alemanya, en aquest sentit seria un planter i se n'aprofita la resta del món. Sempre hi ha el senyor que està a punt per agafar un avió, arribar al lloc i salvar la funció que sigui. Evidentment, els estudiants o can-

FOTO: E. H.

Lázaro com a Manrico i Teresa Zylis-Gara com a Leonora a *Il trovatore*, l'any 1965

tants d'aquí, en general no estan preparats per a això, perquè si no es fa l'ofici, aquí no hi ha art que valgui.

—Tocant al vessant interpretatiu, per a vostè tots els personatges operístics li resulten vàlids?

—Per a mi hi ha moltes obres de Bellini i Donizetti, per exemple, en què personalment els personatges em resulten molt fluïxos. Tenen una consistència i un embolcallament de la música que els fa dèbils, de paper, de mentida... i no m'agraden gaire. A mi m'han ofert de fer algun paper d'aquests i he dit que no per aquest motiu, i la gent s'ha quedat paradíssima. Que consti que no ho he fet per esnobisme, sinó perquè no m'ha agradat el rol.

—Deduiríem d'això que quan a una persona no li agrada un paper, no el pot cantar?

—Per a mi no és possible cantar una obra si no t'agrada. Quan un no entra dins un personatge... jo no he cantat mai *La Traviata* perquè no he volgut. Tu ho pots comprendre? A tothom li agrada moltíssim, però jo aquest personatge no l'entenc. Potser és una incapacitat meua per entendre'l, però per a mi és un... i no arribo al moll del per-

sonatge, i per tant no em serveix de res. I no el canto. No em porta cap satisfacció i ho deixo... No estic en el meu dret de fer-ho? I així és com més o menys ha transcorregut la meua vida.

Francisco Lázaro és actualment professor de cant. Fa ja uns quants anys que es va establir en una casa a Vallvidrera on fa classes a diversos nois i noies que es volen dedicar al belcanto. De la mateixa manera que es va prendre en el seu moment l'activitat com a cantant, s'està prenent ara la de mestre. Ensenya per a la seva pròpia satisfacció personal, que és el que sempre l'ha interessat.

—La formació dels professionals espanyols per on hauria de passar?

—Estudiar es pot estudiar aquí, però aquí no pot sortir un professional. No és possible de cap de les maneres perquè no ha infraestructures.

—Què s'ha de fer?

—Agafar la maleta i anar-se'n als llocs on et donen l'oportunitat d'aprendre l'ofici. Sense l'ofici no es pot fer art, i la tècnica només és per fer-la servir després per fer art.

—Com es descobreix que una

persona pot cantar? Aquí a vostè li ve algú i li demana que li digui si té o no té veu? Com es determina, això?

—Qui té una certa pràctica ho nota de seguida. Una bona veu es nota pel tipus de timbre, pel lloc en què està col·locada, per la ductilitat que té aquesta veu, com gradua els sons i si és capaç d'anar d'un piano a un forte i a l'inrevés. Després, la capacitat d'interpretació, el saber tenir el gust per una paraula cantada. A mi em ve fins i tot gent que porta cinc o sis anys estudiant i si jo no veig al darrer de tot, el material de veu que hi ha, no m'interessa. I llavors els dic que jo no els faig classes. No per pretensió que per estudiar amb mi es necessita... no, no, no es necessita res, només tenir veu. Perquè jo ensenyo als qui crec que poden arribar a ser cantants. Jo ensenyo procurant fer cantants. No fa falta gent al món que després seran uns amargats perquè no podran arribar a cantar. No fa falta enlloc, això. Ni fora ni dintre d'un teatre.

—Però no és molt arriscat dir a algú que no serveix per cantar?

—Sí, és tan arriscat com dir-li: tu serveixes per cantar...

MIKROKOSMOS

"... por derecho de conquista"

La fúria anticatalana dels vencedors de la guerra civil, en aplicació del «derecho de conquista», ha estat profusament documentada.

La pràctica d'aquest «derecho de conquista», com és sabut, afectà tots els àmbits; també el musical. Alguns, en treballs diversos, n'hem aportat dades concretes referides a l'Orfeó i al Palau.

En aquest sentit, no em sé estar de reproduir un breu fragment del diari de Joaquim Renart: L'Orfeó Català que he viscut: «Avui acaba el termini per posar tots els rètols en llengua oficial castellana. En el nostre de la façana de l'Orfeó Català, tallat en pedra i en relleu, hem hagut d'afegir-hi les dues enes de reglament, Unes enes bugides, color de pedra. Queda complimentada l'autoritat» (15 de setembre de 1939).

El que aquest llibre no diu, però (i ignoro si figura en l'edició íntegra, en curs de publicació, del Diari esmentat), és allò que ens ha revelat la neteja profunda de què ara ha estat objecte el grup escultòric de Miquel Blay a la conjunció de les façanes dels carrers d'Amadeu Vives i Sant Pere més Alt.

L'obra de Miquel Blay, modelada per l'escultor Bechini, és una bella al·legoria de la cançó popular catalana, costejada (11.000 ptes.) i oferta a l'entitat per Joaquim de Càrcer i d'Amat, marquès de Castellbell. La inauguració oficial del monument fou el 8 de setembre de 1909.

Sota el grup escultòric hi ha la creu de Sant Jordi i la inscripció següent: «Donatiu: del : Exm : S : D : Joaquim : de : Càrcer : i : d'Amat : Marquès : de : Castellbell : Setembre : 1909».

Era el testimoni públic de gratitud de l'entitat al patrici que embelli l'edifici inaugurat un any i mig abans.

Pel seu emplaçament, el grup s'ennegria amb el pas del temps, a causa de la brutícia acumulada al llarg dels anys com a conseqüència de la contaminació ambiental creixent. I, òbviament, les parts més ennegrides eren aquelles que —com la inscripció de referència, per la seva ubicació— eren protegides de l'acció (en aquest cas, benefactora) de la pluja.

La neteja i la revisió recents a fons de què abans he fet esment han posat al descobert (més que no era) un altre exemple de l'aplicació d'aquell «derecho de conquista» esmentat a l'inici d'aquestes línies: el Donatiu fou convertit matusserament en Donatiu, tot aprofitant l'espai existent entre paraules.

Naturalment, al grup escultòric restaurat, ara s'hi torna a fer referència, al Donatiu del marquès de Castellbell...

I la història dels greuges fets a la cultura catalana en una època infame té una altra dada a afegir a una llista dissortadament massa llarga!

Pere Artís

Ha mort el fotògraf Pau Barceló

En el moment de tancar l'edició d'aquest número, el passat 10 de gener, va morir el fotògraf Pau Barceló.

Per a «Catalunya Música/Revista Musical» Catalana es tracta d'una pèrdua molt important, atesa la seva trajectòria tan estretament lligada a la nostra publicació, de la qual va ser fotògraf exclusiu des del primer moment.

Nascut a Barcelona l'any 1910, va exercir la professió de fotògraf a partir del 1923. Va ser un dels fotògrafs catalans més destacats del darrer mig segle. Guanyador de diversos i importants concursos d'àmbit estatal, va col·laborar en nombroses iniciatives editorials i publicístiques, sempre vinculades a la cultura catalana. Al seu retorn d'un llarg desenní transcorregut entre presidir i desterrament al País Valencià, va desenrotllar una gran activitat en fronts com llibres sobre el romànic català, costums, tradicions i bestiari català, i sobre aspectes de Barcelona, amb textos, entre d'altres, de Xavier Fàbregas i Alexandre Cirici i Pellicer.

Es va vincular també als primers moments del teatre independent

català i d'una manera especial a l'Agrupació Dramàtica Barcelona. De la mà de Xavier Fàbregas, i també de Joaquim Vilà i Folch i de Joan Castells, va recórrer tot el país historiant gràficament el teatre català dels darrers anys del règim anterior.

Va ser fotògraf titular del Palau de la Música Catalana des del principi de la dècada dels anys 70, activitat que li va obrir un nou front professional que li va furnir noves possibilitats per mostrar la seva creativitat. Va ser col·laborador fix de «Serra d'Or», del diari «Avui», a més de «Catalunya Música/Revista Musical Catalana». També va col·laborar amb Òmnium Cultural i va ser l'autor durant molts anys de les fotografies que il·lustraren el calendari de Serra d'Or.

En el pròxim número la seva figura serà glossada de forma més àmplia. ■

Estrena mundial d'una obra de Brotons

El duo format pel flautista Xavier Relats i el pianista Jordi Masó estrena aquest 16 de febrer a Torroella de Montgrí l'obra de Salvador Brotons Sonata núm. 2 per a flauta i piano, op. 72.

Brotons ja havia escrit una obra per a aquesta formació instrumental l'any 1979 (la Sonata núm. 1 per a flauta i piano, op. 21), que va ser enregistrada en disc compacte pel duo Relats-Masó, editat pel segell Picap sota el títol

Música catalana per a flauta i piano.

Aquesta sonata és una obra molt ambiciosa, en quatre amplis moviments, de la qual l'autor també ha escrit una versió per a flauta i orquestra amb el títol Concert per a flauta i orquestra, que serà estrenada al final d'aquest any a Itàlia.

El concert que acull aquesta estrena mundial de l'obra de Salvador Brotons també inclou peces de Toldrà, Martinu i Poulenc. ■

Estrenes al XII Premi Ciutat de Manresa

Entre els dies 20 i 23 d'aquest febrer té lloc la XII edició del Premi de Música Ciutat de Manresa, de piano i música de cambra, que organitza el conservatori d'aquesta ciutat catalana. En aquesta ocasió, i recollint la iniciativa de l'anterior edició, s'ha volgut donar a aquest premi un caràcter dinamitzador de creació musical. Per això, en el si del Premi, s'ha encarregat als compositors Manel Camp i Oscar Roig dues obres curtes (entre 8 i 10 minuts) i l'arranjament per a l'Orquestra de Cambra del Conservatori Professional de Manresa. Aquestes obres s'estrenaran el dia 21 sota la batuta de Jacques Bodmer. Les obres és previst que s'editin i comercialitzin prou prou.

D'altra banda, l'apartat d'interpretació extraordinària gira entorn de la pianista suïssa Edith Fischer, que dirigirà un

grup de cambra format pels violinistes Eva Graubin i Jordi Humet, el viola Alan Kovac i el violoncel·lista Marçal Cervera. Aquest grup realitza el concert inaugural del Premi amb la interpretació del Quintet de Brahms.

Pel que fa al Premi, que l'any passat va tenir una vuitantena de participants, la dotació econòmica de les diferents modalitats i categories ha augmentat, com també ha augmentat el pressupost global del certamen, que arriba gairebé als sis milions de pessetes.

Per a aquesta edició, el jurat el formen: Jacques Bodmer, Edith Fischer, Ramon Coll, Miquel Farré i Angel Soler, pel que fa a l'apartat de piano; i Jacques Bodmer, Edith Fischer, Marçal Cervera, Eva Graubin i Angel Soler, pel que a l'apartat de cambra. ■

TANGENTS

Star system

A primers de desembre als diaris de Munic hi havia una certa polèmica cultural. En primer lloc per la substitució de Sergiu Celibidache al capdavant de l'Orquestra Filharmònica de Munic i, després, per la necessitat d'un director estrella per a l'Òpera de Baviera, entre els que volien la continuïtat de l'estil Celibidache i propugnaven algun dels seus deixebles o continuadors i els que pensaven que el fenomen Celibidache era irrepetible i calia buscar un nou estil. I els noms de pes estaven en la segona opció. Es parlava de Haitink.

D'altra banda, l'excel·lent Òpera de Baviera -l'activitat principal de la qual té lloc al Nationaltheater-, que assoleix fites importants dintre de la producció operística, es troba que no està prou considerada internacionalment. No es considera per sota de les tres grans -Viena, Metropoliten i Covent Garden- i malgrat l'excel·lent treball de Peter Schneider atribueixen la falta de projecció al fet de no comptar amb un d'aquells directores que per si sols ja son notícia: Levine, Abbado, Muti, Barenboim, Mehta. El record de Sawallisch que va plegar per diferències amb l'intendent i el fet de veure com Bayreuth i Berlín de la mà de Barenboim tenen molt ressò, fan que el rumor d'una propera incorporació de Zubin Mehta es pugui concretar ben aviat. Aleshores, aquesta institució també podrà competir amb les dues altres de la ciutat: la Filharmònica, possiblement amb Haitink, i la de la Ràdio de Baviera, que té com a titular Lorin Maazel.

Un que creu que hi ha molts directores i intèrprets bons, malgrat que els que «venen» siguin pocs, queda decebut que en aquests països tan musicals prevalguin també els criteris de màrqueting.

Per sort, a Munic hom va tenir, en el camp dels intèrprets, altres motius per creure en la línia oposada, precisament en anar al Prinzregententheater, que és com una còpia luxosa del teatre que Wagner va fer construir a Bayreuth, a veure un Rosenkavalier. Tenia a la memòria la Feldmarschallin bella, freda i distant que encarna Kiri Te Kanawa en dues versions que circulen en vídeo d'aquesta òpera. Vaig poder veure dues representacions de l'esmentat títol i no hauria canviat aquell nom del star system per cap de les dues cantants que vaig poder sentir: Renate Dürkop, que tenia una veu compacta, dolguda, i hi va posar molta veritat en el seu personatge, i Anna-Katharina Behnke, d'una gran bellesa i amb una presència escènica molt jove -com volia el llibretista-, que cantant bé va accentuar-ne l'aspecte frívol. Dels dos Ottavian, el millor el de Gabrielle Erhard -talment un xicot en escena- i un excel·lent Baron Ochs, Daniel L. Williams. I l'agradable sorpresa de la Sophie impecable i delicada que va fer Ofèlia Sala, que va causar commoció.

Cap d'ells del star system. Venturosamment.

Jordi Maluquer

El Cor de Cambra del PMC a Tenerife amb Simon Estes

El passat desembre el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana -que patrocina la Fundació Caixa de Catalunya- va oferir quatre concerts a la localitat de La Laguna, a Tenerife, acompanyat d'altres formacions corals i del baix Simon Estes, tot participant en el XVIII Encuentro Coral «Ciudad de La Laguna» 1996 com a cor convidat, juntament amb el de la Universitat Politècnica de Szczecin de Polònia.

Així, el Cor de Cambra del PMC actuà el dia 17 a la catedral de La Laguna amb el Coro Polifónico de la Universidad de La Laguna, sota la direcció del seu titular Jordi Casas, interpretant obres de Rossini, Brahms, Fauré, Ravel, Montsalvatge i Schubert. Els dies 19 i 20, a la

Universitat de La Laguna i al Teatre Guimerà de Santa Cruz, respectivament, actuà amb el Cor de Cambra de Tenerife, l'esmentat cor convidat polonès, l'Orquestra Simfònica de Tenerife, i els solistes vocals Simon Estes, el tenor Francisco Flores i la soprano Fanny Mari Torres. Tots dirigits per Víctor Pablo Pérez, van interpretar El cant dels boscos, op. 81 de Shostakòvitx, la Cantata de Nadal de Honegger, i peces de Gershwin, Mozart, Rodgers/Hammerstein, Bodsky/Webster, i Youman/Rose.

Per acabar la seva participació en aquesta trobada coral, el Cor de Cambra del PMC actuà amb la resta de participants (15 cors de Tenerife) el dia 22 a l'església de la Concepció de La Laguna. ■

Joan Lluís Moraleda,
premi SGAE de sardanes

El compositor Joan Lluís Moraleda va guanyar el Premi SGAE de sardanes corresponent a l'edició del 1996 amb l'obra titulada *Homenatge a Manuel de Falla*. Aquest premi està dotat amb 400.000 pessetes.

Per la seva part, Antoni Serra i Josep Vicenç van aconseguir sengles accessits, dotats amb 100.000 pessetes, per les sardanes titulades, respectivament, *Ceres de traç blau* i *Presència*.

El jurat estava format per Pere Burés, director de Catalunya Música i membre del Consell de Redacció de «Catalunya Música/Revista Musical Catalana»; el pianista i compositor Manuel Camp; el compositor Manuel Oltra; el director de la Cobla Mediterrània i del programa radiofònic *Fes la festa de Ràdio 4*, Jesús Ventura i Barnet, i el compositor i conseller de la junta directiva de la SGAE, Josep Solà.

L'acte de lliurament dels premis va tenir lloc a Girona el passat 15 de desembre en un concert celebrat al Teatre Municipal i en el decurs del qual també es van interpretar obres dels germans Josep i Manuel Sader i Puigferrer, en reconeixement de la Societat General d'Autors i Editors al treball desenvolupat pel conjunt dels compositors de les comarques gironines personalitzat en aquests autors tan significats.

També es va estrenar en aquest concert la sardana *L'erol de Cardedeu*, del jove compositor barceloní, vinculat a aquesta població, Albert Carbonell, en reconeixement de la SGAE a l'Agrupació Sardanista de Cardedeu, entitat exemplar en la protecció dels drets d'autor en l'àmbit de la composició sardanista, i finalment es va oferir la sardana *Atlanta 96* de Salvador Brotons. ■

CONVOCATÒRIES

XXVIII CERTAMEN CORAL
D'EJEA DE LOS CABALLEROS.

Organitzat per l'Ajuntament d'aquesta localitat de Saragossa, hi poden participar agrupacions corals amb un màxim de 20 veus mixtes. S'han d'interpretar quatre peces a capella: una obra lliure, popular i de tema aragonès; dues obres de lliure elecció; i com a obra obligada *Soledades* d'Agustí Charles. S'atorgaran tres premis de 500.000, 250.000 i 100.000 pessetes, a més d'un premi atorgat pel públic de 75.000 pessetes i un trofeu. El certamen tindrà lloc entre els dies 4 i 6 del proper abril. El termini d'inscripció acaba el dia 7 de febrer. Per a més informació i condicions de participació: Ajuntament d'Ejea de los Caballeros. Departament de Cultura. Av. Cosculluela, 1. 50600 Ejea de los Caballeros.

CONVOCATÒRIA DE LA BECA WARDWELL. La institució alemanya Fundació Alexander von Humboldt ofereix cinc beques per a estudiants de música destacats i per a joves músicòlegs espanyols que vulguin perfeccionar-se en estudis avançats a Alemanya, en principi per un any. El programa és dirigit a aquells que no han estudiat en aquest país o en qualsevol altre país europeu. Els candidats hauran de tenir, per tant, la nacionalitat espanyola i haver nascut després del 31 de març de 1969. La dotació és entre 1.500 i 2.000 marcs alemanys nets mensuals, despeses de viatge, i un suplement de 410 marcs nets mensuals per als estudiants casats que estiguin acompanyats pel cònjuge. La data límit de presentació de sol·licituds és el dia 28 de març. Per a més informació i documentació necessària cal adreçar-se a: Ambaixada de la República Federal d'Alemanya. Fortuny, 8. 28010 Madrid. Tel.: (91) 557.90.00. Fax: 310.21.04.

Arnau Tomàs, primer premi del Concurs Permanent de Joventuts Musicals

El jove violoncel·lista barceloní Arnau Tomàs va guanyar el primer premi de la fase de corda de la 46a. edició del Concurs Permanent de Joves Intèrprets, que organitza Joventuts Musicals d'Espanya, celebrat el passat novembre a Granada.

Arnau Tomàs va ser l'únic primer premi, atès que no es van concedir els primers premis de les fases de guitarra i arpa que es convocaven. A la fase de corda es va atorgar el segon premi al cordovès José María Fernández, i una menció especial per al reusenc Oriol Aymat i la concessió d'una beca per al segovià Ignacio Orejana. A la fase d'arpa, el segon premi fou per a la madrilenya Elisa Medeiros. Pel que fa a la fase de guitarra, el segon premi fou atorgat al logronyès Pablo Sáiz, i s'atorgaren beques al santanderí Valentín Rodríguez i al sevillà Serafín Arriaza.

Els segons premis consisteixen en una beca de 10 concerts per un valor de 400.000 pessetes. Pel que fa als primers premis, i en aquest cas per a Arnau Tomàs, aquests consisteixen en una beca de 20 concerts per un valor de 1.000.000 de pessetes, a més de tocar a Madrid amb l'Orquestra de RTVE (concert televisat via satèl·lit i retransmès per RNE), tocar amb l'Orquestra de Granada, enregistrar un CD dins de la Col·lecció de Joves Intèrprets de JJMM d'Espanya, i participar o ser tingut en compte a diversos festivals, com el de Granada o el de Vilabertran. ■

Manuel Ausensi, nou membre del Consell Assessor del Conservatori del Liceu

El baríton Manuel Ausensi ha estat nomenat recentment membre del Consell Assessor del Conservatori del Liceu.

El Consell Assessor està compost per una Comissió Pedagògica —els seus membres assessoren sobre qüestions que puguin afectar l'activitat pedagògica i docent del centre—, i una Comissió Tècnica-artística —els membres de la qual assessoren sobre qüestions generals per a la posada en marxa de nous projectes i activitats.

Així, formen part de la Comissió Pedagògica, a més de Manuel Ausensi (que va ser alumne del Conservatori del Liceu): Joaquín Achúcarro, Luciano Alberti, Jaume Aragall, Leonard Balada, Narcís Bonet, Montserrat Caballé, Maria de Àvila, Àlícia de Larrocha, Victòria dels Angels, José Luis de Udaeta, Plácido Domingo, Eduard Giménez, Joan Guinjoan, Alfredo

Kraus, Tomàs Marco, Xavier Montsalvatge, José Nieto, Joan Pons, Antoni Ros Marbà i Xavier Turull.

Per la seva banda, formen part de la Comissió Tècnica-artística: Arthur Bernstein, Josep M. Busquets, Albin Hanseröth, Ramon Ivars i Jordi Maluquer.

Ha mort Sándor Végh

Acaba de morir a la ciutat alemanya de Freilassing el violinista, director d'orquestra i compositor Sándor Végh.

Havia nascut el 1912 a la ciutat de Klausenburg, aleshores pertanyent a l'imperi austro-hongarès i actualment a Romania. Després d'estudiar a Budapest —va ser deixeble de Kodály— va iniciar una important carrera com a solista i també com a membre del quartet que portava el seu nom, actiu durant gairebé quaranta anys. La seva projecció internacional es va produir en els anys posteriors a la Segona Guerra Mundial, quan, exiliat, es va nacionalitzar francès. Va fer una forta amistat amb Pau Casals i va interve-

nir en diverses edicions del festival de Prada de Conflent entre els anys 1953 i 1969. Havia estat dirigit com a solista per batutes tan importants com les de Richard Strauss, Ferenc Fricsay o Mengelberg. Va ser professor del Mozarteum de Salzburg des del 1971 i set anys més tard va crear la Camerata Academica, un conjunt que aviat va assolir un prestigi considerable i amb el qual va actuar per darrera vegada al Palau de la Música Catalana el mes de maig de 1995 dins del cicle Palau 100.

Amb Sándor Végh desapareix un representant il·lustre d'una generació de músics mites que van omplir la vida musical de pràcticament les tres primeres parts d'aquesta centúria. ■

Neix el Conjunt Orquestral de Girona

Acaba de presentar-se oficialment el Conjunt Orquestral de Girona, formació que neix amb el suport de la Diputació Provincial, integrat per quinze joves instrumentistes sota la direcció de Miquel Sunyer, que alhora és el director del Conservatori de Girona.

Els seus objectius són la difusió de la cultura musical i específicament l'orquestral arreu de les comarques gironines i la recerca de nous públics. Hom es proposa prestar una atenció especial al patrimoni musical històric de Catalunya i als seus autors més actuals amb especial èmfasi en els gironins de

diferents èpoques. També es pretén convidar persones d'alta vàlua musical per tal d'exercir com a director convidat per treballar un programa determinat o per desenvolupar una labor tècnica específica de suport o d'assessorament del conjunt. També es volen establir lligams amb els diferents col·lectius musicals de les comarques gironines per tal d'arribar a possibles acords de col·laboració.

De moment ha endegat la seva primera temporada de tardor en el curs de la qual ha ofert tres concerts a sales de Girona, i també a Banyoles i a les Planes d'Hostolés. ■

Músics catalans a Els Diumenges al Palau

per RRM C

Un concert a càrrec de l'Orquestra de Càmera Joaquín Rodrigo, dirigida per Agustín León Ara, iniciarà la cinquena edició del cicle Els Diumenges al Palau. Serà el pròxim dia 23 de febrer. Com és sabut, aquest cicle és promogut per la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana.

Al llarg de la seva curta història ha aconseguit un ampli reconeixement, tant per part de la crítica com del públic, del qual ha tingut una resposta notable. Enguany el conjunt de l'oferta que es presenta, un total de set concerts, aguditza la tendència habitual a atorgar protagonisme als intèrprets del país o estretament vinculats.

Instrumentistes, cantants, cors i orquestres catalans o amb una concreta trajectòria a casa nostra són presents a gairebé tots els concerts i en alguns casos en nombre força elevat, atenent al fet que es tracta de propostes que exigeixen una presència notable de solistes.

Les formacions de l'àmbit del Palau -Orfeo Català i Cor de Cambra-, tenen un protagonisme acusat, a més, en programes d'una envergadura musical especialment visible. Així, l'Orfeo Català interpretarà la *Passió segons sant Joan* de Johan Sebastian Bach sota la direcció del seu titular, Jordi Casas, amb el suport orquestral de l'Orquestra de Cambra Gonçal Comellas, i amb les veus solistes de Peter Bartels, Marcos Fink, Marta Almajano, Mireia Pintó i Pau Bordas. Per la seva part, el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, també sota la batuta de Jordi Casas, serà pre-

L'Orquestra de Cambra Teatre Lliure actua per primera vegada en Els Diumenges al Palau

sent a dos concerts (el quart i el cinquè). El primer amb la interpretació de la *Deutsche messe* de Franz Schubert i el segon amb la *Missa* de Stravinsky. Les veus solistes seran les de la soprano Virgínia Parramon, la contralt Montserrat Torruella, el tenor Francesc Garrigosa i un baríton encara no determinat.

Cal fer esment a l'inici de col·laboració amb l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure, que donarà suport orquestral a aquest concert, en el qual també s'oferirà la *Cantata* de Stravinsky, la *Cantata* núm. 140 de J.S. Bach, la versió de Webern de *Ricercata* i *Dos preludis i fuga* de J.S. Bach en versió de Maxwell Davies.

L'Orquestra Simfònica del Vallès, dirigida per Jordi Mora, serà la protagonista del concert número 6, que comptarà amb l'actuació solista del jove pianista italià Enrico Pompili, guanyador del Premi Santander 1995,

intèrpret del *Concert per a piano* núm. 7 K. 453 de Mozart.

El setè concert tindrà caràcter d'homenatge a l'Escola de Música de Barcelona en l'avinentsa de commemorar el quinzè aniversari de la seva creació. Hi intervindran Gerard i Lluís Claret, Albert Atenelle, Magdalena Martínez, Cristian Ifrim, Amalia Valcárcel i Joan Enric Lluna.

Cal fer esment de l'aportació internacional al cicle, de la mà de la Knox-Galesburg Symphony, una formació considerada una de les més destacades de l'estat d'Illinois. Comptant amb l'actuació solista de Mihai Craioveanu -violí-, i sota la direcció i actuació solista del titular de l'orquestra Bruce Polay, oferirà la coneguda *Rhapsody in blue* de George Gershwin, el *Concert per a violí i orquestra* de Max Bruch i la *Simfonia* núm. 2 de Borodin.

FOTO: P. BARCELÓ

¡Clic!

ENDESA ilumina un poco más el mundo. España, Venezuela, República Dominicana, Francia, Alemania, Portugal, Perú, Argentina. En todos estos países, producimos energía. Ofrecemos rentabilidad a los proyectos. O lo que es lo mismo, bienestar a los pueblos.

En la mort del Dr. Narcís Jubany

El Dr. Jubany amb el Sant Pare, Joan Pau II, en el viatge de l'Orfeó Català a Roma l'any 1992

per FÈLIX MILLET

La mort del Dr. Narcís Jubany, el proppassat dia 26 de desembre, ha colpit profundament una extensa franja de la nostra societat.

N'és testimoniatge indiscutible, d'aquesta afirmació, tant l'elevadíssim nombre de ciutadans que feren palès el seu condol amb la presència a la capella ardent a la Catedral barcelonina, com la participació d'una gernació en la cerimònia eucarística exequial, en la qual el silenci reverend s'agermanà amb un palpable sentiment comunitari, que esclatà de forma espontània en l'ovació inacabable amb què fou rebuda la breu semblança biogràfica del finat feta

per un dels seus més íntims col·laboradors.

Òbviament, no m'escau de glossar els mèrits del Dr. Jubany en el seu vessant pastoral, ni el seu paper decisiu en tot el procés de transició política viscut al nostre país en la dècada dels setanta.

Però sí que sento el deure de proclamar taxativament la seva obertura d'esperit, que en el cas de l'Orfeó i del Palau prengué unes concrecions operatives l'abast de les quals el temps no fa sinó acréixer.

Tal com s'esdevingué en altres eclesiàstics eminents del país al llarg de la història, les responsabilitats eclesials del Dr. Jubany li impediren de cultivar més assíduament els seus dots musicals; en el seu cas, amb el conreu de

l'orgue. Vull apuntar, només, que el Dr. Jubany era una personalitat musicalment culta, receptiva –doncs– a tot allò que a la música fes referència.

Si, a això, hi afegim el seu arrelat sentiment de catalanitat, tindrem el perfil d'un home al qual no podia ser indiferent res que, de lluny o de prop, afectés la nostra institució.

Això explica, per exemple, que l'any 1963, essent bisbe auxiliar de Barcelona, el seu nom figurés –entre els d'altres eclesiàstics i entre els d'una pluralitat del món civil i cultural– en la crida inicial de la campanya «Operació 8.000 socis», promoguda per Òmnium Cultural, la qual aconseguí d'incrementar espectacularment el nombre dels nostres associats.

Una vintena d'anys després novament la sensibilitat musical i catalana del Dr. Jubany es manifestà de forma realista (fruit, alhora, d'un seny innat, d'una sòlida formació jurídica i d'un agut sentit del futur) en la presa de decisió d'uns acords que possibilitaren, físicament, la remodelació i ampliació del Palau.

Jo mateix testimoniava la transcendència de l'esdeveniment en uns mots al «Butlletí per als socis» del mes de març de 1986. Hi deia: *«El passat dia 8 de març ha de ser assenyalat en els annals de la nostra entitat com una fita clau. Efectivament, en aquesta data se signà al Palau arquebisbal la cessió del solar –fins ara pertanyent a l'església de Sant Francesc de Paula i, per tant, a l'arxidiòcesi de Barcelona– en el qual serà construït l'edifici annex al Palau de la Música, destinat als serveis complementaris previstos en el pla de remodelació de la nostra sala de concerts (...). Res no hauria estat aconseguit sense l'actitud receptiva (demostrativa d'una exquisida sensibilitat) de la jerarquia eclesiàstica, molt especialment del senyor cardenal, Narcís Jubany (...).»*

Aquest Palau de la Música renovat (amb totes les potencialitats presents i amb totes les expectatives de futur que

somíem) és fruit, en gran part, del capteniment del Dr. Jubany.

(I no és sinó amb un somriure als llavis que ens revé, com a contrast, el record de situacions pretèrites, com la interferència amb els concerts del repicar de les campanes de la Parròquia de Sant Francesc...; fins al punt de provocar una solució pretesament salomònica al problema, tal com testimonia el fragment d'una acta de Junta de l'Orfeó del novembre de 1953: *«La Junta comenta amb satisfacció el resultat de la visita que efectuà al senyor rector de la Parròquia de Sant Francesc de Paula, en la qual s'acordà –a fi de resoldre fins on sigui possible l'afer del repicar de les campanes que interromp les audicions de la nostra sala de concerts– que li sigui notificat el moment exacte de finalització d'una obra perquè pugui efectuar el toc de campanes a què està obligat per les seves funcions...»*).

El Dr. Jubany seguí atentament el curs de les obres de remodelació del Palau; i, ja finalitzades, el 2 d'octubre de 1989 presidí –juntament amb les més altes personalitats del país– l'acte inaugural que ho celebrava.

Aquell dia, el Dr. Jubany no féu cap discurs, sinó una breu pregària, en la qual, amb una concisió modèlica, tingué un record tant per als artistes als

quals *«Vos [Déu] inspireu en les seves diverses creacions perquè expressin amb el seu geni la resplendor de la vostra bellesa»* com per als qui *«s'aplegaran ací [el Palau] per esplaïar-se amb les execucions artístiques»* perquè *«aconsegueixin un enriquiment moral adequat»*.

Tampoc no puc deixar d'esmentar públicament la intervenció decisiva del Dr. Narcís Jubany en l'obtenció de l'audiència que el papa Joan Pau II concedí a la Junta de l'Orfeó Català amb motiu del nostre centenari.

Durant aquells breus dies d'estada a Roma (del 14 al 18 de març de 1992) vam poder viure de prop el tarannà obert, cordial i efusiu de qui ara ens ha deixat.

Finalment, entre els meus més bells records, hi ha l'acte celebrat al nostre Palau (ple de gom a gom) el 29 d'octubre de 1992 en homenatge al Dr. Jubany i en el qual li fou lliurada la *Miscel·lània en honor del Cardenal Narcís Jubany i Arnau*. En les breus paraules inicials que hi vaig pronunciar hi havia l'expressió sincera d'agraïment per tot el que ell havia fet pel país.

El Dr. Narcís Jubany ha mort; però ha deixat petja i exemple. Una petja i un exemple que l'Orfeó i el Palau mai no oblidan.

XII. CONCURS DE PIANO

Premi Ciutat de Berga

en homenatge a Manuel Oltra

Dies: 26, 27 d'abril, 1, 2, 3 i 4 de maig de 1997

Categories:

A. fins a 28 anys - B. fins a 19 anys - C. fins a 15 anys - D. fins a 11 anys

Organitza:

CENTRE D'ESTUDIS MUSICALS DEL BERGUEDA «L'ESPILL»

c/ Ciutat, 16, 1r. - 08600 BERGA - Tel. i Fax (93) 821 39 53

Patrocina:

fundació
caixaManresa

Joaquim Maideu i Puig, *in memoriam*

Al nostre número del mes de desembre, dedicàvem el *Tema* a la música del Nadal. I hi publicàvem l'article de Joaquim Maideu «La transmissió de la cançó nadalenca, avui». Poc podíem pensar que aquell treball excel·lent fóra una aportació pòstuma de l'autor a la musicografia dels nostres dies, puix que morí el dia 29 de novembre. Nascut a Ripoll l'any 1938, Joaquim Maideu féu estudis de llatí, grec, filosofia i teologia; de magisteri; de solfeig, harmo-

nia, piano, orgue, pedagogia musical, direcció coral, etc. Fou professor de l'Escola de Música de Vic i dels Estudis Universitaris de Vic. Director de la Coral Capella de Sta. Maria de Ripoll, de l'Orquestra de Cambra de l'Escola de Música de Vic, i fundador i professor de l'Escola de Pedagogia Musical/Mètode Ireneu Segarra. Fou autor, també, de diverses publicacions, d'un rigor conceptual i formal inusuals.

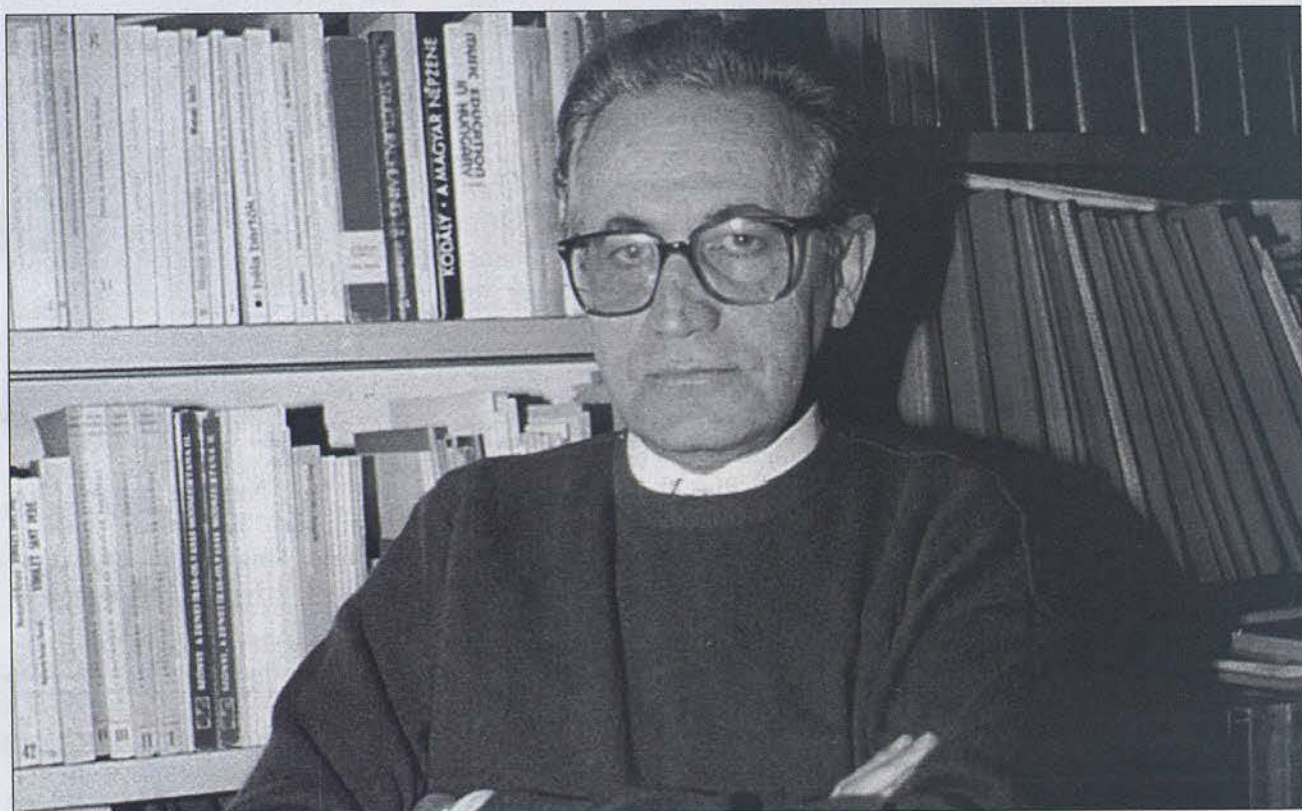

FOTO CEDIDA PEL SETMANARI "LA MARCA"

per JOAN CASALS I CLOTET

[J]ust en tornant de la missa de celebració de l'inici de la teva Vida...

Quan fa que ens coneixem? Trenta anys, ben bons, oi?... Tu baixaves d'amunt, de comarques endins, per rebre classes d'orgue de la nostra admirada professora, Montserrat Torrent.

Després ens vàrem deixar de veure uns anys i als inicis dels setanta començarem de debò la nostra tasca comuna: al voltant del pare Ireneu Segarra i d'uns primers materials que ell acabava de confegir, ens vàrem reunir en equip de treball, delerosos per fer la nostra aportació al que esdevindria el Mètode Ireneu Segarra, pensat per fer conèixer i estimar la música a la mainada

de casa nostra, tant a l'ensenyament ordinari com a l'escola de música.

[Se'm fa difícil de concentrar-me en el que vull dir; constantment ve a la meva ment la gran trobada que acabem de tenir a Sant Domènec de Vic: érem molts -tot i que molts d'altres ens han fet saber que també estaven amb nosaltres, malgrat la seva impossibilitat d'acom-

panyar-nos-hi físicament—i hem escoltat l'orgue, aquest instrument que tu estimaves, fent sonar un Tiento de Cabanilles... Em sembla veure un gran paral·lelisme entre la solidesa compositiva d'aquesta peça i la solidesa de la teva persona...]

Les teves aportacions —literàries i musicals— han estat moltes, com moltes han estat les persones —xics i grans— que hem tingut la sort de gaudir-ne: corals infantils del SCIC, corals d'escoles de música, corals escolars, corals adults de la FCEC...

[De fet, avui n'acabem de tenir un altre petit tast: alumnes, exalumnes, companys i amics, tots, tothom cantava —sovint amb un nus a la gola— els dos corals d'un autor que tu també senties proper: J. S. Bach; el primer, «Alegra't, ànima meua», ple de joia; el segon, «Si lluny de Vós», coral de passió, de camí, de (tras)pas...; significativament, els altres cants han estat de dues persones que tu també estimaves —el pare Ireneu i Santi Riera—, el d'aquest darrer amb un bell text teu dedicat als infants...]

Em sembla que la música sempre t'ha fluït espontàniament amb l'instrument primer i més humà de tots: la veu; quantes hores i hores no has dedicat al tema central i apassionant de la nostra cançó? Recordes aquelles reunions en què anàvem interessant-nos fins a preocupar-nos, i molt, per tot el referent al material de la Fundació Patxot, ara feliçment retornat a casa i a disposició de tots? El teu afany investigador, tant en el vessant literari com en el musical, t'ha dut a publicar llibres amb cançons i llibres de cançons com és el cas de l'Assaig i de Crestomatia, nom aquest que, malgrat que correspon al subtítol del llibre, ha quedat en boca de tots.

El dia de la presentació d'aquest darrer —a tots ens vares intrigar amb aquell nom— insisties en la definició, no pas del

Gran importància dels seus estudis pedagògics i sobre la cançó catalana

subtítol esmentat, sinó en el conceptual del títol: *Llibre de cançons*, no un altre cançoner, perquè ens feies veure realment la importància del text en la cançó i com, sovint, els músics ens hem preocupat de la part musical, tot menystenint o simplement oblidant-nos d'aquell, quan, de fet, text i música formen un binomi indestructible...

[Hem celebrat i hem pregat, com Crist ens va ensenyar, i la paraula declamada i cantada ens hi ha ajudat de debò; hem deixat que la música orquestral fluís lliurement per tota la nau i ens transportés a les regions

més íntimes de cada persona, on la matèria i l'esperit es fonen i es produeix l'eclosió fugaç del que tu tan sovint anomenaves vida interior...]

Quim, a l'Escola de Música i a l'Escola de Mestres —malgrat que alumnes i companys et trobaran molt a faltar— el teu exemple i la teva *vida interior* faran que la música continuï essent viva i útil de cara a una formació harmònica i equilibrada de la persona, tal com tu la concebies.

També des de l'Associació Catalana de l'Orgue —de la qual eres soci fundador— et trobarem a faltar, però maldarem per l'orgue de la Catedral de Vic, i mirarem que el teu complet informe possibiliti la construcció d'un nou instrument, digne de la seva ubicació, com era el teu desig.

...parafrasejant la dedicatòria que em vas escriure en el *Llibre de cançons*, jo també —i amb molts [tots! m'atreveixo a dir]— et desitgem que hagi trobat la cançó més bonica per a cada dia, per a cada moment de la Vida!

96-97

EUROPA EN CONCERT

una nova generació de músics per al futur

el prestigi dels grans mestres

6 febrer

Quartetto Foné

20 febrer

Jean-François Heisser, piano

AMB EL SUPORT DE LA C.E.E.

CONCERTS AL CASAL DEL METGE.
Via Laietana, 31. Concerts: 21 h 00
Comentaris abans dels concerts: 20 h 30
ENTRADES: ESCOLA DE MÚSICA
JUAN PEDRO CARRERO (93) 301 07 18

TEL-ENTRADES
902 10 12 12
CAIXA DE CATALUNYA

TRIBUNA OBERTA

Música bona, música dolenta (música de qualitat; música amb qualitats)

per JOSEP M. VILAR

Sovint hem sentit en boca de músics –volent defugir la tasca sempre complexa d'etiquetar músiques (popular, lleugera, moderna, erudita, clàssica, culta...)– que de música, només n'hi ha de dos tipus: música bona i música dolenta. Normalment la frase es queda aquí, com suposant que aquesta asseveració és tan clara i irrefutable que no fa cap falta concretar quina és l'una i quina l'altra. És obvi que la música bona és aquella sobre la qual hem centrat la conversa que ens ha portat fins a aquesta frase fatídica. No hauríem pas gastat tot aquell temps ni aquesta capacitat de parlar i enraonar sobre un objecte «dolent», mancat de qualitat!

Cercant l'origen d'aquesta frase, diverses referències bibliogràfiques em porten fins a Richard Strauss, que –en alguna ocasió que no em concreten aquestes fonts– hauria exclamat: «No hi ha res que sigui música abstracta; hi ha música bona i música dolenta. Si és bona significa quelcom; i llavors és música programàtica». Strauss va anar més enllà; va definir quina és la música bona. Per exclusió, també ens diu quina és la música dolenta: la música abstracta, altrament dita música «pura» (!).

Segurament, poca gent avui subscriuria aquesta manera de veure les coses. Segurament, aquells que se serveixen d'una part de la idea de Strauss i parlen de «música bona» i de «música dolenta» com a suposada panacea a l'etiquetació de productes musicals no pensaven pas en aquesta concreció de la «bondat» de la música. I és que, venint de Strauss, aquesta categorització de la música queda invalidada per ella mateixa. És com dir «la bona música és la que jo faig», «la música bona és la meua». Quan aquesta frase és citada incompleta i transportada a un altre context, s'aprofita perquè cadascú porti l'aigua al seu molí i pugui establir paràmetres diferents per separar la bona música de la dolenta. Però alguna cosa sembla invariable: aquell que cita la frase roman a la banda bona de la frontera. La música bona és la que fa (escriu, inventa, compon, publica, escolta, interpreta, programa...) qui cita la frase.

Sembla clar que parlar de música bona i de música dolenta es fonamenta necessàriament en una consideració unidimensional de la música (un únic paràmetre és el que finalment decideix quines obres han estat tocades per la gràcia d'un hipotètic «Repartidor de qualitat») o, si més no, en una jerarquització de paràmetres que a vegades fa que, encara que aquesta música pugui contenir alguns encerts menors, definitivament no pugui anar a parar a l'indret reservat per a la Gran Música.

I és evident que aquesta jerarquització no és universal. Ni per a tots els qui ens puguem trobar al voltant d'aquestes ratlles, ni en tots els moments de

la música europea, ni en totes les músiques de diverses civilitzacions; només cal recordar Strauss. Si no és el descriptivisme el que determina la qualitat, ¿és el dictat de la nostra oïda? ¿És l'anàlisi formal, intel·lectualitzada, que sovint posa l'harmonia per davant de qualsevol altre paràmetre? ¿És el grau d'acceptació que té en àmplies capes de la societat? ¿És el nivell i tipus d'adequació que assoleix amb la funció per a la qual ha estat creada?

Una idea semblant a aquesta va ser presentada en una lectura de tesi sobre un compositor català del passat ara fa uns mesos: davant d'un tribunal integrat per un músic i diversos musicòlegs (perdoneu-me la simplificació), el doctorand feia un repàs força exhaustiu de les circumstàncies que concorrien en la música objecte de la tesi i acabava dient que no podia concloure si aquesta música era «bona» o no en el sentit –unidireccional– que els directors als quals l'havia ofert repetidament li havien demanat, i que aquesta pregunta es responia amb tots els elements analitzats a la tesi. Dels membres del tribunal sols el músic se sentí incomodat per aquesta observació, no pas els musicòlegs.

Prenent un paràmetre –sigui quin sigui– com a únic vàlid per jutjar una música o, fins i tot, considerant que un d'aquests és invariablement més important que la resta per dilucidar quina música és de qualitat i quina no, anem a parar a un carreró estret, de sentit únic, que empobreix la mateixa música i que no deixa que la música ens enriqueixi a nosaltres. Parlar de «música de qualitat» ens mena al criteri fàcil maniqueista i simplista, ens aboca quasi indefectiblement al dogmatisme. Parlar de «música amb qualitats» es fonamenta en una relativització dels diversos valors presents en una creació i –lluny d'assimilar-se a una manca absoluta de criteri– afavoreix una actitud de tolerància.

Al marge que la segona sembla una actitud molt més enriquidora que la primera, té altres avantatges; entre aquests un d'estrictament quantitatiu: trobarem moltes més músiques amb qualitats que no pas músiques de qualitat, i d'aquesta manera «la nostra» música tindrà un abast enormement més gran. D'altra banda, els temps són absolutament propicis per a aquests plantejaments. Mai com ara en les darreres dècades (que és com dir en els darrers segles) s'ha donat un pluralisme estètic que permeti que productes culturals tan diversos, posseïdors de qualitats tan diverses, coincideixin en un mateix context de consum, ja sigui aquest un museu, una llibreria, una botiga de discs o un auditori. Poques vegades com ara la tolerància activa i militant havia estat un valor reconegut en la nostra societat. Vivim-la també musicalment i aprofitem-ho perquè «la nostra» música sigui molt més la «música amb qualitats» i no pas la «música de –suposada– qualitat».

Aragall, Kim, Pérez Batista i Palatchi

Fàustics Aragall i Palatchi

Palau 100. 17 de desembre de 1996. Palau de la Música Catalana. Jaume Aragall, tenor; Hyejin Kim, soprano i Stefano Palatchi, baix. Orquestra Simfònica de Balears «Ciutat de Palma». Dir.: J. Pérez Batista. Cançons napolitanes i de Rossini. Escenes de *Faust* de Gounod.

per X. CASANOVAS-DANÈS

Cal repetir que Aragall té unes condicions vocals excepcionals i que el seu cant és cada cop més expressiu? I que sacrifica tècnica i línia a la potència d'una nota? És una característica, aquesta, que uns li perdonen per la bellesa de la veu i altres no tant. En aquest concert (un xic oportunista) va cantar sis de les més conegudes cançons napolitanes, *O sole mio!* inclòs, amb una vehemència que les unifica. Bé està que incorpori napolitanes al seu repertori, però d'una figura del seu nivell cal esperar incursions una mica més agosarades. *Faust*, a la segona part, el va trobar en plena forma. Fantàstic!

Col·laborava amb ell una Simfònica de Balears de molt baix nivell que es redimia una mica en el *Faust* de Gounod. Del director, Javier Pérez Batista, es pot dir que només li va exigir protagonisme en el «Vals». En la resta, una atenuació que, en el cas de la soprano (guanyadora del Concurs Aragall de

Torruella de Montgrí), era necessària per no fatigar-li la petita veu. La cantant sud-coreana va millorar en l'òpera, més inspirada pels seus col·legues que per Gounod o, abans, per unes melodies de Rossini cantades sense gràcia.

Al costat d'Aragall, qui triomfava era el seu conciudadà, el baix Stefano Palatchi, un artista d'extraordinària qualitat tant per veu com per interpretació. El seu Mefistòfil (i l'ovacionadíssima romança de Simpson de *La tabernera del puerto* donat fora de programa) van mostrar uns quirsats que valoren els més grans teatres del món. La seva veu, abocada amb el temps a la tessitura de *basso profundo*, és una de les més completes que es poden escoltar sobre un escenari, amb aquella excepcional vibració que els francesos anomenen *grain de la voix*. L'artifici interpretatiu és igualment admirable. Conclusió: una figura a qui espera un futur al nivell de la seva pròpia exigència, premi a una carrera basada en el discerniment. Serà un punta del nou Liceu.

Brillant homenatge a Joan Alavedra

14 de desembre de 1996. Palau de la Música Catalana. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Orfeó Català (direcció: Jordi Casas). Ana Sánchez, soprano; Mercè Obiols, *mezzo*; Joan Cabero, tenor; Enric Serra, baríton; i Stefano Palatchi, baix. *El pessebre* de Pau Casals (poema de Joan Alavedra).

FOTO: A. B.

per F. TAVERNA-BECH

La música no podia estar absent en la commemoració del centenari del naixement de Joan Alavedra, poeta i home de lletres que, imbuït d'aquell esperit reinaxentista, estimà totes les arts i, especialment, la música. Així ho va posar de manifest en les biografies dedicades a Pau Casals i a Conxita Badia d'Agustí, i en les seves glosses "El fet del dia" que revelen l'aguda sensibilitat d'un veritable músic. Al marge d'ésser amic i col·laborador de Pau Casals, el seu temperament poètic i, sense entrar en terrenys exclusivament literaris, la qualitat lírica del vers d'Alavedra, havia d'induir forçosament Casals a transformar-lo en un oratori, és a dir, poesia cantada.

Escaient ha estat, doncs, programar de nou *El Pessebre* per evocar el lligam que existí entre aquestes dues figures de la nostra història.

Així, en comentar la música que Pau Casals va compondre per a aquesta

especial nadala, una de les primeres reflexions que suscita és la fidelitat del compositor a uns cànons estètics, els quals podem sintetitzar en la seva admiració per l'obra de Bach i de Brahms, i el seu reconeixement vers Mendelssohn, el creador de l'oratori romàntic. En segon lloc, i així ho palesa *El Pessebre*, en certs girs harmònics veiem l'aura de Wagner, ben explicables per l'impacte que varen produir entre nosaltres les seves òperes, quan tot just Casals iniciava la seva prodigiosa carrera artística.

Aquestes són les línies que delimiten o marquen el curs d'aquest oratori, escrit —com molt bé diu Montserrat Albet— com si el segle XX no hagués començat: així es comprova quan el coral bachianer és utilitzat per personalitzar els cors, com la forma de l'oratori romàntic (Mendelssohn) serveix per emmotllar el curs de la partitura, i com en el tractament de les arrels folklòriques es realitza dins d'uns estils ben propers a Brahms (referència ex-

plicita: el *Requiem alemany*). Efectivament, en *El Pessebre* no hi ha citacions folklòriques que actuin d'elements estructuradors, però en canvi, sí que hi ha l'esperit, l'essència que defineix el cant del nostre poble i també (a causa d'aquesta abstracció) la música d'*El Pessebre*, com succeeix amb el caire popular del poema d'Alavedra, sembla una creació que està al marge del temps i que s'origina en el si del poble.

Aquest és el cos i l'ànima de l'obra que Enric Casals, el germà de Pau, va vestir amb una orquestració de riques i subtils coloracions i que, com a mèrit, té la virtut de deixar sentir amb claredat absoluta totes les línies mestres de l'arquitectura sonora. En definitiva, música veritablement inspirada, concebuda per un intèrpret indiscutit que va fer seus els llenguatges dels grans mestres i que a l'hora d'escriure la seva música va saber aportar-hi la visió d'un artista arrelat a la seva terra.

Lawrence Foster va copiar en profunditat l'esperit de l'obra per donar-ne una lectura extraordinària, en la qual l'OBC va posar de manifest la identificació amb el seu director i el bon moment pel qual està passant. Esmert especial mereix l'Orfeo Català, excel·lentment preparat per Jordi Casas, que va cantar amb emoció plena la música de Casals. Quant als solistes, destacarem el notabilíssim nivell de Stefano Palatchi, el comunicatiu lirisme de Joan Cabero, adequadíssim a l'estil de l'oratori, la generositat del registre de la soprano Ana M. Sánchez, la bella calidesa de la veu de Mercè Obiols i és clar, la presència sempre eficaç i mesurada d'Enric Serra, els quals van ésser més punts positius per posar de manifest les moltes qualitats de l'obra de Casals i Alavedra.

Nebolsin: compàs d'espera

Palau 100. 9 de desembre de 1996. Palau de la Música Catalana. Eldar Nebolsin, piano. Orquestra Filharmònica de Gran Canària. Dir.: Adrian Leaper. Obres de Beethoven, Sibelius i Vaughan Williams.

per X.C.-D.

Constituïda l'any 1845, la Filharmònica de Gran Canària és una de les orquestres més antigues de l'Estat. Ensopida durant dècades, ha fet una revifalla, però a diferència de l'esplèndida Orquestra de Tenerife, no cal tocar campanes: és una formació de sonoritat dominada pels violins a redós dels quals van els vents com si l'Orquestra funcionés a dues velocitats.

Tampoc és la personalitat d'Adrian Leaper (que

comparteix la seva titularitat amb la de la City of London Simfonia) un factor que conciti passions. La *Segona* de Sibelius va haver d'esperar la culminació per remuntar la seva obvietat, mentre que la *Fantasia sobre un tema de Thomas Tallis* de Vaughan Williams ens la mostrava en la millor perspectiva sonora, la d'una orquestra de cordes.

Hi havia interès a retrobar el pianista Eldar Nebolsin en el *Concert núm. 4* de Beethoven, però la seva lectura co-

mença i s'esgota en una sofisticació marcada pel rebuscament de Bashkirov, el seu darrer mestre. L'afany de protagonisme aconsegueix que l'escriptura beethoveniana sembli ornamentada, com una allargassada cadència. Preocupa aquesta tendència per resultar original basant-se en sordines, síncopes i amaneraments que contaminen el director i l'orquestra.

El pianista uzbek ha d'entendre que, la frontera de l'heterodòxia en aquest repertori, l'instaurà Alicia de Larrocha i que traspasar-la sense la seva autoritat significa entrar en poti-potis d'estil. El seu terreny és el del romanticisme conspicu, en el qual convenç per sinceritat i puresa. No és hora, encara, d'abandonar-lo.

Viatge al passat amb Menuhin

Ibercamera. 10 de desembre de 1996. Palau de la Música Catalana. Menuhin Festival Orchestra. Dezső Ranki, piano. Direcció: Lord Yehudi Menuhin. Obres: *Concert núm. 1 per a piano i orquestra* i *Simfonia núm. 6* de Beethoven.

per F.T.-B.

Per la seva condició de nen prodigi, Menuhin va conviure i va col·laborar amb les figures més prestigioses de la música dels anys trenta i quaranta. Diríem que aquest estar al costat dels grans, i el fet d'esdevenir ell mateix un mite de la interpretació musical, li ha donat una dimensió artística i humana que és difícil copsar en altres grans intèrprets del moment.

D'alguna manera, Menuhin atorga validesa i vigència a uns conceptes de fer música que avui rarament escoltem. Així, el seu estil, inicialment fins i tot pot sobtar, però passada la sorpresa, captiva plenament i comunica sensacions que descobreixen noves perspectives de músiques ben conegudes,

com pot ésser la *Sisena Simfonia* de Beethoven, o bé mostra els perills del virtuosisme entès com un fi i no com un mitjà.

Efectivament, aquesta darrera asseveració és la que va posar-se de manifest en la lectura del *Primer Concert per a piano i orquestra* de Beethoven. Diríem que la versió va resultar més dialèctica que no col·loquial. Fins a cert punt, la tasca de Menuhin semblava més orientada a una actitud contemplativa davant de tot l'entrellat sonor beethovenià, mentre que l'hongarès Dezső Ranki, quelcom impacient davant la serenitat del director, ens volia introduir en la fesomia d'un Beethoven encara enlluernat per l'arabesc d'una Viena que admirava l'art de Mozart, Salieri i Haydn.

Tanmateix, però, en

aquest concert —certament, ben mozartian— ja traspuen accents ben allunyats de la música cortesana d'aquella època, i orientats vers propòsits de més àmplia dimensió expressiva que, sense la traducció de la partícula pianística, tot reconeixent-li el seu to fantasiós i el seu impactant nervi discursiu, va convertir el contingut emotiu de l'obra en un simple joc excessivament artificiosos. I també, el diferent planteig entre director i solista va ésser causa que l'orquestra palesés més les seves febleses que no pas les seves virtuts.

En canvi en la *Sisena*, Menuhin ens captivà amb una traducció d'alt contingut poètic, on l'anècdota purament descriptiva i àdhuc sentimental va convertir-se en emocionant exegesi cosmològica, però mai mancada d'equilibri i d'una voluntat de centrar-se exclusivament a donar il·lació i perspectiva al curs sonor de la partitura.

FOTO: F. BORRÁS

Un Messies carregat de profund coneixement de l'obra

Fundació "La Caixa". 19 de desembre de 1996. Palau de la Música Catalana. The Sixteen. Harry Christophers, director. El Messies.

per LLUÍS TRULLÉN

Les delicades interpretacions que sempre ofereixen els membres de l'orquestra i del cor The Sixteen van ser un cop més l'opció musical mostrada en una interessantíssima versió de l'oratori per antonomàsia de Händel escoltada al Palau de la Música Catalana.

Harry Christophers té davant una sèrie d'interprets que han aconseguit endinsar-se en les pàgines musicals angleses amb una majestuositat i radiant lluminositat, sempre exposada sota el paràmetre que la delicadesa musical del missatge que cal transmetre ha de tenir un poder summament evocador. Harry Christophers i el seu conjunt, que interpreta sota criteris històrics, no dubten a utilitzar una extensa gamma de varietats de dinàmiques, una infinitat de colors summament acordats amb els clarobscurs tan propis de l'estètica barroca.

El Messies que ofereixen està carregat de sentiment, de coneixement profund de la música de Händel i, lògicament, un respecte pel text, primordial per oferir una versió portadora de tot el significat. Només un però, a la versió: la supressió de nombrosos passatges de la segona part de l'oratori.

Malgrat aquest aspecte, el plantejament de l'obra va resultar tècnicament i musicalment excepcional, amb un conjunt de solistes que també van estar a gran nivell. La bellíssima veu de la llegendària Lynda Russell, emotiva en el seu cant, refinada en les ornamentacions del registre agut de la tessitura, elegant en el fraseig, tenia com a complement la contralt Catherine Wyn-Rogers, que amb la seva veu poderosa i profundament vellutada en tot el seu registre va resoldre sense problemes les àries i els recitatius que va afrontar. El tenor Mark Padmore va acarar les seves interpretacions amb seguretat, sempre buscant una projecció majestuosa de la seva veu i amb sentiment en el seu cant. Per últim, el baix Michael George va completar, amb les seves interpretacions mesurades en el control de la projecció de la veu i amb una realització perfecta de totes les ornamentacions presents en les àries, un equip de solistes idoni per a la versió proposada per The Sixteen.

Tot plegat en va fer un Messies d'admirable pulcritud interpretativa i de refinada intenció melòdica, uns aspectes que Christophers sempre ha vigilat en les seves versions de les obres angleses del XVIII.

Jordi Savall, un intens discurs virtuosístic

Europa en Concert. 5 de desembre de 1996. Casal del Metge. Recital de viola de gamba de Jordi Savall.

per LL.T.

La música de cambra sempre ha estat la consideració que permet copsar els diversos nivells musicals de les grans ciutats europees. Tota aposta encaminada a la música de cambra pot ser considerada encara avui com un repte, malgrat que hauria de ser un fet habitual dins de l'activitat musical de la nostra ciutat. És per això que el cicle Europa en Concert que va iniciar-se el passat mes de desembre al Casal del Metge hauria de merèixer una atenció especial dels melòmans, ja que disposem d'una nova oportunitat per fruit de la que pot ser considerada la disciplina més complexa de la música, però alhora la conceptualment més pura.

El punt de partida, el va oferir Jordi Savall, que amb la viola de gamba va realitzar un recorregut per un programa eclèctic, integrat per vint-i-quatre pàgines representatives de la tradició violística d'Alemanya, Anglaterra i França dels segles XVI, XVII i XVIII. Interpretacions plenes d'encant i refinament de la música de Karl Friedrich Abel i Johann Sebastian Bach, en què la màgica sonoritat de la viola va ajudar a recrear l'atmosfera meditativa i transcendent que apareix en la música d'aquests autors alemanys.

Les riques ornamentacions versallesques que Savall va oferir-nos en el seu recorregut per

la música francesa van tenir com a complement unes versions que van arribar al punt culminant amb la bellíssima peça titulada Els Plors, de Sainte-Colombe, i una refinada sarabanda de Marin Marais, dos autors que coneix a la perfecció, no solament des del punt de vista interpretatiu, sinó també musicològic. La brillantíssima música de Tobias Hume, i d'altres autors anglesos (Ferrabosco, Ford i Playford, els primers que, tal com va explicar el mateix Savall, van utilitzar el pizzicato amb la mà esquerra i els cops sobre les cordes realitzats amb la fusta de l'arquet), van donar pas a l'interessant treball de lectura en tablatura que Savall va realitzar de brillantíssimes peces virtuosístiques angleses, ofertes amb varietat de dinàmiques, riquesa d'ornaments, alt poder descriptiu i, en definitiva, amb tota la saviesa que ha demostrat en la seva magistral trajectòria com a intèrpret de viola de gamba.

FOTO: A. B.

Qualitat i imatge

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. 21 i 22 de desembre de 1996. Palau de la Música Catalana. Silvia Marcovici, violí. Dir.: Eliahu Inbal. Obres de Berlioz i Lalo.

per X.C.-D.

Segona compareixença d'Inbal en la temporada de l'OBC saldada amb un èxit i el convenciment que no n'hi ha prou amb tocar bé, sinó que calen noms de prestigi al seu davant. Col·laboracions estretes com la d'Inbal, sumades a la tasca de fons de Foster i Decker, són les que aristocratitzen un pedigrí que pot fer rendible la institució des del punt de vista econòmic i artístic, tot millorant l'oferta musical més immediata. Els milions pagats al director israelià són una inversió positiva en qualitat i en imatge.

És obvi —i d'això es confia Lawrence Foster— que els artistes consagrats no accepten invitacions únicament per cobrar altíssims caixets. També consideren la situació de les orquestres, el nivell de les audiències i les obres que

els proposen. És el cas d'Inbal, que copsa els efectes benèfics del seu treball continuat amb l'OBC. La fa treballar tècnicament, dona als seus integrants la possibilitat de fer música al seu màxim nivell d'expectativa i es nota que les versions es prepararen amb cura.

La *Simfonia Fantàstica* de Berlioz va ser l'exponent d'aquesta meticulositat en favor d'unes idees oposades a la massivitat, tan sovint aplicada a l'obra. Va quallar una versió de gran elegància i una transparència que potenciava els colors instrumentals. Abans atenuava l'Orquestra per fer lluir la sonoritat de la violinista romanesa Silvia Marcovici en la *Simfonia espanyola* d'Edouard Lalo, tocada amb una tensió tan gran com l'avidesa per les dificultats tècniques i una esplèndida opulència en el registre greu.

L'expressivitat total de la flauta

Orquestra de Cambra del Lliure. Dir.: J. Pons. Auditori Winterthur. 15 de desembre de 1996. Obres de Casablancas, Gasull, Henze, Rihm i Takemitsu.

Feliu Gasull

Benet Casablancas

per X.C.-D.

El primer concert de la temporada 96-97 de l'Orquestra del Lliure va ser fidel a una fórmula pròpia compartida per músics, compositors i seguidors i que ha aconseguit que acudim a les seves convocatòries amb la confiança de no ser decebuts ni per la proposta, ni per l'execució.

A més del compromís amb la música contemporània i una gira francesa, els eixos del nou cicle giren al voltant de l'escena (un musical de Sondheim), el jazz més actual (Vince Mendoza) i un programa en què Stravinsky, Webern i Maxwell Davies envolten una cantata de Bach.

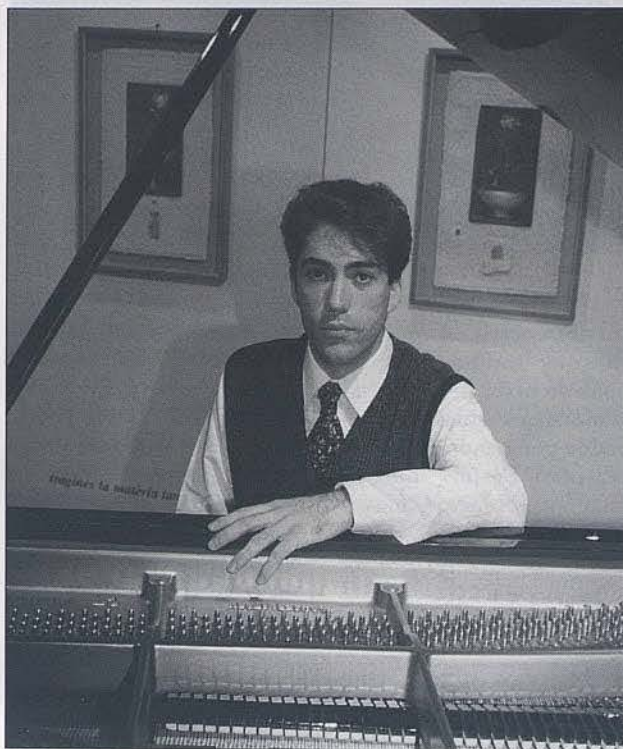
El programa d'inauguració tenia com a plat fort les angoixes de Hans Werner Henze en forma de *suite* per a la cinematògrafa Katharina Blum. També, a Wolfgang Rihm amb la complexa *Abgewandt* en

contrast amb la serenitat dels *Arbres en fila* (*Tree line*) del recentment traspassat Tore Takemitsu. Llenguatges efectistes, fabuladors, assimilables com pàgines d'un gran llibre unitari, interpretats amb justesa i una espontaneïtat que els fa encara més comunicatius.

El concert proposava dos compositors catalans. Els *Epigrames* de Benet Casablancas l'obrien amb fulgors de calidoscopi i l'estrena mundial de *Cel Roig* de Feliu Gasull el coronava amb ovacions sinceres. És un concert per a flauta, encàrrec de l'Orquestra dedicat al seu solista Jaume Cortadellas. Més que una forma, a Gasull el motivava canalitzar l'expressivitat implícita en el títol remissiu de capvespres empordanesos i que integra el virtuosisme creatiu de Cortadellas en una demostració de les possibilitats microtonals —tan orientalitzants!— de la flauta en els seus diversos formats.

Nouvingut al club de les promeses

Cicle Joves i Música. Joventuts Musicals de Barcelona. 21 de desembre de 1996. Casal del Metge, Kiev Portella, piano. Obres de Beethoven, Chopin i Debussy.

per X.C.-D.

El maonès Kiev Portella guanyava una de les Mostres de Música Jove per a Solistes i, als divuit anys, el VI Concurs Internacional d'Eivissa. Bones credencials per anar al seu recital de Joventuts Musicals. Ara en té vint-i-dos i és deixeble de Ramon Coll, després d'haver-ho estat d'Antònia Mus i Emili Muriscot.

Va tocar una *Appassionata* de Beethoven antiacadèmica i formiguejant d'idees, tres *Imatges* de Debussy que haurien entusiasmat Ricard Viñes i un fosc Chopin representat per tres *Estudis* altament virtuosístics i l'*Scherzo* mallorquí, el núm. 3.

D'ell em va interessar, sobretot, una personalitat que s'imposa a una tècnica ja més que considerable, la seva manera de

tocar sense xarxa i amb una teatralitat sempre legítima. També l'ús absolutament magistral que fa d'un pedal que recrea cada nota i proporciona una gran opulència harmònica i que em va semblar adaptat intuïtivament a les característiques acústiques del recinte, com si el pianista mesurés la dimensió sonora més adient per omplir-lo amb la seva música.

No oblidó l'aplom amb què resol —a la manera dels més grans— situacions compromeses i el control que exerceix sobre la tensió expressiva, que no confon amb la força. I, repeteixo, la quantitat d'idees implícites en un discurs interessantíssim, ric d'espontaneïtat i anti-escolasticisme.

Convé seguir l'evolució artística de Kiev Portella. Cal esperar molt del seu piano i tant de bo les floretes que se li llancen l'esperonin en aquest sentit!

La bona línia d'Alba Ventura

21 de desembre de 1996. Paper de Música. Capellades.

per JORDI BADIA SENDRA

La vila de Capellades acollí el dis-sabte abans de Nadal un autèntic esdeveniment musical, amb la presència de la jove pianista catalana més reconeguda, Alba Ventura.

El programa era molt complet; la *Fantasia Cromàtica i fuga en Re menor BWV núm. 903* de Bach obria el concert. Va ser interpretat amb un fraseig diàfan i una lectura subjectiva, més pròpera a l'estil de Hans von Bülow que a la fredor d'alguns pianistes massa ortodoxos. L'obra següent, la *Sonata en mi major núm. 30, op. 109* de Beethoven va ser executada assumint la conversió al romanticisme del compositor alemany, plasmada en els moviments contraposats, de l'«Adagio» al «Prestissimo», donant tot el color dels elements harmònics i rítmics de la peça, de gran complexitat formal.

A les *Variacions sobre Paganini op. 35* de J. Brahms, Alba Ventura donà mostres fefaents del seu pianisme virtuós en executar de manera transcendental els diferents passatges de l'obra, plena d'arpegis i canvis rítmics, bellament resolta.

Ja a la segona part del concert de la virtuosa pia-

nista barcelonina vam poder gaudir d'una exegesi brillant de les cèlebres *Escenas románticas* d'Enric Granados, tot respectant-ne l'atmosfera intimista i aconseguint brodar els diferents elements amb un bell contrast d'expressió, i comprenent bé els *rubatos* tan peculiars de Granados.

Les *Danzas fantásticas* de Turina van cloure el programa «oficial» del concert, en què va reeixir en la demostració de les possibilitats tècniques i «orquestrals» del piano, quan es tracta de transcriure obres pensades per a grans conjunts instrumentals, sobretot al tercer moviment, que és una explosió d'energia i vitalitat, a l'abast sols dels escollits.

A petició del públic, Alba Ventura va tocar encara dues obres més de Dmitri Shostakòvitx, concretament dos dels seus *Preludis op. 34*, breus jocs musicals molt «moderns», que van ser un digne colofó d'un altre concert memorable d'una pianista que ja als 18 anys és un prodigi de professionalitat, com ho avalen els seus èxits a Espanya i a l'estranger. Li desitgem que continuï aquesta gran trajectòria i la felicitem per interpretar els nostres compositors clàssics.

Neix l'Any Schubert

Associació Franz Schubert. Recital d'inauguració de l'Any Schubert. 11 de desembre de 1996. Auditori Winterthur. Juliane Banse, soprano. Wolfram Rieger, piano. Cançons de Schubert.

per X.C.-D.

En coincidència amb el bicentari del compositor s'ha constituït l'Associació Franz Schubert lligada a l'Institut Schubert de Viena i a les principals «cofraries» schubertianes d'arreu. El president, serà el pianista Irwin Gage i el factor de continuïtat l'assumeixen les Joventuts Musicals.

En el primer recital, protagonitzat per la «reina» de les Schubertiades, la de Vilabertran, la jove soprano alemanya Juliane Banse congregava, tot i l'escassa publicitat, els incondicionals.

Deixeble de Fassbänder, és una cantant d'altíssim nivell, de veu sòlida i ben cohesionada, amb els recursos tècnics (i, també, els posats) perfectament integrats en la línia de cant. Acompanyada amb sobrietat –massa!– per Wolfram Rieger, va oferir un recital que tenia els punts forts en els tres *Ellen's Gesänge* i en l'*Erlkönig*.

Cadascun dels *lieder* va trobar el motlle d'una de les seves múltiples perfeccions, però la impressió del conjunt va ser d'una excessiva homogeneïtat, d'una certa monotonia en les dramatúrgies, d'una intensitat permanent que difuminava els clarsos-

Juliane Banse

curs essencials en aquestes cançons sublimes. Bombons de luxe, però tots de la mateixa xocolata. Banse malda per resultar perfecta, però l'esforç que hi esmerça és encara massa evident.

Cal desitjar èxit a la nova Associació i recor-

dar-li les vetllades que ens depararien –en l'esperit de les Schubertiades– gent de casa, com Maria Lluïsa Muntada o antics schubertians, com Dalmau González. ¿A qui desplauria escoltar, per una vegada, *La bella molinera* cantada en la nostra llengua?

Bon maridatge orgue-tenora

Cicle de concerts d'orgue de la Catedral (Euroconcert). 11 de desembre de 1996. Catedral de Barcelona. Josep Gispert, tenora. Lydie Rifà, orgue. Obres de Max Havart, Antoni Mestres i Carles Baguer.

per J.C.C.

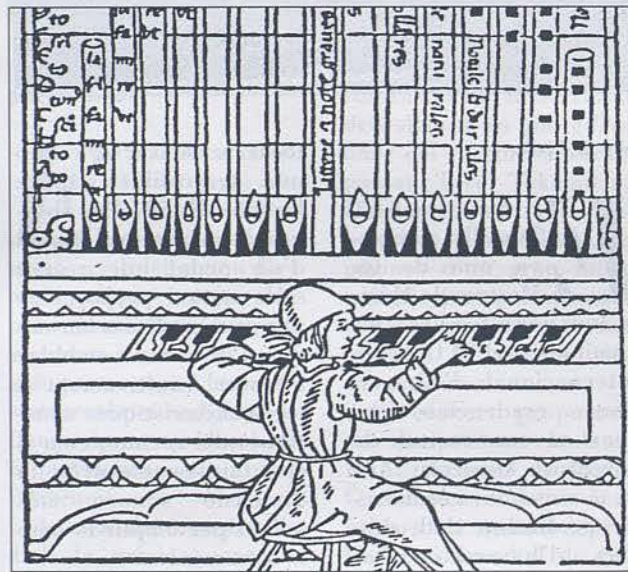
El concertisme atípic, massa sovint oblidat en els mitjans promocionals de tota mena, moltes vegades, o almenys algunes, és capaç d'oferir propostes d'un interès considerable. I sovint, factor molt important, d'unes característiques insòlites i originals i per això mateix d'un encant especial.

És el cas del concert que ens ocupa, en el qual es va poder gaudir d'un insòlit i infreqüent maridatge entre dos instruments en principi tan distants –per moltes raons, entre les quals el marc físic habitual en el que es produeixen–, i que tanmateix va produir uns resultats enormement gratificants. L'aposta en principi apareixia com arriscada. Ens

trobem davant de dos instruments amb uns recursos sonors, tímbrics, coloristes i tècnics molt específics –cadascun d'ells–, i també amb un àmbit expressiu fins a cert punt limitat.

A l'hora del concert, però, el discurs dialogal es va produir amb una notable fluïdesa i fins i tot naturalitat. Els dos instruments van anar confegint un *continuum* de bellesa musical enormement grat, sense fregadissos ni moments forçats. El poder del so de l'orgue era perfectament contrapuntat pel de la tenora, un instrument al qual sovint vénen petits determinats espais tancats, i els pianos sonaven afinats i expressius.

Dos factors van contribuir de manera decisiva als bons resultats d'aquesta proposta. Per una ban-

da, l'escriptura intel·ligent i sàvia de Max Havart, autor de totes les obres per a cobla i orgue que es van oferir. Es tracta de composicions escrites especialment per a aquesta formació, no adaptacions, i aquesta circumstància, explotada amb ofici i sensibilitat, va permetre gaudir d'unes composicions d'un gran encant.

L'altre factor va ser la interpretació, esplèndida sens dubte, dels dos ins-

trumentistes. Josep Gispert va mostrar fins a quin punt la tenora pot constituir-se en un instrument virtuosístic de gran noblesa i gruix musical. I Lydie Rifà va ser una acompanyant intel·ligent i una solista notable en les sonates de Carles Baguer i Antoni Mestres que va interpretar en solitari.

Definitivament, un concert de característiques molt a part, que va produir molta música de la millor llei.

Música contemporània des d'una òptica nova

III Festival de Músiques Contemporànies de Barcelona. 6 de novembre al 4 de desembre de 1996. MACBA i CCCB. Diversos autors i intèrprets.

per DAVID PICÓ S.

Primera semblava que no, que el Festival de Música del segle XX no arribaria a la tercera edició. La causa: la renovació de l'Institut de Cultura de Barcelona, marc organitzador del Festival, i la consegüent manca de temps i estructuració per repensar i coordinar el cicle. Però, de sobte, el Festival va començar a prendre cos. La precipitació va obligar a endarrerir l'inici del Festival, però finalment el Festival de Música del Segle XX ressortia amb el nom de III Festival de Músiques Contemporànies.

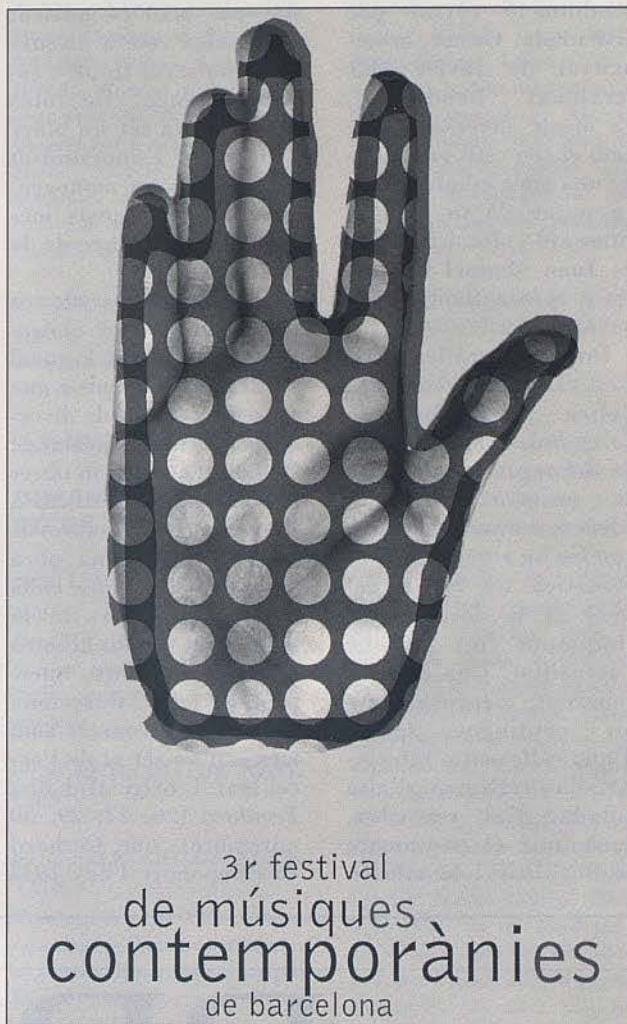
Cal dir que tot i conservar la numeració, el Festival és un altre: ha canviat de direcció (David Albet), d'espai (MACBA i CCCB) i de filosofia. El nou Festival vol obrir-se a les diferents estètiques que conviuen i configuren la música contemporània amb l'objectiu de mostrar un recull significatiu de la música d'avui i atraure un públic ampli i divers. El programa, certament, responia a aquesta nova filosofia, però en una versió d'urgència, més aviat modesta. Estem segurs que en properes edicions, si es mantenen les noves premisses, el Festival adquirirà el gruix i la categoria que es mereix una ciutat com Barcelona. D'entrada, caldria revisar els espais alternatius a l'auditori del CCCB. Sovint els nous espais acusaven problemes de visió, acústica i comoditat.

El programa va potenciar grups de formació recent, que han demostrat un compromís ferm i dinàmic amb la música del nostre temps. El cas més em-

blemàtic és l'Orquestra del Caos, amb només un any de vida. La versatilitat d'aquesta formació oberta va tenir el seu reflex al Festival amb una instal·lació sonora al Pati de les Dones (14 novembre), un concert amb els percussionistes Ferran Armengol i Àngel Pereira (17 novembre) i la participació en el simposium sobre la caòtica de la creació acústica (30 novembre).

Hi havia interès per descobrir una de les noves iniciatives pedagogicomusicals que més sintonitzen amb la música contemporània, la del Taller Instrumental del Centro Galego de Arte Contemporáneo. L'objectiu del Taller és crear un planter de músics i una plataforma que dinamitzi l'àmbit musical gallec. A Barcelona va venir un quartet de corda format pels músics més qualificats del Taller: Benjamin Kreith i Marcos Escobar (violins), David Quiggle (viola) i Darrett Adkins (violoncel). El programa que van oferir era molt atractiu.

El primer concert (14 novembre) se centrava en l'evolució de l'escriptura per a instruments de corda al llarg del segle XX. El quartet va interpretar amb dinamisme i virtuosisme tres obres cabdals de tres figures clau del segle XX: el *Trio op. 20* (1927) de Webern, que suposava el retorn del compositor a la música no vocal; el *Trio de corda op. 45* (1945), de Schönberg, en què l'autor experimentava amb les possibilitats expressives dels instruments; i *Cal caminar, somiant* (1989), del venecià Luigi Nono, una obra farcida de contrastos a partir de sons molt aguts.

El segon concert (15 novembre) va començar amb *Trio de Cordes* (1958), de Giacinto Gelsi, l'obra que iniciava l'etapa introspectiva del músic a la recerca de l'essència del so, en què la mínima expressió sonora —un únic so amb petites fluctuacions— genera un univers en expansió. El concert va prosseguir amb una mostra, més aviat ensopida, d'autors espanyols, com F. Guerrero, Javier Arias Bal, Manuel Rodeiro, i el desaparegut Enrique X. Macías. Cal destacar la concisa i intensa *Zayin I* (1983) de Francisco Guerrero.

El Festival també va oferir concerts amb solistes joves de reconegut prestigi. El pianista londinenc de vint-i-tres anys William Lacey, un dels músics amb més projecció de la Gran Bretanya, va oferir un interessant concert (28 novembre) en què

destacaven diverses obres de Gerhard: *Dos apunts* (1922), *Tres Impromptus* (1950) i *Soirées de Barcelona Suite* (1958). La violoncel·lista iugoslava Suzana Stefanovic va interpretar amb desimboltura (2 desembre) un grapat d'obres, entre les quals van destacar l'estrena de Miguel Franco *Entre tanto*, la *Suite* de Joaquim Nin-Culmell, *Ab-scències*, una estrena de F. Taverna-Bech, i la *Sonata núm. tres* de Hindemith.

Però el concert de solistes més esperat —que va obrir el Festival (6 novembre)—, era el que va reunir tres guitarristes d'excepció, cadascú representant interessos musicals diferents: Cañizares, Gasull i Resina. Eduard Resina va estrenar *Acá Amaron*, una obra que integrava flamenc i efectes d'ordinador, a la recerca d'una

combinació sovint poc articulada. Gasull, acompanyat de Javier Mas (arxillaüt i bandúrria), va oferir diverses peces amb el seu estil paisatgístic una mica esvaït. La nit va pujar de to amb el ritme, el color i la força de Juan Manuel Cañizares i el seu flamenc renovat.

Dos monogràfics. Primer, el concert dedicat a l'obra de cambra de Josep Soler, com a cloenda del segon curs «Eines de creació musical». Diversos instrumentistes van fer un recorregut per l'estètica de Soler del final de la dècada dels cinquanta fins gairebé l'actualitat. Una estètica coherent, rigorosa, amb un contingut sovint d'una religiositat interioritzada i reflexiva, d'alta volada. Cal recordar, però, que el pensament és lingüístic i la música

no —per això és música. La música com a discurs —de qualsevol tipus—, esdevé feixuga. De totes maneres, va ser un plaer gaudir de l'oportunitat d'assistir a un monogràfic d'un dels noms més fèrtils i rellevants de la nostra música.

El segon monogràfic era pràcticament una obligació: Gerhard. El Festival va dedicar-li debats i una exposició, a més de diversos concerts: l'esmentat de William Lacey, amb obres per a piano, i l'estrena a Barcelona (4 desembre) de *Nonet* (1975), una obra molt personal, més enllà del folklorisme i la influència dodecafònica d'etapes anteriors, interpretada per Barcelona 216. Però el concert amb més èxit va ser el de l'excel·lent i original ballet *Pandora* (26, 27, 29, 30 novembre), que Gerhard va compondre l'any 1944

per a la companyia de Kurt Joos. En aquest cas, la companyia de dansa Danat en feia una particular recreació amb una nova i enèrgica coreografia, d'estètica abstracta i amb pinzellades de gran plasticitat.

La nova filosofia oberta del Festival va permetre l'apropament a la música electroacústica, amb un simposi i un concert, «En Red 0» (30 novembre), amb obres de compositors certament interessants com Eduardo Polonio, Jep Nuix, Gabriel Brncic o Oriol Graus, entre d'altres.

El Festival arribava a la seva cloenda amb un dels concerts més atractius (4 novembre): Barcelona 216, amb Ernest Martínez al capdavant, interpretava l'esmentada *Nonet*, de Gerhard, i *City Life*, la darrera obra de l'americà Steve

Reich, un dels inventors del minimalisme durant els anys seixanta. El públic, majoritàriament seguidors de Reich, va gaudir d'una obra reeixida i diversa que seguia les pautes de *Different Trains* i *The cave*. Dividida en cinc parts, l'obra era una mostra del minimalisme personal, ric en matisos i girs, del compositor de Nova York. Barcelona 216, amplificada, i acompanyada dels brunzits urbans extrets d'un *sampler*, va oferir una interpretació acurada, tot i les deficiències acústiques del MACBA. La part visual del concert, un vídeo, va passar absolutament desapercebuda ofegada per les embranzides sonores de Reich.

En definitiva, un Festival amb criteris atractius i esperançadors, avalat pel futur.

BRAHMS

GENER 1997 ELS VALSOS DE BRAHMS

DIUMENGE 26, 19.00 HORES
LIEBESLIEDER - WALZER, op. 52
NEUE LIEBESLIEDER, op. 65

COR DE CAMBRA DEL
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
Àngel Soler i Josep Surinyach, piano
Jordi Casas Bayer, director

FEBRER 1997 EL PIANO DE BRAHMS

DIVENDRES 7, 21.00 HORES
JOSEP M. COLOM, piano

DIVENDRES 14, 21.00 HORES
JOSEP M. COLOM
CARMEN DELEITO,
piano a quatre mans

DIVENDRES 21, 21.00 HORES
JOSEP M. COLOM, piano

Auditori Municipal Enric Granados
Lleida

Informació i reserves:
Tel. (973) 22 33 20
De dilluns a divendres
de 18.00 a 20.00 h.

ABONAMENTS PER A TOT EL CICLE

JOHANNES

(1833-1897)

... UN SEGLE DESPRÉS

Ajuntament de Lleida

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de febrer

DILLUNS, 3 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HARTY: Una simfonia irlandesa. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thompson. (34m). MOZART: Trio amb piano n. 6, KV 548. Trio Borodin. (20m). GLAZUNOV: Concert per a violí i orquestra, op. 82. Josef Sivo. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Horst Stein. (19m). BACH: "Herz und Mund und Tat und Leben" (El cor, la boca, l'acció i la vida), cantata BWV 147. Allan Bergius. Stefan Rampf. Solista del cor de nens de Tölz. Kurt Equiluz. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (31m). CHOPIN: 4 masurques op. 6 i 5 masurques op. 7. Vladímir Ashkenazy, piano. (18m). SAINTE COLOMBE: Concert per a dues violes n. 48. Wieland Kuijken i Jordi Savall, baix de viola. (11m). DVORAK: La Filosa d'Or, poema simfònic Op. 109. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (27m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

GERSHWIN: Tres preludis. François Joël Thiollier, piano. (6m). BACARISSE: Concertino per a guitarra i orquestra, op. 72. Narciso Yepes, guitarra. Orquestra Filharmònica d'Espanya. Dir.: R. Frühbeck de Burgos. (23m). XOSTAKOVITX: Simfonia n. 9, op. 70. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (28m). FALLA: Noches en los jardines de España. Gonzalo Soriano, piano. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (25m).

BARTOK: Quartet de corda n. 6, Sz 114. Quartet Lindsay. (31m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 3, "Polonesa". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (47m). HAYDN: Quartet de corda, Op. 20 n. 4. Quartet Melos. (24m). FIELD: Concert per a piano i orquestra n. 1. John O'Connor. Nova Orquestra de Cambra Irlandesa. Dir.: Janos Fürst. (21m). BLOW: Mark how the lark and linnet sing, oda per la mort de Henry Purcell. Ruth Holton. Rogers Covey-Crump. Charles Daniels. Simon Birchall. The Parley of Instruments Baroque Orchestra and Choir. Dir.: Peter Holman. (20m). E. CASALS: Suite en re per a violoncel sol. Lluís Claret. (14m). BRUCH: Concert per a clarinet i viola op. 88. Thea King. Nobuko Imai. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (20m). CAPLET: Les prières, per a cant, arpa i quartet de corda. Sharon Coste. Laurence Cabel. Ensemble Musique Oblique. (9m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Scherzo per a piano, op. 4. Martin Jones. (10m). Sonata per a piano, op. 2. Andrea Bonatta. (29m). Estudi n. 1 (Sobre l'Estudi op. 25 n. 2 de Chopin). Martin Jones, piano. (3m). Estudi n. 2 (Rondo sobre l'op. 24 de Weber). Martin Jones, piano. (5m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECALL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. "A LA MANERA DE"... Victòria dels Àngels.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat el dia 1

de febrer de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BRAHMS: Danses hongareses. ROZSA: Concert per a violí i orquestra op. 24. BARTOK: Concert per a orquestra. Àngel Jesús García. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: David Shallon.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 4 DE FEBRERO DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 18. Sviatoslav Richter. Orquestra Filharmònica de Varsòvia. Dir.: Stanislaw Wislocki. (35m). DANZI: Quintet de vent op. 67 n. 3. Quintet Albert Schweitzer. (17m). DVORAK: Cançons zíngares, op. 55. Peter Schreier, tenor. Erik Werba, piano. (14m). VIVALDI: Concert per a violí i orquestra de corda, Op. 8 n. 11, RV 210. Simon Standage. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (12m). BEETHOVEN: Sonata per a piano op. 2 n. 1. Robert Taub. (22m). KOZELUCH: Simfonia en Fa M. P.I.4. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Libor Hlaváček. (20m). MOZART: 3 danses alemanyes, KV 605. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (7m). SIBELIUS: Simfonia n. 5 op. 82. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. (33m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

GILBERT I SULLIVAN: Els

Gondolers. Geraint Evans. Alexander Young. Owen Brannigan. Richard Lewis. Orquestra Pro Arte. Cor del Festival de Glyndebourne. Dir.: Malcolm Sargent. (97m). OFFENBACH: La Périchole (extractes). Jane Rhodes, mezzosoprano. Orquestra de Bordeus-Aquitània. Dir.: Roberto Benzi. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SVENDSEN: Simfonia n. 1, op. 4. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: N. Järvi. (35m). D'INDY: Trio amb piano n. 2, op. 98 (En forma de Suite). Jacques Prat. Emmanuel Gaugué. Kun Woo Paik. (19m). BACH: Triple concert, BWV 1044. S. Standage, violí. L. Beznosiuk, flauta. T. Pinnock, clavecí. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (22m). R. STRAUSS: Macbeth, poema simfònic op. 23. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20m). WEBER: Trio per a piano, flauta i violoncel. op. 63. Martine Joste. Maxence Larrieu. Michel Renard. (20m). HANDEL: "In the Lord put I my trust", Anthem "Chandos" n. 2, per a tenor, cor i orquestra (Salms 9, 11, 12 i 13). Ian Partridge. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (22m). GOLDMARK: Sakuntala, obertura, op. 13. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: A. Koródi. (17m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Record de Rússia, transcripcions en forma de fantasia per a piano a quatre mans. Alfons i Aloys Kontarsky. (19m). Estudi per a la mà esquerra (Impromptu n. 2 de Schubert). Martin Jones, piano. (5m). Sonata per a piano n. 1, op. 1. Martin Jones. (28m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

TON KOOPMAN: BACH: Sonata per a violí i clavecí BWV 1016. Monica Huggett. (15m). C. Ph. E. BACH: Quartet per a clavecí, flauta, viola i violoncel. Wq 95. Wilbert Hazelze. Wiel Peeters. Richters van der Meer. (13m). FORQUERAY: Suite n. 1. Jordi Savall, baix de viola. Christophe Coin, baix de viola. (26m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Aliet.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 25 de maig de 1991 al Centre Cultural de Valls. Homenatge a Robert Gerhard. GERHARD: Dos apunts. Tres impropitius. Gemini. Sonata per a violoncel i piano. Trio per a violí, violoncel i piano. Trio Gerhard. (69m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 5 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PROKOFIEV: Simfonia n. 2, op. 40. Orquestra Nacional Escocesa. Dir. Neeme Järvi. (33m). VIVALDI: Salve Regina, RV 618. J. Bowman, contratenor. The King's Consort. Dir.: R. King. (17m). BENNETT: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 4. Malcolm Binns. Philharmonia Orchestra. Dir.: Nicholas Braithwaite. (27m). SPOHR: Trio per a arpa, violí i violoncel, WOO 28. Helga Storck. Kurt Guntner. Klaus Storck. (23m). CIURLIONIS: El mar, poema simfònic. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Juozas Domarkas. (27m). ORTIZ: Recercades sobre el madrigal O felici occhi miei (Tratado de glosas). Lachrimae

Consort. Dir.: Philippe Foulon. (10m). MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 9. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (23m).

13.00 MÚSICA VOCAL

DUMONT: Dialogus de anima, motet. Solistes vocals. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (20m). LINLEY (el jove): Ye nymphs of Albion's beauty-blooming isle, cantata. Julia Gooding, soprano. Cor i Orquestra The Parley of Instruments. Dir.: Paul Nicholson. (12m). DONIZETTI: Missa de Glòria i Credo. Helen Mané, soprano. Giovanna Vighi, mezzosoprano. Peter Maus, tenor. Mario Machi, baix. Alexander Labko, violí. Karl Bernhard Sebon, flauta. Cor de la Catedral St. Hedwigs de Berlín. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Roland Bader. (65m). CINC ESPIRITUALS NEGRES. Jessye Norman. Katheleen Battle. Orquestra dirigida per James Levine. (15m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia n. 4 en fa m. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (33m). TELEMANN: Obertura en Do M "Flux i reflux a Hamburg" (Música aquàtica). Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (21m). MAHLER: Lieder eines fahrenden Gesellen. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (17m). HUMMEL: Quintet per a piano, violí, viola, violoncel i contrabaix, op. 87. Sestetto Classico. (18m). REGER: Quatre poemes simfònics inspirats en A. Böcklin, op. 128. Reial Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Neeme Järvi. (25m). BACH: Suite per a violoncel n. 2, BWV 1008. Mstislav Rostropovitch. (21m). CASTELNUOVO-TEDESCO: Concert per a guitarra i orquestra, op. 99. Pepe Romero, guitarra. The Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (20m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Danses hongareses, n. 1 a 21. Duo Palou - Vives, piano (51m).

19.00 NOUS INTÈPRETS

VIVALDI: L'estiu, de Les quatre estacions. Orquestra de Cambra de Vila-Seca. Dir.: Evelio Tiele. (11m). PUEYO: Simfonia Barroca. Orquestra de Cambra de Vila-Seca. Dir.: Evelio Tiele. (15m). BARTOK: Sonata per a piano Sz 80. Xavier Laso. (14m). MASSENET: Duo de Werther. Enregistrament fet per Catalunya Música. Jaume Aragall Jr., tenor. Maria Amparo García, piano. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Octet per a corda i vent, op. post. 166, D 803. Ensemble Walter Boeykens. (64m). Missa en La b M, D 678 (segona versió). Stefan Preyer. Thomas Weinhappel. Jörg Hering. Harry van der Kamp. Petits cantors de Viena. Chorus Viennensis. Orquestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Bruno Weil. (39m).

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 de juliol de 1996 a l'Arxiu Històric de Tarragona. CICLE MÚSICA ALS PATIS 1996. MOZART: Quartet amb piano, KV 478. FAURE: Quartet amb piano n. 1, op. 15. Quartet Glinka. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 6 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PAGANINI: Concert per a violí n. 3. Salvatore Accardo. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Charles Dutoit. (37m). MOZART: Sonata per a piano KV 332. Daniel Barenboim. 19m. KODALY: Simfonia. Philharmonia Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (29m). SAINTE COLOMBE: Concert per a dues violes n. 54. Wieland Kuijken i Jordi Savall, baix de viola. (18m). SAINT-SAENS: La joventut d'Hèrcules, poema simfònic op. 50. Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Marek Janowski. (18m). BOCCHERINI: Sextet de corda n. 2 en Si b M, op. 23. Ensemble 415 (19m). MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 25. Andras Schiff. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: C. Dutoit. (20m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

DANSES POPULARS FRANCESES DEL SEGLE XVI. The Broadside Band. Dir.: Jeremy Barlow. (17m). GUIRAUD DE BORNELH: Tres cançons. Jean Luc Madier, cant. Hervé Berteaux, cornamuses. Maurice Moncozet, flautes, xirimia. Pascal Lefevre, viola de roda. Thomas Bienabe. Jacques Détraz. (18m). BANCHIERI: La pazzia senile. Società Cameristica di Lugano. Dir.: Edwin Loehrer. (32m). FRES-COBALDI: Arie musicale, n. 1 a 12 (primer llibre). Concerto Italiano. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (34m). RAMEAU: Les Indes Galantes, primera i segona suite. Les Musicholiers. Dir.: Aviva Einhorn. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 4, op. 60. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (36m). SCHUMANN: Gran Sonata per a piano n. 3, op. 14. Christian Favre. (29m). BACH: "Ich liebe den Höchsten von ganzem Gemüte" (Estimo l'Altíssim amb tota la meua ànima), cantata BWV 174. Christian Immler. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (21m). VAUGHAN WILLIAMS: The Lark ascending. Romança per a violí i orquestra. Pinchas Zukerman. Orquestra de Cambra Anglesa.

Dir: Daniel Barenboim. (14m). PROKOFIEV: Simfonia n. 1, "Clàssica". Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: André Previn. (15m). RODRIGO: Concert per a una festa. Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m). MYSLIVECEK: Divertimento en Fa. Orquestra de Cambra Suk. Dir.: Josef Vlach. (12m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Sonata per a piano n. 3, op. 5. Zoltán Kocsis. (40m). Variacions sobre un tema hongarès op. 21 n. 2. Josep Colom, piano. (7m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...." Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de setembre de 1989 a l'Església Parroquial de Sant Joan. 9è Festival Internacional de Música de Matadepera. GORCZYCKI: Illuxit sol, motet. WANSKI: Simfonia en Re M. MOZART: Missa brevis, KV 194. MARCELLLO: Concert per a oboè. VIVALDI: Glòria. Roman Berendt, oboè. Camerata Nova (Orquestra i Cor de Szczecin). Dir.: Eugeniusz Kus. (85m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 7 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

NIELSEN: Concert per a violí i orquestra, op. 33. Dong-Suk Kang. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Myung-Whun Chung. (34m). BACH: Sonata per a viola de gamba i clavecí, BWV 1028. N. Harnoncourt. H. Tachezi. (13m). MOZART: Simfonia concertant per a oboè, clarinet, trompa i fagot, KV 297b. Orquestra de Cambra de Lausana. Dir.: Armin Jordan. (32m). JANACEK: Capriccio per a piano (mà esquerra) i instruments de vent. Viktoria Postnikova. Solistes de l'Orquestra de París. Dir.: Guennadi Rozhdestvenski. (24m). CARISSIMI: Vanitas Vanitatum I. Gruppo di voci & strumenti antichi. Cor polifònic de Sulmona. Dir.: Flavio Colusso. (11m). CHOPIN: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 11. Murray Perahia. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (38m). BERLIOZ: Obertura d'"El Corsari", op. 21. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Thomas Beecham. (8m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

A.SOLER: Sonata per a clavicèmbal n. 96. Bob van Asperen. (25m). BENEJAM: Trio per a dos violins i viola. Membres del Quartet de corda de Barcelona. (21m). GERHARD: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (38m). MOMPOU: Variacions sobre un tema de Chopin. Michel Wagemans, piano. (26m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 8 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

TOLDRÀ: La fageda d'en Jordà, Puig neulós, sardanes. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (10m). GRIVÉ: Almogavarenca, sardana per a dues cobles i tambales. Cobla Mediterrània. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (5m). PUJOL: Sant Jordi triomfant, poema per a cor i cobla. Cor Jove de l'Orfeó Català. Cobla Sant Jordi. Dir.: Conxita Garcia i Jordi León. (8m). GIL: "L'agre del terror", "El camí de la cova", sardanes. Cobla Montgrins. (9m). VILADOMAT: El vestir d'en Pascual, fox-trot. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (3m). DANSES TRADICIONALS CATALANES: Corrandà Alta de Surnià. La Quadrilla de Martorell. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

MOZART: Il re pastore, serenata en dos actes KV 208. Eva Mei, Inga Nielsen, Ann Murray, Roberto Saccà, Markus Schäfer, Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (108m).

00.00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 9 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

HASSE: Requiem en Do M. Greta De Reyghere, Susanna Moncayo von Hase, Ian Honeyman, Dirk Snellings. Il Fondamento. Dir.: Paul Dombrecht. (50m). MONIUSZKO: Missa de Piotrowin, per a solistes, cor i orgue. Solistes vocals. Cor Rus-sinyols Polonesos. Slawomir Kaminski, orgue. Dir.: Wojciech A. Krolopp. (27m). VIVALDI: Nisi Dominus, Charles Brett, contratenor. Musica Antiqua de Toulon. Dir.: Christian Mendoze. (19m). MOZART: Graduale ad festum B.M.V. "Sancta Maria, mater Dei", KV 273, Kölner Kammerchor, Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (4m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 APERITIU MUSICAL

15.00 "A LA MANERA DE...." Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

ROSSINI: La Gazzetta, òpera bufa en dos actes, Franco Federici, Gabriella Morigi, Armando Ariostini, Barbara Lavarian, Giuseppe De Matteis, Paolo Barbacini, Cor Francesco Cilea, Orquestra Simfònica de Piacenza. (127m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 10 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BACH: "Was mir behagt, is nur die muntre Jagd" (L'únic que m'agrada és la cacera alegre), cantata de caça BWV 208. Solistes vocals. The Parley of instruments. Dir.: Roy Goodman. (44m). MOZART: Quartet de corda KV 465 "Dissonàncies". Quartet Alban Berg. (29m). MEHUL: Simfonia n. 4. Orquestra de la Fundació Gulbenkian. Dir.: Michel Swierczewski. (26m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 30, op. 109. Vladímir Ashkenazy. (20m). HANDEL: Concerto grosso op. 3 n. 5, HWV 316. The Brandenburg Consort. Dir.: Roy Goodman. (10m). HAYDN: Simfonia n. 40. Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (17m). GALUPPI: Concert per a clavicèmbal i corda en Fa M. Edoardo Farina. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (14m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

PROKOFIEV: Cantata per al 20è aniversari de la Revolució d'Octubre, op. 74. Gennady Rozhdestvenski, narrador. Philharmonia Chorus. Philharmonia Orchestra. Dir.: Neeme Järvi. (47m). ARNOLD: Concert per a clarinet i orquestra n. 1, op. 20. Emma Johnson. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Ivor Bolton. (17m). HENZE: Simfonia n. 3, per a gran orquestra. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Hans Werner Henze. (24m). COPLAND: Billy the Kid, suite de ballet. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Aaron Copland. (20m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GOUNOD: Simfonia n. 2. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (31m). VANHAL: Sonata per a viola i pianoforte, en Mi b M. Anna Barbara Duetschler. Ursula Duetschler. (17m). CHARPENTIER: "Filius Prodigus", oratori per a solistes, cor i orquestra, H.399. Conjunt vocal i instrumental Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (26m). MOZART: Concert per a fagot i orquestra, KV 191. Milan Turkovic. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (19m). GLAZUNOV: Poema líric, op. 12. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Neeme Järvi. (11m). BIBER: Sonata per a violí i continu n. 1. Romanesca. (11m). R. STRAUSS: Suite per a 13 instruments de vent, op. 4. Solistes de vent de l'Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Heinz Holliger. (25m). HUMMEL: Concert en Sol M per a mandolina i orquestra. Edith Bauer-Slais. Orquestra Pro-Musica de Viena. Dir.: Vinzenz Hladky. (20m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Variacions sobre un tema de Schumann, op. 9. Julius Katchen, piano. (19m). Balades op. 10. Gerhard Oppitz, piano. (25m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECULL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de maig de 1992 al Palau de la Música Catalana. CONCERT DE CLOENDA DELS ACTES DEL CENTENARI DE L'ORFEO CATALÀ. Obres de PAHISSA, GRANADOS, MOMPOU, TOLDRÀ, MILLET, TURULL, PUEYO i MONTSALVATGE. Montserrat Caballé, soprano. Manuel Burgueras, piano. Orfeo Català. Dir.: Jordi Casas. (73m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBSC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de febrer de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BEETHOVEN: Concert per a violí i orquestra op. 61. HOMS: Dos Sol-liloquis. PROKOFIEV: Simfonia n. 3, op. 44. Kolja Blachet, violí. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Pedro Alcalde.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 11 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TANEIEV: Simfonia n. 4, op. 12. Orquestra Filharmònica Novosibirsk. Dir.: Arnold Katz. (39m). GIULIANI: Duo concertant per a violí i guitarra, op. 25. Monica Huggett. Richard Savino. (33m). ELCAR: In the South, obertura op. 50. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (21m). FRESCOBALDI: Tres cançons. Anner Bylsma i Lidewy Scheifes, violoncel. Bob van Asperen, baix continu. (8m). BERLIOZ: Salve Regina en fa m. Cor de la Radiotelevisió Txeca. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Edoardo Brizio. (6m). PAISIELLO: Concert per a piano i orquestra n. 6. Mariaclara Monetti. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Stephanie Gonley. (15m). BIZET: Simfonia en Do M. Orquestra Simfònica de

Moscou. Dir.: Veronica Dudarova. (38m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

LECUONA: Rosa la china, sarsuela cubana. Dolores Pérez. Luis Sagi-Vela. Luisa de Córdoba. Maño López. Cor i Orquestra de Cambra de Madrid. Dir.: Félix Guerrero. (39m). CAMBRA: Idoménee, tragèdia lírica en cinc actes (extractes). Bernard Deletré. Sandrine Piau. Monique Zanetti. Jean-Paul Fouchécourt. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (70m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Concert per a violí i orquestra, KV 216. Henryk Szeryng. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Alexander Gibson. (25m). GLIERE: Suite de Ballet n. 1 (Primavera de les ovelles). All-Union Radio Orchestra. Dir.: Reinhold Gliere. (31m). BACH: "Die Himmel erzählen die Ehre Gottes" (El cel parla de la glòria de Déu), cantata BWV 76. Wilhelm Wiedl. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Ruud van der Meer. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (30m). SCHUMANN: Impromptus sobre un tema de Clara Wieck, op. 5. Daniel Levy, piano. (20m). ARRIAGA: Els esclaus felços, obertura pastoral. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (8m). TELEMAN: Sonata Metòdica en Si b M, op. 13. Han de Vries, oboè. Wouter Möller, violoncel. Bob van Asperen, clavicèmbal. (10m). MERCADANTE: Concert per a flauta en mi m. James Galway. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (22m). LINLEY (el jove): In yonder grove, cantata. Julia Gooding, soprano. Cor i Orquestra The Parley of Instruments. Dir.: Paul Nicholson. (14m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Sarabanda i dues Gavotes. Martin Jones, piano. (5m). Sarabanda i Giga en la m. Martin Jones, piano. (4m). Sarabanda i Giga en si m. Martin Jones, piano. (4m). Variacions sobre un tema original, op. 21 n. 1. Josep Colom, piano. (19m). Kleine Klaviers-tücke. Martin Jones, piano. (1m).

19.00 GRANS INTERPRETS

TON KOOPMAN. C.Ph.E. BACH: Concert per a clavecí i cordes, Wq 29. Orquestra Amsterdam Baroque. (20m). BACH: Sonata per a violí i clavecí BWV 1018. Monica Hugget. (18m). MARAIS: Suite per a viola n. 4 (tercer llibre). Jordi Savall, baix de viola. Hopkinson Smith, tiorba. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 de setembre de 1990 a l'Església Parroquial de St. Joan de Matadepera. X Festival Internacional de Música. Obres de: LUYTON, ANCHIETA, ENCINA, KOZELUCH, MYSLIVECEK i ANÒNIMS, entre d'altres. Madrigalistas de Praga. (85m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 12 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SPOHR: Simfonia n. 9, op. 143, "Les estacions". Orquestra Simfònica de la Ràdio de

Baviera. Dir: Karl Anton Rickenbacher. (31m). MOZART: Missa solemnis, KV 337. Patrizia Kwella. Ulla Groenewold. Christoph Prégardien. Franz-Josef Selig. Cor de Cambra de Colònia. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (25m). KROMMER: Concert per a oboè i orquestra, op. 37. Ingo Goritzki. oboè. Orquestra Filharmònica de Cambra polonesa. Dir.: Wojciech Rajski. (22m). FRANCK: Sonata per a violí i piano en La M. Agustín Dumay. Maria Joao Pires. (27m). HINDEMITH: Simfonia Serena. Orquestra Simfònica de Sydney. Dir.: Werner Andreas Albert. (33m). HANDEL: Concert per a orgue op. 4 n. 5, HWV 293. Herbert Tachezi. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (8m). HAYDN: Quartet de corda op. 17 n. 6, Hob. III:30. Quartet Tátrai. (16m).

13.00 MÚSICA VOCAL

A.SCARLATTI: San Filippo Neri, oratori per a solistes i orquestra. Petre Munteanu. Bruna Rizzoli. Biancamaria Casoni. Annamaria Rota. Orquestra dell'Angelicum. Dir.: Franco Caracciolo. (51m). SCHUMANN: Liederkreis, op. 24. Wolfgang Holzmair, bariton. Imogen Cooper, piano. (20m). VIVALDI: Magnificat, RV 611. Teresa Berganza. Lucia Valentini Terrani. Cor i Orquestra Philharmonia. Dir.: Riccardo Muti. (23m). BELLINI: Tres àries de cambra. Eva Mei, soprano. Fabio Bidini, piano. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CHERUBINI: Simfonia en Re M. Orquestra de la Toscana. Dir.: Donato Renzetti. (29m). ROSETTE: Sonata per a arpa n. 2. Naoko Yoshino. (10m). PAGANINI: Concert per a violí i orquestra n. 2, op. 7 "La Campanella". Jean-Jacques Kantorow. Orquestra de Cambra Bernhard Thomas. Dir.: B. Thomas. (27m). STRAVINSKI: El cant del rossinyol. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir. C. Dutoit. (21m). ALBERT: Quatre cançons. Cantus Cölln. Dir.: Konrad Junghänel. (15m). BORODIN: Quartet de corda n. 1. Quartet Borodin. (36m). MARAIS: Alcione, primera suite. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi

Savall. (13m). ROSSINI: El viatge a Reims. Obertura. National Philharmonic Orchestra. Dir: Riccardo Chailly. (8m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Tema i variacions en re m (del Sextet de corda op. 18, segon moviment). Martin Jones, piano. (10m). Variacions i fuga sobre un tema de Handel, op. 24. András Schiff, piano. (27m).

19.00 NOUS INTERPRETS

MOZART: Sonata per a violí i piano KV 454. Rosario Hernández. Mac McLure. (26m). TANEIEV: Trio de corda en Re M. Trio Florestan. (19m). BACH: Partita per a flauta, BWV 1013. Joan Izquierdo, flauta de bec. (12m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Quartet de corda, D 804, op. 29 "Rosamunda". Quartet Hagen. (35m). Simfonia n. 4, D 417, "Tràgica". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (32m). Sonata per a piano D 958. Maurizio Pollini. (33m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de novembre de 1996 a la Basílica de Santa Maria de Mataró. XV SETMANA DE MÚSICA ANTIGA. CANÇONS ANGELES I ITALIANES D'UN SEGLE DAURAT. Markus Schikora, tenor. Andreas Martin, flaut i tiorba. (46m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 13 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 9, op. 125. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (60m). HANDEL: The Gods a' Begging Suite (Arranjament de Beecham). Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yehudi Menuhin. (20m). CHOPIN: Balada n. 2, op. 38. Vladímir Ashkenazy, piano. (8m). MOZART: Concert per a violí i orquestra n. 5, KV 219 "El turco". Orquestra de Cambra Anglesa. Solista i director: José Luis García. (30m). BRAHMS: Cant de les Parques, Op. 89. Coral Robert Shaw. Orquestra Simfònica de la NBC. Dir.: Arturo Toscanini. (14m). RIMSKY-KORSAKOV: Concert per a clarinet i orquestra de vent. Solistes de l'URSS. Orquestra del Ministeri de Defensa de l'URSS. (7m). BOCCHERINI: Trio de corda op. 47 n. 5, G 111. Trio l'Europa Galante. (14m). GRIEG: 2 melodies op. 53. Orquestra de Cambra Noruega. Dir.: T. Tonnensen. (8m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

MÚSICA PER A LA CORONACIÓ DEL REI RICARD I D'ANGLATERRA. Gothic Voices. Dir.: Christopher Page. (30m). TYE: Lawdes Deo, peces per a violes (tercera part). Hespèrion XX. (21m). CAURROY: Te Deum. Ensemble Metamorphoses de París. Dir.: Maurice Bourbon. (20m). DIVERSOS AUTORS: Obres barroques per a metall. Harlem Trumpet Consort. (26m). SCHEIDEMANN: Magnificat de primer to. Régis Allard, orgue. (11m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

PROKOFIEV: Simfonia n. 6, op. 111. Orquestra Nacional de França. Dir: Mstislav Rostropovich. (45m). WEBER: Sonata per a piano n. 3, J. 206 (op. 49). Garrick Ohlsson. (21m). HAYDN: Concert per a orgue en Do M. Hob. XVIII:1. Simon Preston. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville

Marriner. (20m). **TELEMANN:** Trio per a dos violins i b.c. en Mi b M. (Música de Taula). Membres del Concentus Musicus de Viena. (14m). **R. STRAUSS:** 7 lieder amb orquestra. Elisabeth Schwarzkopf. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: George Szell. (24m). **HUMMEL:** Introducció, tema i variacions per a oboè i orquestra, op. 102. Lajos Lencses. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Neville Marriner. (14m). **DUSSEK:** Concert per a piano i orquestra en Mi b M. Jan Novotny. Orquestra de Cambra de Pardubice. Dir.: Libor Pesek. (22m).

18.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Variacions sobre un tema de Schumann, per a piano a quatre mans, op. 23. Josep Colom i Carmen Deleito. (18m). Variacions sobre un tema de Paganini, op. 35. Josep Colom, piano. (26m). 2 canons. Martin Jones, piano. (2m).

19.00 PENTAGRAMA
 Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."
 Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de desembre de 1996 a la Capella de Ntra. Sra. de l'Esperança. **PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA.** **CONCERT N. 5: L'ADVENT.** Obres per a arpa i trompeta. Duo Lindale. (49m).

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 14 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia.

Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BACH: Oratori de Pasqua, BWV 249. Barbara Schlick. Kai Wessel. James Taylor. Peter Kooy. Collegium Vocale. Dir.: Philippe Herreweghe. (42m). **MASSENET:** Suite d'Esclarmonde. Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Jean. (23m). **GALUPPI:** Sonata per a clavicèmbal n. 6. Jörg Ewald Dähler. (10m). **TELEMANN:** Concert per a 3 oboès, 3 violins i baix continu en Si b M. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: R. Goebel. (9m). **BOCCERINI:** Simfonia op. 37 n. 3, G 517. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (19m). **GLINKA:** Gran Sextet per a piano, quartet de corda i contrabaix. Capricorn. (25m). **PURCELL:** Theodosius o la força de l'amor. Judith Nelson. David Thomas. James Bowman. Martyn Hill. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (22m). **L. MOZART:** Concert per a trompeta i orquestra en Re M. John Wilbraham. Academy of St Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (10m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

TORRENT: Primera col·lecció de Valsos. Jaume Torrent, guitarra. (31m). **DÖPPLER:** Fantasia pastoral hongaresa per flauta i piano, op. 26. Anton Serra. Montserrat Casabó. (11m). **JANACEK:** Suite. Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Gonçal Comellas. (21m). **SORS:** Vuit petites peces op. 24. Adam Holzman, guitarra. (12m). **MOZART:** Sonata per a piano, KV 284. Alicia de Larrocha. (25m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 15 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

MAS ROS: Tossa bonica, sardana. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Cassú. (12m). **COMÍN:** Tríptic de records. Cobla Mediterrània. Josep M. Bernat. (7m). **BOU:** "Angelina", "Pescadors, bons catalans", sardanes. La Principal de la Bisbal. (7m). **ARISA:** Princesa Petra. Ball de la Petra. Cobla Montgrins. Santi Arisa & Lakatans. (10m). **CARBONELL:** El silenci del bosc. Cobla Selvatana. Dir.: Joan Lluís Moraleta. (9m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

HÄNDEL: Vespres Carmelites (1707). Jill Feldman. Emma Kirkby. Emily Van Evera. Margaret Cable. Mary Nichols. Joseph Cornwell. David Thomas. Taverner Choir. Taverner Players. Dir.: Andrew Parrott. (120m).

00.10 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 16 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

MOZART: Litaniae de venerabili altaris sacramento, KV 243. Renate Frank-Reinecke. Annelies Burmeister. Eberhard Büchner. Hermann Christian Polster. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (37m). **JANACEK:** Missa Eslava "Glagolítica". Elisabeth Söderström. Drahomira Drobnková. Frantisek Livora. Richard Novák. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Charles Mackerras. (40m). **HANDEL:** Te Deum en Re M, per a la Reina Carolina. HWV 280. Mieke van der Sluis. Graham Pushee. Harry van Berne. Harry van der Kamp. Alsfelder Vokalensemble. Orquestra Barroca de Bremen. Dir.: Wolfgang Helbig. (15m). **HAYDN:** Responsoria de Venerabili. Hob. XXIIIc:4 a-d. Ab Koster i Knut Hasselmann. trompa natural. Cor de nens de Bad Tölz. Bob van Asperen. orgue. L'Archibudelli. Dir.: Bruno Weil. (8m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 APERITIU MUSICAL

15.00 "A LA MANERA DE..."
 Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
DVORAK: Armida, òpera en quatre actes. Joanna Borowska. Pavel Daniluk. George Fortune. Wieslaw Ochman. Cor de Cambra de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Gerd Albrecht. (152m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 17 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAËNS: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 22. Ian Hobson. Sinfonia da Camera d'Illinois. (23m). HAYDN: Salve Regina, Hob. XXIIIb:1. Ann Monoyios, soprano. Cor de nens de Bad Tölz. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (14m). WAGNER: Tristany i Isolde, preludi de l'acte primer. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (11m). MORENO TORROBA: Sonatina. Julian Bream, guitarra. (13m). ROSSINI: Sonata a quatre n. 1. Massimo Mercelli, flauta. Giovanni Picciati, clarinet. Luca Reverberi, fagot. Stefano Pignatelli, trompa. (13m). D'INDY: Sinfonia n. 2, op. 57. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Pierre Monteux. (43m). MYSLIVECEK: Concert per a violí i orquestra en Mi M. Shizuka Ishikawa. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Libor Pesek. (23m). BACH: "Wohl dem, der sich auf seinen Gott" (Feliç aquell que s'en va amb el seu Déu), cantata BWV 139. Alan Bergius. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (19m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

XOSTAKOVITX: Sinfonia n. 14, op. 135. Ljuba Kazarnovskaya, soprano. Sergei Leiferkus, baix. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (53m). WALTON: Sonata per a violí i orquestra. Lydia Mordkovich. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Jan Latham-Koenig. (28m). RIHM: Neue Alexanderlieder, cinc poemes de Ernst Herbeck. Richard Salter, baríton. Bernhard Wambach, piano. (12m). SEXTON: Music to Celebrate the Resurrection of Christ. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stuart Bedford. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

LISZT: Gran Fantasia simfònica sobre temes de Lelio de Berlioz, per a piano i orquestra. Michel Béroff. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (23m). PURCELL: Incassum, Lesbia. René Jacobs, contratenor. Wieland Kuijken, viola de gamba. Konrad Junghanel, tiorba. (9m). MOZART: Quartet de corda n. 14, KV 387, "Quartetts Haydn". Quartet Italià. (30m). DVORAK: Rapsòdies esclaves n. 2 i 3, op. 45. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (26m). TARTINI: Sonata per a violí, violoncel i clavicèmbal, B.D. 19. Trio Locatelli. (20m). CHARPENTIER: Luctus morte augustissimae Mariae Theresiae Reginae Galliae, música pel funeral de la Reina Maria Teresa, H 331. Solistes vocals. Cor de Cambra de Namur. Musica Polyphonica. Dir.: Louis Devos. (19m). RAVEL: Alborada del Gracioso. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (8m). C.Ph.E. BACH: Concert per a oboè, corda i continu, Wq 164. B. Glaetzer. Neues Bachisches Collegium Musicum de Leipzig. Dir.: Max Pommer. (24m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Sonata per a dos pianos en fa m, op. 34 b. Martha Argerich i Alexandre Rabinovitch, piano. (40m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECUILL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 29 d'octubre de 1988 al Palau de la Música Catalana. 40è aniversari de la Coral Sant Jordi. MOZART: Missa KV 275. Cançons tradicionals catalanes i de diversos autors. Solistes vocals. Grup instrumental. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (63m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 de febrer de 1997 al Palau de la Música Catalana. BERNSTEIN: Tres meditacions per a violoncel i orquestra. THOMAS: Del diari d'Anna Franck. CORIGLIANO: Sinfonia. Vincent Ellegiers, violoncel. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 18 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Sinfonia n. 5, op. 64. Philharmonia Orchestra. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (46m). DANZI: Quartet per a fagot i trio de corda op. 40 n. 3. Mauro Monguzzi. Giginò

Maestri. Antonietta Anjos. Alfredo Riccardi. (17m). LALO: Concert per a violoncel i orquestra. Mstislav Rostropovitch. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Victor Dubrovsky. (25m). TELEMANN: Magnificat llatí. TVWV 9:17. Mieke van der Sluis. Graham Pushee. Wilfried Jochens. Phillip Langshaw. Harry van der Kamp. Alsfelder Vokalensemble. Orquestra Barroca de Bremen. Dir.: Wolfgang Hellich. (19m). PROKOFIEV: Música per a nens, op. 65. Boris Berman, piano. (21m). ARNE: Concert per a orgue en Si b M. The Parley of Instruments. Solista i director: Paul Nicholson. (11m). C.Ph.E. BACH: Trio per a viola de gamba i clavicèmbal obligat, Wq 88. Paolo Pandolfo. Rinaldo Alessandrini. (21m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

DONIZETTI: Il borgomastro di Saardam. Renato Capecchi. Philip Landridge. Peter van den Berg. Ans Philippo. Iet Kiel. Operastichting Zaanstad. (101m). BRETON: La verbena de la paloma (extractes). Plácido Domingo. Maria Bayo. Raquel Pierotti. Rafael Castejón. Silvia Tro. Cor de la Comunitat de Madrid. Orquestra Simfònica de Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

REGER: Fantasiestücke op. 26. David Levine, piano. (24m). HAYDN: Sinfonia n. 48 "Maria Theresia". The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (23m). WEBER: Quintet amb clarinet, op. 34. Dieter Klöcker. Consortium Classicum. (27m). HANDEL: Concerto a due cori n. 3. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m). MOZART: 6 minuts KV 104. Ensemble Mozart de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (11m). SCHUMANN: Concert per a violí i orquestra en re m. Gidon Kremer. Philharmonia Orchestra. Dir.: Riccardo Muti. (30m). J. STRAUSS: Diaris del matí, vals op. 279. Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (9m). CHARPENTIER: Orfeo baixant als inferns. Henri Ledroit, contratenor. Ricercar Consort. (16m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Valsos, op. 39. Inger

Södergren i Fernanda Soares, piano a quatre mans. (19m). Gavota de Gluck. Martin Jones, piano. (3m). Variacions sobre un tema de Haydn, per a dos pianos, op. 56 b. Josep Colom i Carmen Deleito. (18m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

TON KOOPMAN
BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra n. 2, BWV 1053. Orquestra Barroca d'Amsterdam. (19m). C.Ph.E.BACH: Quartet en per a clavecí, flauta, viola i violoncel. Wq 94. W. Hazelzet. W. Peeters. R. van der Meer. (13m). MARAIS: Suite per a viola n. 1 (tercer llibre). Jordi Savall, baix de viola. Hopkinson Smith, tiorba. (20m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 de desembre de 1990 al Teatre La Faràndula de Sabadell. Obertures, Valsos i Polques de von SUPPE, Johan STRAUSS, Josef STRAUSS i OFFENBACH. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Albert Argudo. (84m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 19 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes

al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 24, KV 491. Malcolm Bilson, pianoforte. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (31m). STRAVINSKI: Simfonia en tres moviments. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (21m). HAYDN: Divertimento a 8 veus n. 5, Hob. X:1. Ricercar Consort. (16m). TXAI-KOVSKI: Quartet n. 1, op. 11. Quartet Talich. (29m). BACH: "Wiederstehe doch der Sünde", cantata BWV 54. Henri Ledroit. Ricercar Consort. (14m). LISZT: Szózat und Hymnus (poema simfònic). Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád József. (10m). VIOTTI: Concert per a violí i orquestra n. 13. Adelina Oprean. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Jörg Faerber. (22m). TELEMANN: Suite Festiva. Northwest Chamber Orchestra of Seattle. Dir.: Alun Francis. (17m).

13.00 MÚSICA VOCAL

ALLEGRI: Missa Vidi Turbam Magnam, a sis veus. A Sei Voci. Dir.: Bernard Fabre-Garrus. (25m). WOLF: Spanisches Liederbuch (Cançons profanes, n. 12 a 34). Elisabeth Schwarzkopf. Dietrich Fischer-Dieskau. Gerald Moore. (47m). TALLIS: Suscipe quaeso Domine, motet The Clerkes of Oxenford. Dir.: David Wulstan. (8m). MAHLER: Set Lieder de joventut. Thomas Hampson, baríton. David Lutz, piano. (17m). PURCELL: The Lord is King, and hath put on glorious apparel, Z 69. Solistes vocals. Cor del King's Consort. The King's Consort. Dir.: Robert King. (4m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Romances sense paraules, llibre III op. 38. Luba Edlina, piano. (16m). BLISS: Meditacions sobre un tema de John Blow. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Barry Wordsworth. (34m). VIVALDI: Concert per a fagot i orquestra n. 5, RV 481. Daniel Smith. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Philip Ledger.

(10m). M.HAYDN: Simfonia en Si b. M. P.18. Orquestra Simfònica de Helsingborg. Dir.: Hans-Peter Frank. (19m). PAGANINI: Trio concertant per a viola, guitarra i violoncel. Trio Paganini. (29m). LULLY: Dies Irae. Solistes vocals. Conjunt vocal "A Coeur joie" de Valence. Orquestra de Cambra Jean-François Paillard. (23m). C.SCHUMANN: Peces fugitives, op. 14. Konstanze Eickhorst, piano. (12m). STICH-PUNTO: Concert per a trompa i orquestra n. 10. Vladimira Klánská-Bouchalová. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (17m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Liebeslieder Walzer, op. 52 a. Inger Södergren i Fernanda Soares, piano a quatre mans. (20m). Simfonia n. 1, op. 68 (versió original per a piano a quatre mans). Duo Crommelynek. (41m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

BACH: Concert per a clavicèmbal i corda, BWV 1054. Jordi Reguant. Orquestra de Cambra del Conservatori de Vila-Seca. Dir.: Evelio Tíes. (16m). FRANCK: Final, op. 21. Izumi Kando, orgue. (13m). POULENC: Sonata per a violí i piano. Enregistrament fet per Catalunya Música. Eva León. Hisako Hiseki. (18m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Simfonia n. 7. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (38m). Fantasia per a violí i piano op. post. 159, D 934. Issac Stern. Daniel Barenboim. (26m). Quatre Lieder, D 882, D 754, D 752 i D 800. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Sviatoslav Richter, piano. (13m). Missa alemanya i "Pregària del Senyor", D 872. Cor i Membres de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (23m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de desembre de 1996 a l'Església Parroquial de Llívia. XV FESTIVAL DE MÚSICA DE LA VILA DE LLÍVIA (Cicle Tardor-

Hivern). MOZART: Divertimento KV 136. Concert per a piano i orquestra n. 12, KV 414. VIVALDI: Concert per a quatre violins, corda i continu. RES-PIGHI: Antics aires i danses per a llaut, suite n. III. BARTOK: Danses romaneses, Sz 68. Carme Carrillo, piano. Orquestra de Cambra Camerata Mediterrània de Barcelona. Dir.: Guerásim Voronkov. (77m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 20 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Simfonia n. 2, "Cant de lloança". Soile Isokoski i Mechthild Bach, sopranos. Frieder Lang, tenor. Chorus Musicus Köln. Das Neue Orchester. Dir.: Christoph Spering. (65m). TELEMANN: Obertura en Re M. de Darmstadt, TWV:D15. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (21m). WAGENSEIL: Concert per a violoncel en Do M. Györgyi Korösi. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pál. (24m). BEETHOVEN: 6 lieder amb text de Gellert, op. 48. Olaf Bär, baríton. Geoffrey Parsons, piano. (13m). KUHLAU: Gran Sonata concertant per a flauta i piano, op. 85. Peter-Lukas Graf. Szuzsanna Sirokay. (30m). SIBELIUS: El bard, op. 64. Poema simfònic. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (8m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

F.COUPERIN: Messe propre pour les convents de Religieux et Religieuses. Jacques des Longchamps, contralt. François Le Roux, baríton. Cor gregoriana de la Val-de-Grâce. Jean-Patrice Brosse, orgue. (53m). LAWES: Sonata per a violí, viola de gamba i orgue n. 2. London Baroque. (8m). LAS-SUS: Lagrime di San Pietro, madrigals espirituals n. 11 a 20. Motet Vide homo, quae pro te pator. Conjunt vocal Europeu. Dir.: Philippe Herreweghe. (26m). MOLINARO: Tres peces. Jakob Lindberg, llaüt. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Simfonia n. 40, KV 550 (segona versió). The Academy of Ancient Music. Dir: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (36m). FRANCK: Preludi, ària i final. Jean Hubeau, piano. (21m). REI-CHARDT: Cantata fúnebre per la mort de Frederic el Gran. Georgine Resick. Gabriele Schreckenbach. Horst Laubenthal. Harald Stamm. Cor de Cambra RIAS. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlin. Dir.: Gerd Albrecht. (19m). R.STRAUSS: Don Quixot, op. 35. Raphael Wallfisch, violoncel. John Harrington, viola. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (44m). J.A.BENDA: Simfonia n. 9. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pál. (12m). GOUNOD: Quartet de corda n. 3 en la m. Quartet Bessler-Reis. (18m). VIVALDI: Concert per a flauta op. 10. n. 4, RV 435. Karl Kaiser, flauta travessera. Camerata Köln. (7m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Estudi n. 5 (Xacona de Bach). Martin Jones, piano. (15m). Neue Liebeslieder Walzer, op. 65 a. Inger Södergren i Fernanda Soares, piano a quatre mans. (17m). Pecès per a piano, op. 76. Stephen Kovacevich, piano. (22m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON-CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de juliol de 1996 a la Plaça del Rei de Barcelona. FESTIVAL D'ESTIU GREC 96. UN DIVERTIMENT MUSICAL PER A COBLA. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (58m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 21 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUMANN: Simfonia n. 3, op. 97 "Renana". Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Carlo Maria Giulini. (35m). ROMAN: Concert per a violí en fa m. Nils-Erik Sparf, violí. Conjunt de Cambra Orpheus. (11m). MOZART: Divertimento n. 11 en Re M. KV 251 "Septet Nannerl". Heinz Hollinger, oboè. Hermann Baumann i Michel Gasciarrino, trompes. Henk Guldemond, contrabaix. Quartet Orlando. (28m). HANDEL: Radamisto (extractes). Ralf Popken. Juliana Gondek. Lisa Saffer. Michael Dean. Nicolas Cavallier. Orquestra Barroca de Freiburg. Dir.: Nicholas McGegan. (23m). MENDELSSOHN: Quatre peces per a

quartet de corda op. 81. Quartet de corda Coull. (22m). HARTY: A John Field Suite. Orquestra de l'Úlster. Dir.: Bryden Thomson. (20m). KROMMER: Concert per a clarinet i orquestra op. 36. Vlastimil Mares. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Libor Pesek. (21m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

GRANADOS: Goyescas (Los majos enamorados). Aldo Ciccolini, piano. (49m). TALTA-BULL: Cinc peces. Emili Brugalla, piano. (9m). GERHARD: Suite Pandora. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (27m). RODRIGUEZ PICÓ: Xinar. Quartet de bec "Frullato". (4m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 7, G 451. José Luis Lopategui. Quartet Moyzes. (22m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 22 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

VILADESAU: Pal de paller, sardana. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Cassú. (12m). GIL I MEMBRADO: Glossa de La Mare de Déu. Glossa del Poble Alegre. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (9m). TOLDRÀ: Sol ixent, Camperola, sardanes. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m). DANSES CATALANES: La Dansa, de Castellerçol, Les Majorales, d'Ulldemolins. Cobla La Princi-

pal de la Bisbal. Dir.: Pere Burés. (7m). FONT: Per la nostra amistat, sardana. Cobla Els Montgrins. Dir.: Jordi Molina. (6m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

VIVALDI: Juditha Triumphans, oratori RV 644. Zsuzsa Barlay, contralt. Margit László, soprano. Zsolt Bende, baríton. József Réti, tenor. Cor Madrigal de Budapest. Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir: Ferenc Szekeres. (118m).

00.10 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 23 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

BLOCH: Servei sagrat, per a baríton, cor mixt i orquestra. Robert Merrill. Cor de la Metropolitan Synagogue. Cor de la Comunitat de la Creu de Nova York. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (54m). GILLES: Motet a Sant Joan Bautista. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (21m). J.E. BACH: Meine Seele erhebt den Herrn, motet. Martina Lins. Silke Weisheit. Martin Schmitz. Hans-Georg Wimmer. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (13m). MONIUSZKO: Litanie d'Ostra Brama IV, per a solistes i orgue. Solistes vocals. Slawomir Kaminski. Dir.: Wojciech A. Krollopp. (13m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CON-VENTUAL DES DEL MONES-TIR DE MONTSERRAT

12.30 APERITIU MUSICAL

15.00 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

HANDEL: Orlando, òpera en tres actes. Patricia Bardon. Rosa Mannion. Hilary Summers. Rosemary Joshua. Harry van der Kamp. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (169m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 24 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Danses esclaves, op. 46. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Rafael Kubelik. (35m). HANDEL: Tu fidel, tu costante, cantata. Maria-Cristina Kiehr, soprano. Conjunt II Teatro Armonico. Dir.: Alessandro de Marchi. (18m). MASSENET: Fantasia per a violoncel i orquestra. Martin Ostertag. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Roberto Paternostro. (18m). HAYDN: Simfonia n. 103

"Redoblament de tímboles". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (29m). CHOPIN: Sonata n. 2, op. 35 "Marxa fúnebre". Natan Brand, piano. (27m). BACH: "Nun komm, der Heiden Heiland" (Vine, salvador dels infidels), cantata BWV 61. Seppi Kronwitter, soprano. Paul Esswood, contralt. Kurt Equiluz, tenor. Ruud van der Meer, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (15m). WEBER: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: W. Sawallisch. (18m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

STRAVINSKI: Concert per a violí. Lydia Mordkovich. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi. (22m). VAUGHAN WILLIAMS: Una Simfonia del Mar (n. 1). Yvonne Kenny, soprano. Brian Rayner Cook, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (66m). BARBER: Tercer assaig per a orquestra, Op. 47. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (12m). ORFF: Kleines Konzert, sobre una peça per a llaüt del segle XVI. Conjunt de vent de Mainz. Dir.: Klaus Rainer Schöll. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Moscou, cantata. Nina Terentieva, mezzo-soprano. Nikolay Sukirov, baríton. Orquestra dirigida per Andrey Chistiakov. (23m). C.Ph.E.BACH: Solo per a viola de gamba i baix continu, Wq 137. Paolo Pandolfo. Rinaldo Alessandrini. (24m). BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 58. Maurizio Pollini. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (33m). DVORAK: El colom del bosc, poema simfònic Op. 110. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20m). F.COUPERIN: Les Nations: L'Espanyola. Solistes Barrocs Europeus. (25m). GALUPPI: Arripe alpestri ad vallem, motet. Gérard Lesne. Il Seminario musicale. (20m). ROSSINI: Corradino, obertura (transcripció per a instruments de vent). Ricercar Academy. (10m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Dues rapsòdies, op. 79. Radu Lupu, piano. (16m). Estudi n. 3 (Presto de Bach, primera versió). Martin Jones, piano. (4m). Estudi n. 4 (Presto de Bach, segona versió). Martin Jones, piano. (4m). Simfonia n. 4, op. 98 (versió original per a piano a quatre mans). Duo Crommelynek. (35m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECULL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 31 de desembre de 1987. Concert de Cap d'Any. Germans Pérez-Molina. Jaume Torrent i Lluís Caso. Albada Olaya. Jordi Savall. Montserrat Figueras i José Miguel Moreno. Miquel Farré. Quartet vocal Joan Brudieu. (98m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de febrer de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. J. STRAUSS: Vals de l'Emperador. WEILL: Els set pecats capitals. MAHLER: 3 cançons de "Des Knaben Wunderhorn". HAYDN: Simfonia n. 95. Karan Armstrong, soprano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 25 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRUCKNER: Missa en mi m, per a cor a 8 veus i conjunt de vent. La Chapelle Royale. Ensemble Musique Oblique. Dir.: Philippe Herreweghe. (36m). HAYDN: Divertiment per a corda i vent n. 2 a 8 veus. Hob. X:5. Ricercar Consort. (16m). GLAZUNOV: El Mar, Fantasia op. 28. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. (15m). GEMINIANI: Sonata per a violoncel i baix continu op. 5 n. 5. Hidemi Suzuki, violoncel. Ricercar Consort. (9m). MENDELSSOHN: Quartet amb piano, op. 3. Carlo Levi Minzi. Trio de corda de Xicago. (39m). VIVALDI: Concert op. 4 n. 2, RV 279. "La Stravaganza". Monica Hugget. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (10m). BRITTEN: Variacions sobre un tema de Frank Bridge, Op. 10. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (26m). BON DE VENÈCIA: Sonata per a flauta n. 4. Sabine Dreier, flauta. Irene Hegen, piano. (9m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

RAMEAU: Càstor i Pòllux, tragèdia lírica (extractes). Howard Crook, tenor. Jérôme Corréas, baríton. Agnès Mellon, soprano. Véronique Gens, soprano. René Schirrer, baix. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (70m). LE-CUONA: El cafetal, sarsuela cubana. Luis Sagi-Vela. Dolores Pérez. Luisa de Córdoba. Natalia Lombay. Cors del Teatre Albéniz. Orquestra de Cambra de Madrid. Dir.: Félix Guerrero. (38m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BORODIN: Simfonia n. 1. Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Gennady Rozhdestvenski. (36m). MOZART: Dotze variacions per a piano sobre "Je suis Lindor" del

Barbier de Séville, de Baudron, KV 354. Walter Chodack. (18m). DVORAK: Serenata per a corda, op. 22. Orquestra de cambra anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (27m). F.COUPERIN: Concert Reial n. 2. The Smithsonian Chamber Players. Dir.: Kenneth Slowik. (14m). CHERUBINI: Obertura de concert. Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Bacau. Dir.: Silvano Frontalini. (13m). VRANICKY: Simfonia en Do M, op. 11. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Bohumil Gregor. (27m). DE JERUSALEM (?): Missa en Re M. Chanticleer. Chanticleer Sinfonia. Dir.: Joseph Jennings. (20m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Fantasies op. 116. Gerhard Oppitz, piano. (24m). 3 Intermezzi op. 117. Gerhard Oppitz, piano. (19m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

TON KOOPMAN. FIOCCO: Primera Suite per a clavecí. (41m). BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra, BWV 1055. Orquestra Barroca d'Amsterdam. (14m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRAN TEATRE DEL LICEU: ANTOLOGIA DE 150 ANYS D'HISTÒRIA

Un programa escrit i presentat per Roger Alier.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 de maig de 1994 a la Fundació Orfeó Gracienc de Barcelona. 90è ANIVERSARI DE L'ORFEÓ GRACIENC. Cor de la Ràdio de Flandes. Dir.: Alexander Leman, piano. Dir.: Vic Nees. (83m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 26 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presenta-

des per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HÁNDEL: Alceste, música d'escena. Emma Kirkby, Judith Nelson, Margaret Cable, Paul Elliot, David Thomas. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (57m). BOCCHERINI: Sextet de corda n. 5 en Re M, op. 23. Ensemble 415 (21m). LISZT: Tres estudis de concert, S. 144. Jorge Bolet, piano. (21m). CLEMENTI: Simfonia n. 2. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (24m). KRAUS: Quartet de corda n. 4. Quartet Lysell. (19m). SCHACHT: Concert en Re M per a clarinet i orquestra. Dieter Klöcker. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Hans Stadlmair. (15m).

13.00 MÚSICA VOCAL

ELGAR: Dos fragments de "The Light of Life", op. 29. Harry Bramma, orgue. Cor de la Catedral de Worcester. Dir.: Christopher Robinson. (8m). BRIxi: Opus Patheticum, Nov. IX/11. Ibolva Verebics. Christel Borchers. Scot Weir. Joachim Gebhardt. Cor mixt Kühn. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Helmuth Rilling. (29m). BACH: "Jesus schläft, was soll ich hoffen?" (Jesús dorm, què puc esperar?). cantata BWV 81. Wilhelm Wiedl. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Ruud van der Meer. Cor de nens de Bad Tölz. Petits cantors de Viena. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16m). BRAHMS: Rapsòdia per a contralt, op. 53. Alfreda Hodgson, contralt. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Bernard Haitink. (15m). MENDELSSOHN: Salm 42 op. 42. Solistes vocals. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Ensemble Orchestral de París. Dir.: Philippe Herreweghe. (25m). DE ZUMAYA: Hieremiae Prophetiae Lamentationes. Chan-

ticleer. Chanticleer Sinfonia. Dir.: Joseph Jennings. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MASSNET: Suite n. 1, op. 13. Orquestra Filharmònica de Hong Kong. Dir.: Kenneth Jean. (24m). ROSENMÜLLER: Simfonia n. 1. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (10m). HAYDN: Concert per a violoncel Hob VIIb:4. Julian Lloyd Weber. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Lloyd Weber. (25m). DEBUSSY: Children's corner. Alexis Weissenberg, piano. (15m). RAMEAU: Les Indes galantes. Suite. Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Ph. Herreweghe. (43m). PAISIELLO: Concert per a mandolina, corda i clavecí en Mi b M. U. Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: C. Scimone. (15m). PROKOFIEV: La foguera d'hivern, suite per a nens op. 122. The New London Orchestra. Finchley Children's Music Group. Dir.: Ronald Corp. (19m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. 6 Klavierstücke, op. 118. Michel Dalberto, piano. (23m). Klavierstücke op. 119. Gerhard Oppitz, piano. (17m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

XOSTKOVITX: Sonata per a violoncel i piano, op. 40. Oriol Aymat. Roser Berengueras. (28m). RODRIGO: Capriccio, ofrena a Sarasate. Yucari Cousineau, violí. (7m). BOLIART: Duet Suite per a piano i marimba. Anna Roqué. Robert Armengol. (15m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SCHUBERT: 200 ANYS

Trio amb piano D 929, op. 100. Trio Arion. (45m). Fantasia op. 103. Philharmònica del Palatinat. Dir.: Kurt Redel. (21m). Missa n. 3, op. 13, D 324. Reni Pentchova. Naiden Borodjiev. Pavel Gherdjikov. Cors Rodna Pessen de Sofia. Conjunt Instrumental dels Solistes de Sofia. Dir.: Vassil Kazandjiev. (27m). Obertura per a piano a quatre mans, D 675. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (7m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de maig de 1990 al Centre Cultural de la Fundació Caixa de Pensions. BEETHOVEN: Sonata per a violoncel i piano, op. 5 n. 1. Set Variacions sobre un tema de La Flauta Màgica de Mozart. WOO 46. Dotze Variacions sobre un tema de Judes Macabeu de Händel. WOO 45. Sonata per a violoncel i piano, op. 102 n. 2. Christophe Coin, violoncel. Patrick Cohen, pianoforte. (81m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 27 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAENS: Suite Algèria, op. 60. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yondani Butt. (21m). BEETHOVEN: Quintet de corda, op. 29. Salvatore Accardo. Margaret Batjer. Toby Hoffman. Sylvie Gazeau. Gary Hoffman. (37m). VIVALDI: Laudate pueri. Lynne Dawson. The King's Consort. Dir.: Robert King. (25m). MONIUSZKO: Conte d'hivern, obertura. Filharmonia Pomorska Bydgoszcz. Dir.: Robert Satanowski. (14m). J.REJCHA: Concert per a dues trompes i orquestra, op. 5. Zdenek Tylsar. Bedrich Tylsar. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Petr Altrichter. (18m). DELIBES: Suite del ballet Coppelia. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (13m).

DUREY: Neu. Philippe Corre i Edouard Exerjean, piano a quatre mans. (6m). SCHUMANN: Concert per a violoncel i orquestra, op. 129. Janos Starker, violoncel. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Dennis Russell Davies. (26m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

BLOW: Venus i Adonis. Catherine Bott. Michael George. Libby Crabtree. Coristes de l'Escola de l'Abadia de Westminster. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (57m). PALADIN: Sis peces per a llaüt. Eugène Ferré. (19m). STEFFANI: Dimmi, dimmi Cupido, duet. Rossana Bertini. Claudio Cavina. Arcadia. Dir.: Attilio Cremonesi. (9m). MERULA: Cançons, motets i sonates. Conjunt vocal i instrumental Fitzwilliam. (21m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

D'INDY: Tercera Simfonia, op. 73 "De bello gallico". Orquestra Filharmònica d'Estrasbourg. Dir.: Theodor Guschlbauer. (34m). C.STAMITZ: Concert per a trompa i orquestra en Mi b. M. Zdenek Tylsar. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (17m). GEMINIANI: El bosc encantat. Orquestra Barroca Italiana. Dir.: Ryo Terakado. (34m). RHEINBERGER: Suite per a orgue, violí, violoncel i corda, op. 149. Ernő Sebestyén. Andreas Juffinger. Martin Ostertag. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Hartmut Haenchen. (35m). DITTERSDORF: Quartet de corda n. 6. Quartet Franz Schubert. (15m). CAMPRA: De profundis. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (17m).

18.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE PIANO DE BRAHMS. Danses hongareses. Martin Jones, piano. (27m). 16 Valsos op. 39. Martin Jones, piano. (22m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."
Un convidat ens proposa i

comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de març de 1989 al Casal del Metge de Barcelona. HÁNDEL: Sonata per a violí i piano n. 4, en Re M. PROKOFIEV: Sonata per a violí i piano op. 80. Obres de KREISLER, SAINT-SAËNS, TAKEMITSU, i SARASATE. Tomoko Kato, violí. Sawako Iwashita, piano. (81m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 28 DE FEBRER DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAFF: Concert per a piano i orquestra, op. 185. Jean-François Antonioli. Orquestra de Cambra de Lausana. Dir.: Lawrence Foster. (35m). VIVALDI: "Amor hai vinto", cantata RV 683. Gérard Lesne, contratenor. II Seminario Musicale. Dir.: Fabio Biondi. (14m). STARZER: 10 danses. Ulsamer Collegium. Dir.: Josef Ulsamer. (19m). SAINT-SAËNS: Quartet de corda op. 153. Quartet Viotti. (25m). TELEMANN: Concerto a 6 en Fa M. Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (20m). PARRY: Variacions Simfòniques. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Matthias Bamert. (14m). CAM-

BINI: Simfonia concertant per a dues flautes i orquestra n. 3. Anne Utgawa i Dominique Hunziker. Orquestra de Cambra Paul Kuentz. Dir.: Paul Kuentz. (13m). POULENC: Concert champêtre per a clavicèmbal i orquestra. Aimée Van de Wiele. Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Georges Prêtre. (25m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BAGUER: "Qui habitat", salm n. 91. Maria José Sánchez, soprano. Sylvia Corbacho, contralt. Josep Bros, tenor. Vicente Sardinero, bariton. Cor "Es taller" Orquestra de cambra integrada per professors de l'O.S.I.B. Dir.: Francesc Bonnin. (25m). MONTSALVATGE: Laberinto. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: García Navarro. (21m). GRIEG: Suite Holberg. Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Gonçal Comellas. (22m). BRUDIEU: Missa Pro Defunctis. Capella Clàssica Polifònica del FAD. Dir.: Enric Ribó. (22m). FAURE: Fantasia per a piano i orquestra, op. 111. Alicia de Larrocha. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (15m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 1 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

BERNAT: "Un racó de claus-

tre", "Més enllà", sardanes. Cobla Sabadell. Dir.: Jesús Ventura. (11m). OLTRA: Rapsòdia per a piano i cobla. Miquel Farré. Cobla Montgrins. (10m). VICENS: Fantasia per a tres cobles i percussió. Cobles Sant Jordi, Selvatana i Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Vicens. (9m). GIL I MEMBRADO: Glossa dels Presents de bodes. Glossa de La Caterina d'Alió. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (7m). VILADESAU: "Festeig", "Aquell rossinyol", sardanes. La Principal de la Bisbal. (7m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

MONTEVERDI: L'Orfeo. Laurence Dale. Efrat Ben-Nun. Jennifer Larmore. Paul Gérmon. Concerto Vocale. Dir.: René Jacobs. (120m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 2 DE MARÇ DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

CALDARA: Missa Sanctorum Cosmae et Damiani. Monika Frimmer. Raf Popken. Wilfried Jochens. Klaus Mertens. Westfälische Kantorei. Capella Agostino Steffani. Dir.: Lajos Rovatkay. (33m). DURUFLE: Rèquiem (tercera versió). A. Murray, mezzo-soprano. T. Allen, bariton. T. Trotter, orgue. Corydon Singers. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: M. Best. (41m). HANDEL: O be joyful in the Lord, Anthem Chandos n. 1. Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Michael Georg, baix. Cor i Orquestra

The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (20m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 APERITIU MUSICAL

15.00 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

DONIZETTI: Don Pasquale, òpera en tres actes. Barbara Hendricks. Gabriel Bacquier. Luca Canonici. Gino Quilico.

Cors i Orquestra de l'Òpera de

Lió. Dir.: Gabriele Ferro. (120m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes

musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 FEBRER	12 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Jordi Boixaderas, narrador. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Mozart, Ravel, Britten, Bartók. (Concerts simfònics al Palau.)
	19 h	Palau	OBC. Àngel Jesús García, violí. Dir.: David Shallon. Brahms, Rozsa, Bartók.
2 FEBRER	11 h	Palau	OBC. (Tercera audició.)
	11,30 h	Aliança Poble Nou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Rafael Grimal. Nicolai, Schubert, Grieg, Ponchielli, Khatxaturian, Guridi.
	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Mozart, Haydn, Bartók, Britten. (Caixa de Sabadell.)
3 FEBRER	21 h	Palau	Paul Badura-Skoda, piano. Alban Gerhardt, violoncel. Daniel Pergamenshikov, violí. Tatiana Masurenko, viola. Xavier Puertas, contrabaix. Chloe Waysfield, soprano. Schubert. (Euroconcert.)
4 FEBRER	21 h	Palau	Los Angeles Philharmonic Orchestra. Joan Rodgers, soprano. Dir.: Esa Pekka Salonen. Debussy, Mahler. (Palaucenç.)
5 FEBRER	19,30 h	Conservatori Municipal	Víctor Ruset, guitarra. Marcos Faus i Juan Manuel Díaz, trompetes. Carles Pertegaz, música de cambra. Mateu Ferré, clarinet. Sergi Mestres, piano. Premis del Conservatori.
	21 h	Palau	Neues Berliner Kammerorchester. Alexander Melnikov, piano. Michael Erxleben, concertino-director. Bach, Txaikovski, Xostakòvitx. (Ibercamera.)
6 FEBRER	20 h	Auditori La Pedrera	Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Jörg Demus, piano. Dir.: Jordi Casas. Schubertiade.
	21 h	Palau	Concert Falla/Gerhard. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Maria Manuela Caro, piano. Itxaro Mentxaca, mezzosoprano. Dir.: Cristóbal Halffter.
	21 h	Casal del Metge	Quartetto Foné. (Europa en Concert.)
7 FEBRER	21 h	Palau	OBC. Kolja Blacher, violí. Dir.: Pedro Alcalde. Beethoven, Homs, Prokofiev.
8 FEBRER	19 h	Palau	OBC. (Segona audició.)
	22 h	Palau	Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Zubin Mehta. Schubert, Stravinsky. (Palaucenç.)
9 FEBRER	11 h	Palau	OBC. (Tercera audició.)
	11,30 h	Aliança Poble Nou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Richard-Scott Cohen. Hanson, Ives, Paulson, Barker, Drahozal.
12 FEBRER	19,30 h	Conservatori Municipal	Paola Volpe, piano. Scarlatti, Beethoven, A. Codina, Schumann, Liszt.
	20 h	Universitat de Barcelona	Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Àngel Soler i Josep Surinyach, piano. Dir.: Jordi Casas. Brahms, valsos.
	21 h	Palau	Concert Jaume Aragall. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Javier Pérez Batista.

13 FEBRER	21 h	Palau	The Academy of Ancient Music. Franck de Bruine, oboè. Andrew Manze, violí. Dir.: Christopher Hogwood. Vivaldi, Albinoni, Cavalli, Stradella, Corelli, Muffat. (Euroconcert.)
14 FEBRER	21 h	Palau	OBC. Vincent Ellegiers, violoncel. Narrador a determinar. Dir.: Lawrence Foster. Bernstein, Tilson Thomas, Corigliano.
15 FEBRER	19 h 22 h	Palau Palau	OBC. (Segona audició.) Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Jordi Codina, guitarra. Solistes vocals. Dir.: Albert Argudo. Txaikovski, Rodrigo, Wagner, Bizet, Verdi. (Caprabo.)
16 FEBRER	11 h 11,30 h 22 h	Palau Aliança Poble Nou Palau	OBC. (Tercera audició.) Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Concert de Carnaval. Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Jordi Codina, guitarra. Solistes vocals. Dir.: Albert Argudo. Txaikovski, Rodrigo, Wagner, Bizet, Verdi. (Caprabo.)
17 FEBRER	22 h	Palau	Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Jordi Codina, guitarra. Solistes vocals. Dir.: Albert Argudo. Txaikovski, Rodrigo, Wagner, Bizet, Verdi. (Caprabo.)
18 FEBRER	22 h	Palau	Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Jordi Codina, guitarra. Solistes vocals. Dir.: Albert Argudo. Txaikovski, Rodrigo, Wagner, Bizet, Verdi. (Caprabo.)
19 FEBRER	19,30 h 20 h 22 h	Conservatori Municipal Catedral Palau	Miquel Bofill, saxòfon. Dolors Cano, piano. Benejam, Boliart, Sauget, Iturralde, Platti. Bernat Bailbé, orgue. Perandreu, Lebègue, Salvatore, Pueyo, Darasse, Slonimski. (L'orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert.) Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Jordi Codina, guitarra. Solistes vocals. Dir.: Albert Argudo. Txaikovski, Rodrigo, Wagner, Bizet, Verdi. (Caprabo.)
20 FEBRER	20 h 21 h 22 h	Saló de Cent Casal del Metge Palau	Ángel Jesús García, violí. Albert Attenelle, piano. Franck, Leku, Beroit. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent.) Jean Françoise Heisser, piano (classes magistrals). (Europa en Concert.) Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Jordi Codina, guitarra. Solistes vocals. Dir.: Albert Argudo. Txaikovski, Rodrigo, Wagner, Bizet, Verdi. (Caprabo.)
21 FEBRER	21 h	Palau	Felicity Lott, soprano. Roger Vignoles, piano. Schubert, Mendelssohn, Brahms, Chabier, Britten. (Lied al Palau.)
22 FEBRER	19 h	Palau	OBC. Karan Armstrong, soprano. Dir.: Lawrence Foster. Strauss, Weill, Mahler, Haydn.
23 FEBRER	11 h 11,30 h 18 h 18,30 h	Palau Aliança Poble Nou Palau Ateneu Barcelonès	OBC. (Segona audició.) Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Isabel Costes. Xostakòvitx, Borodin, Ivanov, Prokofiev, Chapí, Palau, Albéniz. Orquesta de Cámara Joaquín Rodrigo. Vicente Huerta, violí. Agustín León Ara, concertino-director. Haydn, Mozart, Montsalvatge, Dvorák. (Els diumenges al Palau.) Assumpta Pons, violí. Miyuki Yamaoka, piano. Tartini, Beriot, Franck, Falla. (Associació Massià-Carbonell.)
24 FEBRER	21 h	Palau	Andrea Lucchesini, piano. Mozart, Schubert, Liszt. (Iber-camera.)
27 FEBRER	19,30 h 21 h 21 h	Conservatori Municipal Palau Auditori La Pedrera	Aula de Cambra del Conservatori. Concert de música de cambra catalana. <i>Macbeth</i> , de Verdi, en versió de concert. Cor de Cambra del PMC (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya), secció femenina. Alicia Nafé, mezzo-soprano. Schubertiade.

28 FEBRER	21 h	Palau	OBC. Maria Rosa Llorens, piano. Coral Càrmina (dir.: A. Cañamero). Dir.: Josep Pons. Puértolas, Stravinsky, Messiaen, Bruckner.
1 MARÇ	19 h	Palau	OBC. (Segona audició.)
2 MARÇ	11 h 17 h	Palau Palau	OBC. (Tercera audició.) <i>Macbeth</i> , de Verdi, en versió de concert.
4 MARÇ	21 h	Palau	Maurizio Pollini, piano. (Ibercamera.)
5 MARÇ	21 h	Palau	<i>Macbeth</i> , de Verdi, en versió de concert.

GIRONA (GIRONÈS)

4 MARÇ	21,30 h	Teatre Municipal	<i>Carmen</i> , de Bizet. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya.)
---------------	----------------	------------------	---

REUS (BAIX CAMP)

7 FEBRER	21,30 h	Conservatori	Cor Jove de l'Orfeó Català. Dir.: Conxita García. Repertori divers.
25 FEBRER	21 h	Teatre Fortuny	<i>Carmen</i> , de Bizet. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya.)

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

15 FEBRER	21,30 h	Auditori Caixa de Sabadell	Paul Cortese, viola. Albert Guinovart, piano. Hindemith, Honegger, Milhaud.
19 FEBRER	21 h	La Faràndula	<i>Carmen</i> , de Bizet. Dir.: Miquel Ortega. (XV Festival d'Òpera a Sabadell.)
21 FEBRER	21 h	La Faràndula	<i>Carmen</i> , de Bizet. Dir.: Miquel Ortega. (XV Festival d'Òpera a Sabadell.)
23 FEBRER	18 h	La Faràndula	<i>Carmen</i> , de Bizet. Dir.: Miquel Ortega. (XV Festival d'Òpera a Sabadell.)

SANT CUGAT DEL VALLÈS (VALLÈS OCCIDENTAL)

28 FEBRER	22 h	Centre Cultural	<i>Carmen</i> , de Bizet. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya.)
------------------	-------------	-----------------	---

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

6 FEBRER	21 h	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Orquestra Simfònica de la RTV de Moscou. Klaus-Peter Hahn, violoncel. Dir.: Fedor Gluschenko. Thomas, Dvorák, Rachmaninov. (Fundació Caixa de Terrassa.)
15 FEBRER	21 h 21,30 h	Centre Cultural Caixa de Terrassa Auditori Museu Ciència i Tècnica	Esbart de Sant Cugat. Dir.: Joan Serra. <i>Triade</i> . (Fundació Caixa de Terrassa.) <i>Secretum Musarum</i> . M. Teresa Vert, soprano. Fedra Borràs, flauta. Pere Benítez, clarinet. Maria Gorina, piano. Schubert.
16 FEBRER	18 h	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Esbart de Sant Cugat. Dir.: Joan Serra. <i>Triade</i> . (Fundació Caixa de Terrassa.)
22 FEBRER	21,30 h	Auditori Museu Ciència i Tècnica	Arlette Biget, Josep M. Llorens, Manuel Reyes i Bernat Castillejo, flautes. Bertomeu, Tomasi, Txerepmine.
23 FEBRER	18,30 h	Amics de les Arts i JJMM	Christian de Jong, flauta. William Waters, tiorba i llaüt. Clara Hernández, viola de gamba. Händel, Hotteterre, Vivaldi.

TORROELLA DE MONTGRÍ (BAIX EMPORDÀ)

2 FEBRER	19 h	Cine Petit	Josep Anton Chic, guitarra. Sanz, Moreno-Torroba, Tàrraga, Granados, Ponce, Barrios, Albéniz. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya.)
-----------------	-------------	------------	---

9 FEBRER	19 h	Cine Petit	Quartet Flautes d'Adri. Telemann, Kuhlau, de Michelis, Mozart, Beethoven, Dubois. (JJMM de Torroella de Montgrí.)
16 FEBRER	19 h	Cine Petit	Xavier Relats, flauta. Jordi Masó, piano. Brotons, Toldrà, Martinu, Oltra, Poulenc. (JJMM de Torroella de Montgrí.)
23 FEBRER	19 h	Cine Petit	Quartet de Guitarres de Barcelona. Moreno-Torroba, Albéniz, Falla. (JJMM de Torroella de Montgrí.)

És un fet del tot evident que el món de la docència musical, entès d'una manera oberta i global, viu una època convulsa i nerviosa. I això és així per la manca de concreció d'una voluntat de reforma en profunditat.

Tenint com a marc genèric la famosa, i no del tot desplegada LOGSE, hom ha pretès afrontar un nou marc per a l'ensenyament musical, fet no poc necessari —per descomptat—, que situï aquest àmbit en una línia d'operativitat i conseqüència definitius. Que, per tant, acabi amb una realitat inoperant, obsoleta, que ve de molt lluny i que ha engendrat —fet molt important— unes inèrcies, uns privilegis i unes situacions endurides, de molt difícil bandejament.

En aquest context, sorgeixen dificultats importants, que van des de la idoneïtat dels pressupòsits que presideixen aquesta reforma proposada, a la superació d'una munió d'esculls que minen el camí cap a la seva concreció pràctica. I derivadament, passen també per la intel·ligència amb què és endegat el procés que mena a aquesta concreció a què ens acabem de referir.

El tema que proposem en aquest número acara un dels aspectes d'aquest tot tan envitricollat i complex que configura la reforma al·ludida dels estudis

musicals. Un aspecte que amb tota seguretat no és el més important, però que adquireix una significació especial i que demostra fins a quin punt la nova perspectiva docent preveu de manera poc idònia components prou significatius de la realitat. I, a més, hom corre el risc d'endegar una dinàmica no progressista i a favor de la història, sinó tot al contrari.

Aconseguir fer de la docència institucionalitzada una realitat engrescadora

per als nostres millors músics constitueix, o hauria de constituir, un desideràtum molt central del sistema musical del país. Perquè els beneficis que en deriven són d'una absoluta transcendència. Per tant, tot allò que afavoreixi la complicitat entre la pràctica docent i la pràctica concertística ha de gaudir d'un àmbit afavoridor

sense reserves, sense raquitisme, sense deixos manipuladors de cap mena.

La història de prestigiosos noms del concertisme català i espanyol que, ben altrament del que els ha facilitat aquí el sistema educatiu, han pogut exercir el seu elevat mestratge a l'estranger en condicions del tot favorables sense renunciar a una praxi concertística privilegiada, il·lumina una realitat que, sigui qui sigui, ha d'atendre amb tota la conseqüència possible.

Entre el magisteri i el virtuosisme

Una proposta per a l'organització dels ensenyaments superiors de música a Catalunya

per JOAQUIM GARRIGOSA i MASSANA

Director del Conservatori de Vila-seca

Amb la nova ordenació del sistema educatiu (LOGSE) els estudis de Grau Superior de Música constituïran el darrer estadi de la formació del músic professional. En aquest sentit, la nova configuració d'aquests ensenyaments superiors pot esdevenir determinant en molts aspectes per al futur de la música al nostre país.

Entre els trets més positius i innovadors de la nova estructuració dels ensenyaments superiors de música cal destacar els següents:

- Segregació dels centres d'ensenyament superior respecte dels de formació de nivell elemental i de grau mitjà, tot permetent que els alumnes s'integrin en un ambient diferenciats i de preparació a la professionalitat, tal com succeeix a les facultats universitàries.

- Equivalència, a tots els efectes, a la llicenciatura universitària amb el rang que pertoca realment a aquests estudis.

- Accés, mitjançant una prova d'admissió, de manera que es garanteixi la valoració de les possibilitats reals de l'alumne per assolir els nivells proposats.

- Plantejament curricular més global, atenent a una millor formació de l'alumne, tant des del vessant tècnic i interpretatiu, com l'humanístic.

- Diversificació i ampliació de les especialitats amb l'aparició de noves titulacions com jazz, instruments de música antiga, etc., amb una incidència especial en la formació dels futurs pedagogs de l'ensenyament secundari, les escoles de música i els conservatoris.

- Especial atenció a la formació per la música de conjunt (coral i orquestral) i de cambra, tot diversificant l'anterior formació que s'encarava essencialment a la preparació de futurs solistes.

- Inclusió de la formació concertant i escènica per a determinades especialitats.

Es tracta, doncs, d'una oportunitat única, que ha de permetre situar l'ensenyament superior de la música a Catalunya a un nivell de què ja gaudeixen

molts països del nostre entorn, des de fa molts anys i amb els quals ara és difícil competir.

El Conservatori Superior de Catalunya

Catalunya té en l'actualitat dos centres de formació superior de música (el Conservatori Superior Municipal de Barcelona, de titularitat pública, i el Conservatori Superior del Liceu, de titularitat privada). Durant més de cent anys el primer i més de cent cinquanta el segon, han dut a terme la formació dels nostres músics amb una dignitat que moltes vegades ha superat, de llarg, les possibilitats de què disposaven.

Els nous plantejaments de la LOGSE suposen iniciar una nova etapa en què, partint de la llarga experiència docent d'aquests centres i de les encertades propostes que molts altres centres de nivells inferiors han anat realitzant durant aquests anys, sigui possible renovar i millorar les expectatives pedagògiques d'aquesta etapa de formació.

És per això que cal caminar decididament cap a la creació del Conservatori Superior de Catalunya, que hauria de ser el punt de trobada de la major part de les iniciatives de la docència de nivell superior.

La llarga etapa de substitució, en la qual l'Ajuntament de Barcelona, el Conservatori del Liceu i altres institucions han fet la suplència d'allò que l'Estat no va crear mai a Catalunya, ha de deixar pas a una nova etapa en què el nou Conservatori Superior faci possible que els futurs professionals de la música a Catalunya trobin aquella formació que tantes vegades no han tingut altre remei que cercar més enllà del nostre territori. Tal com deia Jordi Alvinçà, director general de Centres Docents del Departament d'Ensenyament al I Congrés de Música a Catalunya, «si a les nostres orquestres hi ha un bon nombre de músics forans, que no sigui per la manca de formació integral dels músics de casa. Que els nostres músics siguin presents a l'exterior. Que a les orquestres, a les sales de concert i als teatres d'òpera d'altres països, la presència dels músics formats a Catalunya no sigui un fet extraordinari».

Aquesta institució, el Conservatori Superior de Música de Catalunya, tindria la seva seu a l'edifici on s'està construint l'Auditori de Barcelona. Malgrat les servituds que implica situar un centre com el previst en un edifici que en un principi no havia planificat un equipament d'aquesta magnitud, cal fer tots els esforços possibles perquè els estudiants del Grau Superior de Música puguin compartir unes instal·lacions dedicades a la música de manera prioritària.

A més de l'aulari suficient, amb espais definits expressament per a la docència individual i col·lectiva de petits i grans grups, els estudiants es podran beneficiar d'una mediateca especialitzada en música, una sala de concerts de cambra amb un aforament de 800 places i l'auditori, amb una capacitat prevista propera a les 2.500 persones. A més, aquesta serà la seu de l'OBC, la qual cosa haurà de revertir a benefici de l'estudiant d'una manera molt positiva, tant per l'activitat concertística, com per les possibilitats de seguir de prop el treball dels assaigs i gaudir de *master classes* dels solistes i directors que hi col·laboren. La possible inclusió del Museu de la Música de Barcelona pot acabar d'arrodonir un projecte ambiciós i, probablement, irrepitible.

Una organització administrativa autònoma i específica

Amb tot, el que s'ha assenyalat fins aquí no podrà arribar a bon fi si no es defineixen uns paràmetres

d'organització administrativa i jurídica que permetin el correcte desenvolupament de la tasca que s'atribueix a aquesta institució.

És del tot necessari que el Conservatori Superior de Catalunya s'articuli jurídicament com una unitat administrativa absolutament diferenciada dels altres centres docents de nivell no universitari. Si el que es pretén és la creació d'un centre docent equiparable als centres universitaris, i de fet la LOGSE així ho estableix, cal concretar-ho en una figura institucional, de caràcter públic, que permeti desenvolupar la tasca docent amb la flexibilitat i immediatesa que requereixen aquesta mena de centres.

El Conservatori Superior de Catalunya hauria de poder administrar els recursos econòmics propis, de manera que li fos possible comptar amb els equipaments indispensables i incentivar les iniciatives musicals pròpies (concerts, promoció de les agrupacions artístiques, publicitat de les activitats, organització de cursets, seminaris i *master classes*, etc.).

Hauria de tenir la suficient competència per poder establir convenis de col·laboració amb altres centres superiors (amb les universitats per a la col·laboració en àmbits com la musicologia, l'etnomusicologia, la música electroacústica, la recerca, etc.; amb el Conservatori Superior de Dansa per a la formació musical i l'expressió corporal; amb l'Escola Superior d'Art Dramàtic per a la formació escènica, etc.).

També seria essencial que tingués l'autonomia suficient per articular la dotació i organització dels

recursos humans necessaris per la tasca docent que tindrà encomanada. És obvi que un centre d'aquestes característiques ha de comptar amb un nombre important de professors que garanteixin una formació de primer ordre. Aquest professorat hauria de respondre a l'alt nivell que es pretén per al centre i, en determinats casos, caldrà cercar-lo allà on calgui perquè aportï a Catalunya el prestigi i la qualitat que se li reconeixen en la institució educativa i/o musical en què es trobi. La singularitat de la proposta docent del Conservatori Superior fa que el sistema vigent d'accés a la funció pública docent dels ensenyaments de règim general no sigui precisament el més idoni per proveir les places del professorat. El Conservatori Superior de Música de Catalunya hauria de comptar amb professors representants de diverses tendències de la tècnica interpretativa, professors integrants de grups de cambra estables en qualitat de residents, professors extraordinaris del país i de fora, etc. amb una jornada de treball flexible que respectés el necessari exercici de la pràctica musical en actiu (avui les incompatibilitats exerceixen una restricció molt negativa per als nostres conservatoris).

Tot això és gairebé impossible d'articular a partir d'un sistema d'accés funcional amb places adjudicades de forma definitiva i subjectes a trasllats territorials.

Es tracta, doncs, de dotar-nos d'un sistema en

què la flexibilitat permeti prendre la millor opció sense quedar travat. En el supòsit que la titularitat fos exercida únicament pel Departament d'Ensenyament, existeix un punt de vista, no exclusiu, que l'única opció d'accés a aquestes places hauria de ser mitjançant un concurs oposició idèntic al vigent en l'actualitat per als ensenyaments públics de règim general. Atesa aquesta interpretació, i per tal de cercar un sistema de selecció per al professorat que permeti donar resposta a les especificitats ja descrites d'aquest, caldria plantejar-se com a opció viable la fórmula d'una titularitat consorciada entre l'Administració educativa catalana i les entitats administratives supramunicipals, de manera que fos possible establir el grau d'autonomia que necessita aquesta iniciativa. Aquesta entitat consorciada podria tenir, sens dubte, la independència jurídica que li permetés establir acords amb altres institucions docents i artístiques, i l'autonomia necessària per regir els recursos econòmics propis i disposar el millor quant a la selecció i organització dels recursos humans imprescindibles.

Si s'aprofundeix a cercar aquesta nova articulació, s'hauran posat les bases per definir, a Catalunya, un model docent diferent, complet i competitiu que permetria inserir-nos, en igualtat de condicions, entre els models educatius musicals més avançats de l'Europa que es projecta de cara al proper mil·lenni.

Perill que el projecte pedagògic desconegui la professió musical

per JORDI MARTÍNEZ

L'ensenyament musical a l'Estat espanyol viu una situació paradoxal. Malgrat estar equiparats *de facto* amb les facultats universitàries, els conservatoris superiors i professionals encara es regeixen amb unes directrius d'ensenyament pròpies de la Secundària. I fins que no els afecti la LOGSE, que els atorgarà regulació jurídica pròpia, aquests centres es mouen en terra estranya mitjançant circulars anuals del Ministeri d'Educació i Cultura. Aquesta llei preveia la separació definitiva de graus en l'àmbit musical per al curs 97-98, però dificultats diverses, segons el Departament d'Ensenyament —l'encarregat de crear el futur Conservatori Superior oficial—, han obligat a endarrerir el canvi fins a l'exercici següent.

Una bona part dels professors de conservatoris superiors demana un reconeixement explícit del seu estatus real amb l'objectiu d'aconseguir, principalment, una major flexibilitat d'horaris, que ara no existeix al cent per cent. La queixa gairebé unànime es basa en el compliment d'unes tasques no lectives (permanències per preparar classes i tutories, típiques de l'ensenyament secundari), incompatibles amb activitats que, com a intèrprets, poden desenvolupar fora de les aules. Molts d'ells s'han vist abocats a triar entre ensenyar o tocar, tot i insistir que ambdues opcions han de ser paral·leles.

El que preocupa els professors, a més, és la indefinició actual del Departament d'Ensenyament respecte de l'estructura, tant a nivell educatiu com laboral, del futur Conservatori Superior, d'acord amb el text de la LOGSE, que suposa de forma

Francesca Ruiz

implícita un increment en la dedicació pedagògica dels professors, fet que pot continuar limitant la seva vida com a concertistes o com a investigadors.

Horaris problemàtics i incompatibles

Carles Marquès exerceix al Conservatori Superior de Barcelona i ressalta que les seves obligacions pedagògiques han crescut tant que no sols li impedeixen tocar, sinó que ja li reporten problemes per enriquir la seva tasca: *El nombre d'hores va augmentant a poc a poc, ara estem en 18 lectives, i això ja ho posa molt difícil, per poder, com a mínim, estudiar. Fa un any ens van imposar una sèrie de permanències al conservatori que ens obliguen a anar-hi a perdre el temps, com els mestres de l'ensenyament secundari. L'emparentament de l'ensenyament musical amb la Secundària és un desastre. Per a aquell que no fa res més, podria ser una "ganga", però la realitat és que a la llarga s'estanca i no funciona. I si creuen que el que no fa res més millorarà anant a escalfar una cadira, s'equiviquen.*

No obstant això, per a Francesca Ruiz, directora d'aquest centre, dependent encara de l'Institut Municipal d'Educació, les permanències als conservatoris controlats pel Ministeri s'han de respectar al peu de la lletra, però en el seu cas, i tot i complir amb la normativa, *sempre hem demostrat una sen-*

Salvador Pueyo

sibilitat especial i els professors que ho han demanat no han tingut cap problema per fer un concert o una altra activitat, canviant les hores no lectives que havien de fer al conservatori. Francesca Ruiz explica que fins fa poc ajustar-se a les permanències depenia de cada centre, però a partir d'aquest curs, tot ha canviat. Ruiz considera que una bona forma d'adequar els paràmetres funcionals de la Secundària a l'ensenyament musical podria ser *permetre que les permanències es poguessin fer a casa o allà on el professor ho considerés necessari. Però això, mentre no ens reconguin a tots els efectes com una llicenciatura, és impossible.*

Un dels qui no ha ensopegat amb entrebancs com els exposats és Salvador Pueyo, professor de composició del Conservatori Superior del Liceu, ja que el seu centre és privat. Pueyo admet no conèixer fil per randa tots els apartats de la LOGSE, però pel que en dedueix dels eixos bàsics, la veu com un arma de doble tall, perquè *els alumnes necessiten una atenció continuada i els professors han de fer un continu reciclatge. Però el cert és que per poder-se reciclar, un professor de música, ja sigui d'instrument o de composició, ha de poder desenvolupar amb total llibertat una tasca professional paral·lela.*

A Catalunya, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat és l'encarregat de l'aplicació de la LOGSE a tots els nivells de l'ensenyament musical. Després de les escoles de música (antic grau ele-

mental) i el mitjà, ara toca el torn al grau superior. Segons Lluís Vila d'Abadal, assessor en matèria artística i musical del conseller, l'ajornament en la separació efectiva de graus està causada, en primer lloc, per la recerca de l'espai del futur Conservatori (s'instal·larà amb gairebé tota seguretat a l'Auditori) i, en segon, a l'elaboració d'un nou decret que ha de desplegar la LOGSE pel que fa als ensenyaments artístics superiors.

Vila d'Abadal, no obstant això, dona una idea de per on poden anar els trets en l'apartat musical tot advertint que la llei amplia clarament les competències dels professors. *Ensenyar música no ho pot fer tothom. La pedagogia en aquest camp és una especialització i la gent s'hauria d'anar mentalitzant que aquell que es dedica a l'ensenyament renuncia en part a la carrera com a intèrpret. No crec que es vulgui trencar la dualitat de professor i músic, però la docència cada cop serà més exigent des del punt de vista educatiu. No defenso que el músic sigui únicament professor. El que caldria assolir és que s'equilibrassin les dues activitats. Durant un temps, haurien de reciclar-se,* diu Vila d'Abadal.

Si la LOGSE, d'una part, ha creat un alt grau d'insatisfacció en un bon nombre de professors, no menys conflictiva ha estat l'execució de la Llei d'Incompatibilitats, que ha tallat d'arrel, i en aquest cas explícitament, la vocació musical dels docents de centres oficials. Hi ha hagut situacions com el del Real Conservatori Superior de Madrid, però també al Municipal de Barcelona, tal com explica Carles Marquès: *Als membres de la Banda Municipal que, a més, eren professors al Conservatori, se'ls va obligar a escollir entre ensenyar o tocar. En canvi, hi ha el cas de la Filharmònica de Viena: allà, el contracte d'un primer violoncel·lista especifica que ha de ser catedràtic del Conservatori unes hores determinades. Aquesta llei ha suposat una gran massacre a la professió: o ets pràctic o ets teòric.*

Més formació general per als futurs músics

La LOGSE marca un camí clar que ja s'ha pogut veure en els graus inferiors en què s'ha començat a aplicar. A grans trets, comporta un manteniment del temps d'aprenentatge pràctic, però alhora dona una major rellevància a la formació general de l'alumne que, en el passat, anava al Conservatori com a segon centre després dels estudis convencionals. Ara, per contra, les escoles de música i els conservatoris prenen un caire més educatiu. En definitiva, es preocupen més per ell, sobretot a aquest nivell, comenta Vila d'Abadal.

Si bé la LOGSE no qüestiona la llibertat de càtedra, sí que condiciona l'opció dels professors a

l'hora d'exercir. El coneixement de l'instrument triat per l'alumne no podrà abastar més temps que la part teòrica i, d'aquesta forma, s'intenta oferir una formació cultural més completa per als estudiants. Per a Salvador Pueyo, les pràctiques no han de sortir forçosament malparades, *però en haver-hi tantes matèries, la permanència al conservatori haurà de ser continuada. Aleshores, com s'ho faran per estudiar el seu instrument? Crec que, al final, la LOGSE s'haurà d'adaptar a diferents circumstàncies.*

Més optimista, en aquest sentit, es mostra Benet Casabancas, professor del Conservatori professional de Badalona, que, per cert, va col·laborar amb el Departament d'Ensenyament en la revisió de currículums i de continguts de matèries de composició per adaptar-les a la LOGSE. Casabancas afirma que *els alumnes han de poder compatibilitzar adequadament els estudis de matèries generals amb les que són estrictament musicals. En aquest cas, hauríem de mirar altres països que ens porten molt d'avantatge. La LOGSE és una llei tímida, tot i que ben orientada. Per la meua experiència en altres llocs, aquí tenim un desfament extraordinari que paguen els estudiants. La feina feta per la Generalitat obre una mica els programes dictats per la llei. Però, com a exemple, caldria actualitzar els temaris de la música del segle XX, on estem encara molt enrere. Hem de procurar que el músic no només interpreti bé sinó que, a més, tingui una formació cultural musical suficient.* Casabancas creu que el progrés de l'ensenyament musical no es basa a copiar mimèticament la forma de treballar dels conservatoris de la resta d'Europa, però sí captar-ne la filosofia i passar-la pel filtre de les especificitats del país. De fet, aquest professor afirma que hi ha hagut escoles modestes que amb LOGSE o sense han marcat un camí vàlid cap endavant, cosa que suposa un ferment d'evolució.

N'hi ha, però, que tot i respectar els coneixements genèrics que cal impartir, no entenen que hagin de ser cabdals per al futur dels músics incipients. *L'aprenentatge d'un art és molt complex. Hi ha gent que comença abans que els altres o a l'inrevés. Els alumnes de la LOGSE han de passar globalment un curs. Si un estudia piano i ho fa molt bé, però la resta de matèries no, s'ha d'esperar i, per tant, no es pot desenvolupar. Crec que la solució per a aquest problema és molt simple: hem de parlar de carrera professional i no de cultura musical. Als conservatoris, no s'hi va a fer cultura, sinó a estudiar una carrera,* assegura Carles Marquès. Al seu parer, la LOGSE és una llei encaminada més a fer amateurs que no professionals, *perquè el primer que et diuen és que has de rebaijar les exigències. De fet, la llei pretén encoberta-*

ment d'enganyar el client dient-li que tot és meravellós i fantàstic, bàsicament per anar en contra de la pretesa mentalitat decimonònica que creuen qu'a ha tingut fins ara l'ensenyament musical.

La directora del Conservatori Municipal de Barcelona, Francesca Ruiz, en to més prudent però alhora convençut, reclama un llibre blanc sobre l'ensenyament musical per saber quines són les directrius vàlides per aplicar en el grau superior, que no comprèn com encara no disposa d'un decret que en reguli el funcionament d'acord amb la LOGSE.

Futur laboral incert per als docents

El desconeixement sobre la nova estructuració dels estudis musicals de grau superior en l'àmbit oficial ha creat una gran incertesa entre alguns professors del Conservatori Municipal de Barcelona en virtut del traspàs de competències de l'Ajuntament a la Generalitat. Ambdues administracions ja han iniciat les converses, però amb prou feines s'ha arribat a algun principi d'acord tot i la fluïdesa de la negociació, reconeguda per totes dues parts.

Hauríem de saber què vol l'Administració, quines competències donarà a cada grau i, evidentment, si s'homologarà l'aspecte econòmic, perquè, fins ara, tot i estar formant futurs llicenciats, els nostres professors cobren com els de la Secundària, demana Francesca Ruiz. Més pessimista es mostra a l'hora de parlar d'aquest tema Carles Marquès, professor d'aquest mateix Conservatori: De mo-

ment, l'afer dels traspassos a la Generalitat no està gens clar i em temo que, en definitiva, es faran a la baixa, perquè no s'estan cobrint places vacants per jubilacions, per exemple.

Si bé encara no pot avançar res concret, el Departament d'Ensenyament ja té alguna idea sobre quina mena de tractament laboral definirà per al futur Conservatori Superior de Catalunya. Entre l'equip d'entesos que tracten de confeir el seu organigrama de funcionament, hi ha la intenció o bé de crear una plantilla en la forma tradicional o bé provar de flexibilitzar-la tot fomentant la contractació temporal. En aquest últim cas, es procuraria que l'agilitat en la captació de personal no repercutís en l'estabilitat del cos docent. De tota forma, la fórmula de contractació no ens pot lligar de mans i peus, avança el representant del Departament d'Ensenyament, Lluís Vila d'Abadal.

Caldrà una bona dosi de paciència, doncs, sobre aquest afer, que els principals implicats volen resolt al més aviat possible. Tot depèn, com en tantes altres qüestions, de les institucions públiques, cosa que descoratja més d'un. Crec que hi ha bona voluntat al darrere, però el cas és que hi ha hagut un desconeixement explícit de la professió, potser perquè els legisladors no han experimentat les decisions que prenen en les seves carns, opina Salvador Pueyo. Tothom espera que el temps prudencial que es pensa prendre el Govern Català per aplicar la LOGSE al grau superior representi una reflexió profunda d'un ensenyament com el musical que fins ara, segons una majoria de veus, no s'ha tractat amb la sensibilitat adient.

Bones idees i pocs recursos per aplicar-les

per MARTA PORTER i TALENS

La nova estructura acadèmica que fixa la LOGSE, que comporta la separació de graus, de manera que l'ensenyament superior es diferencia dels ensenyaments primari i secundari en alumnes i professors, ha arribat també als conservatoris de música. Al marge que el més afectat per la nova legislació és el col·lectiu d'alumnes, els mestres també veuran modificades algunes de les seves condicions de treball, ja sigui per l'aplicació de noves matèries que s'hagin d'impartir, pel grau de responsabilitat a l'hora que se'ls adjudiqui un grau superior, o fins i tot per nous horaris lectius, que faran canviar substancialment els sistemes que fins ara s'havien aplicat en l'àmbit musical.

Un dels grups afectats d'una manera específica són els ensenyants que compaginen la seva tasca pedagògica amb la professional—concerts, assistència a congressos, investigació, etc. Des de Madrid, algú ja ha posat el crit al cel per la recent disposició de la Direcció General de Centres del Ministeri d'Educació i Cultura, que suposa l'aplicació d'un horari propi de l'ensenyament secundari als centres superiors i professionals d'ensenyament musical. Si s'aplica, i cal veure cada Conservatori Superior com enfronta el problema a mesura que la LOGSE es vagi implantant progressivament, podria comportar que molts d'aquests músics que compaginen pedagogia i interpretació es vegin obligats a abandonar una de les dues activitats, fet que suposa un empobriment musical a tots els nivells.

Tres persones directament vinculades a aquesta problemàtica s'han mostrat d'acord en el fet que tot pedagog ha de poder tenir llibertat i independència per dedicar-se a una activitat professional paral·lela—creadora, concertística o investigadora—, ja que aquest fet suposa un enriquiment per als alumnes, als quals es poden transmetre després uns coneixements molt més amplis.

Maria Lluïsa Cortada, professora de clavicèmbal al Conservatori Municipal de Barcelona, explica que l'aplicació de la LOGSE afectarà de manera rotunda els alumnes: *se'ls demanarà molta més dedicació. Com a idea, és bona, ja que donarà als estudiants una formació en humanitats molt millor que la que rebien fins ara; però cal veure també quants deixebles seguiran els estudis fins al final, perquè pot ser que tinguin horaris de matí i tarda*

que els impedeixin estudiar o realitzar cap altra activitat, i potser hi haurà algú que, podent haver estat un gran músic, ho deixi pel camí. Per a Cortada, és evident que el músic, com més cultura tingui, millor, però també es pot ser un intèrpret fantàstic sense tenir uns estudis musicals a nivell de doctorat. Un bon exemple d'aquest cas va ser el violoncel·lista Josep Trotta, que era un excel·lent intèrpret però no tenia un bon nivell cultural, la música li sortia de manera natural.

Pel que fa als professors, Cortada explica que encara no està gens clar què passarà. *Fins ara tot continua com fa anys, encara estem en el pla del 66 i no tothom té deixebles de la LOGSE. A mesura que el nou sistema es vagi aplicant, que serà de manera progressiva i per cursos, veurem com ens afecta. Això vol dir que els professors que mantenim una activitat concertística, en principi, no ens hem de veure afectats en cap cas, i si ens hi veiem no serà abans de l'any 2003. Fins ara, jo mai no he tingut cap problema per fer concerts. Normalment poses un suplent i el pagues de la teva butxaca, o tornes les classes. Jo no crec que la LOGSE ens impedeixi continuar fent concerts, perquè no és lògic. Considero que és molt més interessant que els professors estiguin en actiu, és molt més enriquidor. Un tema similar ja es va plantejar fa uns anys amb la Llei d'incompatibilitats, quan molts músics van haver de triar entre tocar a l'aleshores Orquestra Ciutat de Barcelona o quedar-se al Conservatori. Crec que això és dolent per a la música.*

Comparteix opinió Eulàlia Solé, professora de piano al Conservatori de Badalona. *Tot i que el tema de l'aplicació de la LOGSE no sé com anirà, jo crec que és molt bo que un professor estigui en actiu. És cert que hi ha mestres que no exerciten de concertistes i que són molt bons pedagogs, depèn en gran mesura de la persona, dels seus gustos o vocació, però, per a mi, és bo que la persona que ensenya faci concerts, ja que li serveixen per poder donar exemples als alumnes, per comunicar-los les seves experiències, i crec que ha de continuar sent així.*

Tornant, però, al tema de la LOGSE estrictament, Maria Lluïsa Cortada veu que tal com s'ha estructurat el sistema educatiu musical, molta gent voldrà accedir als estudis superiors, cosa que comporta un títol de doctorat, perquè el grau mitjà tan sols proporciona un títol de professor de l'especialitat cursada. *Jo he fet el doctorat per motius per-*

Eulàlia Solé

sonals, ho he triat, però penso que no cal que tots siguem doctors per obligació. I el que es preveu que passarà amb l'aplicació de la LOGSE és que la gent s'adonarà que el títol de grau mitjà que es dóna se'ls quedarà curt, no serveix de res, per la qual cosa se suposa que la gent accedirà al grau superior, que és l'únic que després de tota una vida estudiant et dóna un títol equiparable al de carrera universitària. Jo estic a favor de la cultura, però no cal que un músic sigui doctor. Amb tot, això només són suposicions. Cal veure què passa realment.

Cortada, però, es pregunta si amb tot aquest nou sistema educatiu sortiran millors músics que els que hi ha hagut fins ara. Fins ara et treies un títol i molts s'enrolaven en orquestres. El camp musical és amplíssim, pots ser solista, acompanyant, treballar en una orquestra, fer arranjaments, tocar en una sala de festes, fer bossa nova o el que convingui, i no cal que tothom tingui el mateix nivell.

Un altre tema que preocupa el professorat arran de l'aplicació de la LOGSE, que al Conservatori Municipal de Barcelona ha de començar el setembre d'aquest any —això tampoc no està clar, encara, assegura Maria Lluïsa Cortada—, és quins són els professors que passaran a impartir els cursos superiors. Molts ens preguntem com seran triats. Es crearan diferents categories de mestres segons el grau que imparteixis? Hi ha una gran part d'angoixes i de punt d'honor. Espero que les autoritats

responsables en aquest afer siguin al més equànimes possibles. Si es fa ben fet, pot ser positiu.

Per a Montserrat Torrent, professora d'orgue ja jubilada, la LOGSE té massa aspectes negatius. Si és cert que fer de mestre dins la LOGSE vol dir haver d'abandonar l'activitat concertística, ho trobo terrible, molt negatiu. En països civilitzats, si a més de fer de mestre no tens una activitat concertística paral·lela, et pregunten si et trobes malament, se n'estranyen. I és que compaginar els dos aspectes de la vida musical dóna una experiència que és molt positiva per a l'ensenyant i per als alumnes. Exigeix estar al corrent de tots els estils, dels tots els corrents del moment, i no adormir-te entre quatre parets. Amb la llei d'incompatibilitats ja va començar a obrir-se aquest debat i veig que ara hi tornem. Jo crec que seria bo que als conservatoris hi hagués professors titulats i professors suplents, com passa al Conservatori de París, que a tall d'exemple, tenia de professor a Maurice André a qui la seva activitat professional només li permetia fer una o dues classes l'any, però que eren magistrals, i els alumnes estaven orgullosos de poder estar matriculats amb aquell professor.

Torrent explica que la seva experiència a l'hora de compaginar les dues activitats no va ser fàcil: Durant una època tot anava bé i podia fer classes i concerts, però després, amb les noves lleis, cada vegada que havia de fer un concert el món s'ensorrava. Havia de posar un substitut —a compte meu, naturalment (a altres països va a compte del mateix conservatori)— o havia de recuperar les hores. Ja comença a ser hora que des de les institucions es mentalitzin que la música és una disciplina oberta que ha de permetre aquestes dualitats.

Pel que fa al tema LOGSE com a pla d'estudis, Montserrat Torrent el qualifica, simplement, d'horrorós. A altres països es va a estudiar al Conservatori quan ja es tenen uns estudis previs. La gent ha de fer estudis superiors d'orgue quan ja n'ha après. Per tocar l'orgue, que és un instrument complicadíssim, primer cal saber tocar altres instruments. L'orgue, tradicionalment, era un instrument sacre, només per a grans músics i abans calia haver estudiat cant, clavicordi o monocordi. Ara no ens poden venir a dir que s'ha d'aprendre tècnica amb un instrument tan complex. Abans cal saber altres coses, cal tenir una bona base pianística. Que un nen, partint de zero, vagi al conservatori a estudiar l'orgue ho trobo forassenyat; és evident que li falta corpulència física. I el mateix passa amb instruments grossos com la tuba o el contrabaix. Qui hagi fet la LOGSE no en té massa idea. Que em posessin a fer de mestre en aquests nivells tan elementals, passant-me la vida veient com un nen posa els dits... És rebaixar la categoria del mestre. Ho trobo impensable i estic contenta de no ser-hi.

RICCARDO CHAILLY

28 d'octubre de 1996. D'aquí a dues hores Riccardo Chailly ha de dirigir la London Symphony Orchestra al Palau de la Música Catalana dins el cicle Palau 100. Ens concedeix un breu temps per entrevistar-lo, uns minuts intensos que donen de si

tot el que volíem. Relaxat i amb una simpatia que transmet amb naturalitat, el primer pensament que ens passa pel cap és que aquest home té un gran carisma per convèncer i fer seva qualsevol orquestra que es posi sota la seva batuta.

La direcció com un diàleg profund

per HELENA BAYO

Riccardo Chailly és un dels directors d'orquestra amb més prestigi internacional. Va néixer el 1953 a Milà i ja va presentar-se com a director amb 14 anys. Va ser assistent d'Abbado a la Scala de Milà, on va debutar l'any 1978. Entre el 1982 i 1988 va ser director de la Radio Sinfonie Orchester de Berlín. Entre el 1986 i 1994 va dirigir el Teatro Comunale de Bolonya i del 1988 ençà és titular de l'orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam, amb la qual ha fet nombroses actuacions i gravacions.

Ha afrontat tant el repertori simfònic com l'operístic i ha dirigit formacions com la Filharmonica de Berlín, Filharmonica de Viena, London Symphony Orchestra, New York Philharmonic Orchestra, etc.

Riccardo Chailly ha mantingut sempre una actitud renovadora envers el repertori, incorporant contínuament obres del segle XX. Treballa exclusivament amb el segell DECCA i, en el camp discogràfic, ha rebut premis com el Grammophone l'any 1993 per *Kammermusiken* de Hindemith i el Diapasó d'Or per la *Turangalila* Simfonia de Messiaen.

FOTO: P. BARCELO

—El llenguatge harmònic del segle XX, el veu com una evolució natural del llenguatge musical o com un progrés respecte de l'anterior sistema harmònic?

—Un succés natural del segle. Penso que a la fi d'un segle que conclou sempre es produeix un estancament, l'apatia d'un segle que ha vist de tot, fins i tot massa coses. S'ha experimentat tantíssim, tant en el camp de les arts com de les ciències! En aquest segle, és desproporcionat i absolutament enorme la quantitat d'evolucions. Malgrat

aquest estancament hi ha personatges importants que renoven el pensament de la composició. Per exemple Kurtág, autor hongarès, pot ésser un exemple emblemàtic d'un autor que crec que ajudarà en aquest pas cap al pròxim mil·lenni.

—Considera que hi ha algun compositor espanyol que tingui transcendència en el segle XX?

—No conec prou l'expressió de l'avantguarda espanyola com per poder definir-me. Conec música de Núñez, un espanyol fincat a Portugal, és un autor

FOTO: A. BOFILL

FOTO: R. BARCELÓ

catàlunya música
148
revista musical catalana

que té segurament un llenguatge que podrà ser un exemple important als inicis del nou mil·lenni, segurament.

—Vostè creu que les aportacions dels instruments electroacústics són elements importants, en la música?

—Importants no ho sé, però sí interessants. Al començament de la incorporació dels instruments electroacústics, als anys cinquanta teníem el típic exemple en què s'alterna el so de l'orquestra amb una cinta que simultàniament reproduïx sons manipulats electrònicament. És interessant com a experiment i com a evolució. Però jo crec que sempre és important que dintre de la música hi hagi elements creatius, això és molt important. Perquè la música electrònica és molt fascinant, però és música abstracta des del punt de vista de la creativitat, perquè una vegada feta sempre romandrà igual. I a mi em plau molt la possibilitat de la llibertat en l'execució musical i

d'aquesta creació viva. Però és interessant, la música electrònica.

—Vostè considera que el director d'orquestra ha de tenir el control absolut sobre l'orquestra o ha de donar una certa flexibilitat als intèrprets?

—Jo crec que el control absolut és molt important en els assajos. Després és una qüestió diríem de «fe» per part del director d'orquestra envers l'orquestra. Aquesta ha de saber quin tipus de llibertat es pot prendre o no. Llavors, després d'un gran rigor i severitat en el període d'assajos es conquereix la part de la llibertat musical en el moment de l'execució.

—Respecte a la tècnica de direcció, creu que ja està tot dit, o se'n pot modificar algun aspecte?

—Per a un director d'orquestra és important tenir una bona formació tècnica. Existeix un manual de direcció del mestre Scherchen que vindria a ser

com un compendi de l'ensenyament tècnic. La dificultat està en l'estudiant per aprendre i traduir la tècnica a través del seu propi personatge, del seu propi físic. El gest no ha de ser propi d'un estudi mecànic, sinó l'expressió natural d'un «jo» propi. El braç, la mirada... són elements importants al servei de la interpretació. La tècnica és un mitjà per arribar a la interpretació.

—A vostè li agradaria formar la seva pròpia orquestra, seleccionant la seva plantilla de músics?

—Bé, això, de moment, no. Jo tinc una realitat que és l'orquestra del Concertgebouw, amb una tradició de més de cent anys. A mi em satisfà moltíssim, perquè és una formació d'una gran qualitat envers les grans tradicions musicals i també amb una mentalitat molt oberta envers la música contemporània. El que sí em plantejo amb l'orquestra és millorar sempre

la qualitat, però no canviar-la a ella mateixa. De moment em satisfà molt tenir l'herència d'una gran tradició orquestral, que és una grandíssima responsabilitat, i no busco formar una orquestra des de l'inici. Aquests cent anys de l'orquestra han estat ben treballats i grans mestres han deixat una gran base, com Mengelberg (director estable de l'orquestra durant mig segle).

—Al públic li agraden les innovacions del repertori musical?

—Al principi no. Al principi no li agradaven absolutament gens, quasi tenien una reacció revolucionària, ha, ha... però el temps ha demostrat que és necessari que aquesta institució orquestral respecti anys i anys de tradició musical i alhora incorpori repertori. Ja el 1900-1910 el mestre Mengelberg incorporava tot un seguit d'autors que eren tots contemporanis: Gustav Mahler, Richard Strauss, Manuel de Falla (Retablo de maese Pedro), Maurice Ravel, Rachmaninov... autors totalment contemporanis. Aquesta orquestra s'ha forjat així aquesta tradició i prestigi a tot Europa. Durant un segle no s'han oblidat mai els autors clàssics de la nostra cultura i alhora han incorporat la quotidianitat dels músics contemporanis.

—Quina pensa que seria la trajectòria òptima per a un director d'orquestra, quina seria la manera òptima d'accedir a la direcció orquestral, i quins estudis o formació hauria de tenir un director?

—La composició, primer de tot, perquè un no pot pensar a interpretar l'obra d'algú sense haver estudiat composició. A mi no m'agrada compondre, però no és aquest, el problema; el problema és que cal el coneixement i l'estudi de la forma i l'estructura de, per exemple, una sonata, del contrapunt i de la fuga, per després poder enfocar la interpretació d'aquella obra.

La interpretació va unida al coneixement de la forma de l'expressió de la composició.

—I pel que fa a l'accés a la interpretació musical, quin seria el camí òptim?

—Això és una qüestió i una evolució personal, perquè no existeix una escola que ensenyi la interpretació musical. Hi ha escoles que t'ensenyen com estudiar una partitura, però el pensament de l'interpret no pot ser après amb un ensenyament escolar. És la pròpia personalitat el que ha de trobar la clau per determinar la interpretació pròpia. Fins i tot això no ve donat únicament pel talent, sinó també per una força genètica interna que renova contínuament la personalitat i la fantasia de l'interpret dintre d'un mateix autor. Perquè si no un pot dir: «Ah! he trobat la clau interpretativa de Brahms, faig tot Brahms»; «Oh! he trobat la clau interpretativa de Wagner, faig tot Wagner». No, no, això acabaria essent un sistema estereotipat, mecànic, que se sortiria de l'honestedat interpretativa. Hi ha grans intèrprets que han fet, per exemple, una extraordinària versió de la Quarta de Brahms, i en canvi la Segona i la Tercera no eren el mateix..., això no és un límit, tampoc, per al intèrpret. És un límit per a qui escolta, perquè l'interpret ha sentit honestament una atracció de congenialitat per una composició d'un autor i no una altra, això pot succeir. A mi em plau molt, això. Després trobo fascinant que sempre hi ha intèrprets que congeniïn amb alguna obra de manera extraordinària.

—La indústria discogràfica és clau, segons el seu parer, per poder fer una carrera artística en aquests moments?

—No, clau no. Perquè un intèrpret tingui ressonància internacional no crec que la indústria discogràfica sigui un element clau. No és això, el que decideix, sinó el talent del

músic, perquè si no hi ha talent, no hi ha possibilitat de desenvolupament. Després la indústria discogràfica és l'amplificació d'un pensament, és una manera de donar a conèixer obres que són de difícil accés perquè les escolti tothom. Amb el disc això és possible. Quan jo era petit no tenia aquesta possibilitat d'escoltar un determinat repertori.

—Per últim, s'ha trobat amb alguna discrepància amb algun solista de gran nivell, alguna diferència interpretativa que li hagi creat problemes?

—Personalment, no. Bé, succeeix que trobes a vegades una bona comunicació musical amb una persona o no la trobes. És famosa l'anècdota i l'exemplar labor de quan Glenn Gould va interpretar el Primer concert de Brahms amb Bernstein a Nova York, malgrat les grandíssimes discrepàncies ideològiques entre els dos. Bernstein abans de començar es va dirigir al públic dient que es dissociava interpretativament de la visió de Glenn Gould del concert, però com que la persona era un geni absolut, no podia abstenir-se de dirigir el concert. Era massa gran, el geni de Gould, com per abandonar el programa. D'aquesta manera honesta es va poder portar endavant un projecte comú. En canvi, altres vegades ha passat que s'ha perdut la possibilitat de fer alguna cosa magnífica a causa d'això. Per exemple, hi havia un projecte amb Kleiber i Michelangeli amb la meua orquestra per gravar tots els concerts de Beethoven, però per discrepàncies diverses el projecte no s'ha realitzat i és una llàstima per al món de la música, que ha sofert la pèrdua d'aquesta versió que podia haver estat legendària. A mi em plau el diàleg i no una discussió violenta. Abans, fins i tot que una discussió, prefereixo la rutina, l'apatia o la indiferència. Però això, com en la vida, també és detestable en música. Em sembla millor dialogar.

Salonen amb la Filharmònica de Los Angeles

Palau 100. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Joan Rodgers, soprano. Esa-Pekka Salonen, director. Programa: Debussy, Mahler. Palau de la Música Catalana 4 de febrer.

Nascut a Hèlsinki l'any 1958, el director i compositor Esa-Pekka Salonen ha esdevingut des del seu debut l'any 1979 una de les figures emergents del panorama orquestral dels darrers vint anys. Format a l'Acadèmia Sibelius de Finlàndia i deixeble de Franco Donatoni i Niccolò Castiglioni a Itàlia, Salonen va oferir el seu primer concert amb l'Orquestra Philharmonia de Londres l'any 1983. Un any després es produïa la seva primera actuació amb la prestigiosa Orquestra Filharmònica de Los Angeles, i a partir d'aleshores ha estat invitat per dirigir les principals orquestres del món. Director titular entre 1985 i 1995 de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Suècia, el mateix any 1985 va signar un contracte discogràfic amb Sony, que li ha reportat grans èxits.

Esa-Pekka Salonen ha estat el desè director de la Filharmònica de Los Angeles, i al costat de l'excel·lent orquestra americana que podem escoltar al Palau, ha enregistrat obres de Lutoslawsky, Stravinsky, Prokofiev, Sibelius o Mahler, concretament la *Sinfonia núm. 4*, amb la participació de Barbara Hendricks, una obra programada en aquest concert organitzat per Palau 100, en el qual actuarà com a solista la soprano Joan Rodgers.

Des de l'èxit aconseguit amb la seva composició *Floof*, Salonen ha rebut nombrosos encàrrecs; són obres, que a més de ser guardonades en concursos internacionals, mostren el talent d'un músic que complementa la seva intensa tasca orquestral amb la de director artístic del Festival d'Hèlsinki des de la temporada 1995-96. ● LLuís Trullén

Zubin Mehta porta l'Orquestra del Maggio Fiorentino

Palau 100. Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino. Zubin Mehta, director. Programa: Schubert, Stravinsky. Palau de la Música Catalana 8 de febrer.

Parlar de Zubin Mehta suposa referir-nos a un dels directors més populars del panorama orquestral de les últimes dècades. Capaç de seduir-nos amb les seves interpretacions de Mahler, Schönberg, Ravel o Dvorák, de popularitzar la música clàssica amb els seus cèlebres macroconcerts al costat dels tres tenors, Mehta és un director que el públic barceloní pot veure pràcticament cada any i les seves memorables actuacions portades a terme amb les temporades Pro-Música, Ibercamera o Palau 100 l'han convertit en un dels mites orquestrals més venerats pel nostre públic.

Nascut a Bombai l'any 1936, als vint-i-quatre anys ja va ser nomenat director associat de l'Orquestra Filharmònica de Los Angeles, iniciant un decenni en el que el seu nom va popularitzar-se en el Metropolitan, el Festival de Salzburg, la Scala de Milà, Filharmònica d'Israel, i en definitiva essent invitat per les més preuades orquestres del món.

Successor de Pierre Boluez al capdavant de la Filharmònica de Nova York, doctor *honoris causa* per la Williams University de Montreal, màximes condecoracions culturals concedides pel govern de l'Índia, la seva vinculació des de l'inici de la seva carrera amb la Filharmònica d'Israel, va situar aquesta formació en un primer pla dins el panorama orquestral. Però la seva tasca també cal relacionar-la decisivament amb l'Orchestra del Maggio Fiorentino, formació que dirigirà al Palau interpretant obres de Schubert i Stravinsky. Aquesta orquestra ha estat dirigida per les més preuades batutes de les darreres set dècades i des de l'any 1985 Mehta ha esdevingut el seu director titular. ● LL.T.

FOTO: P. BARCELÓ

Colom amb Beethoven i Brahms

Fundació "la Caixa". Josep Colom, piano. Programa: Ludwig van Beethoven i Johannes Brahms. Auditori Fundació "la Caixa". 15 de febrer.

Als seus cinquanta anys, el pianista barceloní Josep Colom travessa un moment pianístic excepcional.

La Fundació "la Caixa" l'ha escollit per cloure els concerts del curs que monogràficament ha dedicat a Beethoven, iniciats el passat mes de gener. Des de l'obtenció de sengles premis a Jaen (1977) i Santander (1979), la carrera de Colom ha mantingut una constant línia ascendent, manifestada no solament en les seves darreres interpretacions al Palau al costat de Lluís Claret o de l'OBC, sinó d'unes gravacions discogràfiques d'una qualitat contrastada. La integral que va dedicar a Mompou i la dedicada a les *sonates* de Manuel Blasco de Negrà s'han erigit en dos punts de referència obligats dins la nostra discografia.

Josep Colom oferirà el dissabte dia 15 de febrer un recital que inclourà les *Sonates núm. 10 i núm. 31* de Beethoven i les *Variacions i fuga sobre un tema de Händel* de Brahms, un bon moment, doncs, per gaudir del talent d'un dels nostres pianistes més preuats. ● LL.T.

Felicity Lott senyora del lied

Cicle de Lied al Palau. Felicity Lott, soprano. Roger Vignoles, piano. Palau de la Música Catalana. 21 de febrer.

Des del seu debut l'any 1977 com a Pamina a l'English National Opera, la soprano anglesa Felicity Lott va esdevenir ràpidament popular al Regne Unit.

Les seves actuacions en el Festival de Glyndeburne (Octavian, Arabella o Pamina), la convertien en una de les sopranos més idònies per encarnar els personatges de Mozart i de Richard Strauss. Aquests dos compositors han estat referències obligades en la seva carrera, i la interpretació que va oferir de la Comtesa de les *Noces de Figaro* al Teatre de La Moneda de Brussel·les, o el seu debut al Metropolitan de Nova York cantant *Capriccio* de Strauss, van impulsar-la definitivament.

Però el repertori de Felicity Lott resulta extensíssim, i memorables han estat les seves intervencions en oratoris (*Passió segons sant Mateu*, *El Messies* de Händel), obres simfònico-corals (*Requiem* de Brahms, *Missa en si menor* de Bach, *Te Deum* de Charpentier) i el seu extens catàleg d'obres de Vivaldi, i de *lieder* de Schumann, Schubert i Wolff. Les seves gravacions de *lieder* i fragments operístics de Strauss amb el segell Chandos s'erigeixen en una de les aportacions més interessants del seu extens catàleg discogràfic. ● LL.T.

Hogwood i l'Academy of Ancient Music amb obra italiana

Euroconcert. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood, director. Programa: autors italians del segle XVIII. Palau de la Música Catalana. 13 de febrer.

La música de compositors que van viure a Roma i Venècia el segle XVIII configuren el programa que el director britànic Christopher Hogwood ens oferirà dins la seva primera actuació de la temporada Euroconcert amb l'Academy of Ancient Music.

Nascut l'any 1941 i deixeble de Raymond Leppard, Rafael Puyana i Gustav Leonhardt, el nom de Hogwood cal associar-lo a unes preciosistes interpretacions del repertori musical anterior al segle XIX. Des que l'any 1973 va fundar l'Academy of Ancient Music (formació amb què va formar part de les programacions d'Ibercamera en els anys 1988 i 1990 i en una de les interpretacions d'*El Messies* que anualment organitza la Fundació "la Caixa"), Hogwood ha esdevingut un dels principals recuperadors i intèrprets del repertori barroc (oratoris com *Agripina* o *Händel*) i un admirable director d'obres de Mozart (memorables versions d'òperes com *La Clemenza di Tito*, *Idomeneo*, *Don Giovanni*, *El somni d'Escipió*...).

Prestigiós musicòleg amb una tasca desenvolupada a la Societat Händel i Haydn de Boston, i també a la Universitat de Keele entre els anys 1966-1988, on va ser professor honorari del Departament de Música, Hogwood ha estat aclamat a les sales i en les temporades de concerts més rellevants del món, en especial les nord-americanes i europees.

Els seus enregistraments amb el segell l'Oiseau Lyre, que recullen la integral de les *Sinfonies* de Mozart al capdavant de la seva Academy of Ancient Music, *Concerts* de Haydn, actuant com a solista i director, *Sonates* de Purcell -interpretant l'espina i l'orgue-, obres de Byrd interpretades amb virginal, partitures de clavicèmbal de Frescobaldi, Bach, Händel o Locatelli, el converteixen en un dels màxims exponents de la interpretació de la música antiga, sempre transmesa sota els anomenats "criteris històrics". ● LL.T.

Karan Armstrong, una veu per a la música d'avui

Temporada OBC. Karan Armstrong, soprano. Programa: Strauss, Weill, Mahler, Haydn. Palau de la Música Catalana. 22 de febrer.

La soprano Karan Armstrong ha divulgat amb afany la música produïda en el nostre segle. Després d'obtenir el primer Premi en el Concurs de Cant de San Francisco, aquesta soprano nascuda a Montana va realitzar els seus primers passos als Estats Units (Metropolitan i Opera de Nova York). Posteriorment va conquerir el públic europeu encarnant la Salomé de Richard Strauss, amb unes interpretacions memorables a Estrasburg, Hamburg, Frankfurt, Berlín i Oslo, entre d'altres ciutats.

Després dels seus primers personatges -Mussetta, Adina, Norina, Gilda-, el seu repertori va incloure els rols de Butterfly, Tosca, Eva o Elsa, paper aquest que va portar-la a Bayreuth l'any 1979.

El repertori contemporani va anar ocupant un lloc predominant en les interpretacions d'Armstrong; als personatges de Lulú o de Maria (Wozzeck), ha afegit els de "die Tödien" de Von Einem, el de Lou Salomé de Sinopoli, i els d'òperes i música vocal pertanyent a Henze, Zemlinsky i Menotti.

Molts recordaran l'última actuació d'Armstrong a Barcelona: formava part del repartiment del *Mathis der Maler*, darrera obra que va poder escoltar-se al desaparegut Liceu. ● LL.T.

Calor per a la música

A la música cal que li donem calor. I impuls. I tot el recolzament. Un any més, Gas Natural sdg patrocina la temporada de música del Palau de la Música Catalana.

gasNatural

La millor energia de la Terra.

Badura-Skoda o l'esperit vienès

Euroconcert. Paul Badura-Skoda, piano. Programa: Schubert. Palau de la Música Catalana. 3 de febrer.

La temporada Euroconcert commemora l'Any Schubert amb una nova actuació a Barcelona d'un dels intèrprets més admirats en la recuperació de les manifestacions de música instrumental sota els anomenats "criteris històrics".

Com Schubert, Paul Badura-Skoda va néixer a Viena (1927), i la música dels autors vinculats a la capital austríaca (Beethoven, Haydn, Mozart, Schubert) ha estat sempre una referència per a aquest pianista. Aquest deixeble d'Edwin Fischer, admirat per Furtwängler i Karajan, col·laborador amb Georg Demus en la investigació de l'obra dels autors vienesos (amb ell va realitzar una edició de les *Sonates per a piano* de Beethoven), utilitza per a les seves interpretacions instruments d'època, però no dubta a oferir recitals i enregistraments d'obres de Chopin, Brahms i també Mozart amb un piano gran cua Bösendorfer.

Els seus enregistraments dedicats a obres de Schumann, Chopin i Mozart palesen el talent d'un pianista d'estil refinadíssim que torna a Barcelona després de les seves actuacions al Palau Macaya dedicades a la interpretació de la integral de les *Sonates* de Mozart. Juntament amb un quartet de corda i de la soprano Chloe Aysfield, el públic assistent podrà gaudir d'una Schubertiada, en la qual s'interpretaran obres mestres de la història de la música, com el quintet *La truita*, la *Sonata Arpeggione*, una selecció d'*impromptus* per a piano i *lieder* del compositor austríac. ● LL.T.

Acompanyant Company

L'estrena al Mercat de les Flors de l'espectacle musical *Company* permetrà als espectadors barcelonins gaudir d'una de les referències més reconegudes del gènere a l'àmbit internacional. Amb direcció musical de Josep Pons i Lluís Vidal, i escènica de Calixto Bieto, i un repartiment encapçalat per Carme Sansa i el suport orquestral de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure, tot fa suposar que ens trobem davant d'un esdeveniment de notable repercussió.

per JOAN PADROL

Amb *Company*, Stephen Sondheim inicia la dècada dels anys setanta en el terreny del musical. Una dècada prou fructífera, ja que ens donarà títols com l'esmentada *Company* (1970), *Follies* (1971), *A little night music* (1973), *Pacific Overtures* (1976) i la conegudíssima —arran de la seva presentació a Barcelona— *Sweeney Todd* (1979), a més de la revista britànica que li retia homenatge «Side by side by Sondheim» de 1977.

Company va ésser estrenada a l'Alvin Theatre de Nova York el 26 d'abril de 1970. El llibret era de George Furth i lletra i música de les cançons de Stephen Sondheim. La comèdia musical va ser presentada per Harold Prince amb Ruth Mitchell, dirigida pel mateix Prince i coreografiada per Michael Bennett, amb escenaris de Boris Aronson, vestuari de D.D. Ryan, il·luminació de Robert Ornbo, direcció musical de Harold Hastings i orquestracions de Jonathan Tunick.

Als escenaris de Londres va ser presentada el 8 de gener de 1972, al Her Majesty's Theatre, amb quasi tot el mateix repartiment tècnic llevat de la direcció musical de Gareth Davies. Elaine Stricht repetia el seu paper de la Joanne, encara que aquí Larry Kert era Robert i Marti Stevens la Sarah.

Durant les representacions de Broadway, Dean Jones (en un rol que havia de fer originalment Anthony Perkins) va ser substituït per Larry Kert el maig de 1970 i Gary Krawford el desembre de 1971. Elaine Stricht ho fou per Jane Russell el maig de 1971 i Vivian Blaine el novembre del mateix any. A la gira pels Estats Units, que va durar un any, Robert va ser representat per George Chakiris.

Encara que la història va ser escrita originalment com una obra sense cançons, *Company* es va desenvolupar com un musical «conceptual», utilitzant la música i el ball no tan sols com una part de l'acció, sinó

també com a comentari de les situacions i els caràcters. En el seu moment va ser molt aplaudida per la crítica la tasca del director Harold Prince i del compositor i lletrista Stephen Sondheim, en aconseguir una producció sense fisures que fos tant una revista centrada en un tema com un llibret musical. El tema era el del matrimoni, concretat en la relació entre cinc parelles casades i un solter anomenat Robert al qual adoren i al qual volen veure casat. Al final estan a punt de fer-ho. En un sentit més ample, el musical també s'ocupava dels costums socials i de com afectava tot allò a la vida dels habitants de Nova York. Per aconseguir aquests efectes estilitzats, *Company* va recórrer a escenaris molt funcionals d'acer i plexiglas i a l'ús d'ascensors, escales i projeccions per provocar aquesta sensació de verticalitat del modern Manhattan. Va tenir 705 representacions als escenaris de Broadway i 344 als de Londres.

L'obra té setze números musicals, i en general segueix un estil que recorda el del Burt Bacharach del seu moment de màxim esplendor, que era justament per aquests anys. La seva cançó més coneguda és *Side by side by side*, la més melòdica *Being alive* i, curiosament, n'hi ha una altra totalment episòdica que es diu *Barcelona*. En els prestigiosos Premis Antoinette Perry Awards, els famosos Tonys teatrals de Nova York, va aconseguir el Tony al Millor Musical, Harold Prince al del Millor Productor, també el mateix Prince al del Millor Director, George Furth al del Millor Llibret, Stephen Sondheim a les Millors Lletres i a la Millor Música i Boris Aronson al dels Millors Escenaris. També va estar nominat Larry Kert al Tony al Millor Actor, Susan Browning y Elaine Stricht als Tonys a les Millors Actrius, Charles Kimbrough al Millor Actor Secundari i Barbara Barrie i Pamela Myers a les Millors Actrius Secundàries, Michael Bennett a la Millor Coreografia i Robert Ornbo al Millor Disseny de Llums.

L'obra pot tenir un gran èxit a Barcelona, sempre que estigui ben presentada, requisit fonamental per al triomf de tot musical. L'argument, les situacions de comèdia entre aquest solter a qui tots els seus amics volen veure casat i l'efervescència que té en l'actualitat la ciutat de Barcelona, pot ser perfectament equiparable a aquest Manhattan que ens pinta *Company* plena de parelles joves, sofisticades i triomfadores. Un punt més al seu favor és el boom actual que té Stephen Sondheim a la nostra ciutat després de l'èxit de *Sweeney Todd* i en ple deliri de *West Side Story*.

Company és una divertidíssima comèdia, però a l'obra també es parla de la solitud i del que els pot passar a les persones que volen perdre la seva independència pel contracte del matrimoni. En Robert té 35 anys quan l'obra comença, és solter i també encantador, atractiu, intel·ligent i divertit. Totes les seves parelles d'amics el volen casar i trobar-li una bona noia que estigui al seu nivell. El primer número musical «Company», el sentim quan Robert entra al seu apartament i troba els seus amics reunits per celebrar una festa sorpresa d'aniversari. Més tard, a l'apartament de Sarah i Harry i després d'una divertida sessió de karate, Joanne i les altres parelles canten «The little things you do together», una llista de les petites coses que fan que el matrimoni sigui una delícia. Quan Robert se'n va, pregunta a Harry si està content o lamenta haver-se casat, i ell i els altres li contesten que les dues coses

Carme Sansa

—«Sorry-Grateful». Després de visitar una altra parella d'amics, Susan i Peter, contents perquè mútuament han pres la decisió de divorciar-se, va a visitar la Jenny i en David, on comparteixen plegats una divertida experiència: una sessió iniciàtica amb droga tova i cigarrets d'haixix; tres noies canten «You could drive a person crazy» en resposta als crits que fa Robert, que vol casar-se, però no troba la dona ideal. Cinc amics de Robert diuen més tard, en aquesta cançó —«Have I got a girl for you»—; qui necessita casar-se si hi ha senyoretetes que satisfan les necessitats sexuals, de cuina i de confort dels homes?

«Someone is waiting» descriu la dona ideal que vol en Robert, una barreja de les qualitats de les dones dels seus cinc amics, encara que sap que no hi haurà mai una dona així. Trobem més tard Robert assegut en un banc del parc pensant en les xicores que ha tingut, l'April i la Kathy, i en l'última, la Marta, que també està en un altre banc del parc cantant «Another hundred people» sobre la gent que va a treballar cada dia a

Manhattan. Coneixem més tard l'Amy i el Paul, la parella que viuen junts des de fa anys però que no gosen legalitzar la seva unió per por a separar-se, tot cantant «Getting married today».

El segon acte comença amb la cançó més popular «Side by side by side» a la festa d'aniversari, mentre Robert abraça els seus deu millors amics i «What would we do without you», que és el que es pregunta mentrestant. En canvi, «Poor baby» és la cançó de les cinc dones del grup, en la qual senten pena pel pobret Robert, tan sol i desgraciat. «Tick Tock» és un fragment dansat per Kathy que expressa que el que realment pensa un no sempre es correspon amb el que diu. Trobem més endavant Robert que ha cridat la seva exnúvia, l'hostessa April, per passar la nit amb ella; quan sona el despertador a las 4:30 de la matinal i Robert li pregunta on va, April canta «Barcelona» com a ciutat terminal del seu vol. En una discoteca, Robert està amb Larry i Joanne, i ella, encara que no està tan èbria de música com en Larry, canta «The ladies who lunch» i crida l'atenció de la gent i es posa en ridícul. Més tard s'insinuarà a Robert, i ell comprendrà en el fons que ha estat testimoni d'una sèrie de compromisos entre els seus amics que li demostren que en realitat no són tan bons ni feliços com semblen i que el millor és comprometre's amb si mateix i amb una sola noia —«Being alive»— i que ha de continuar la seva vida sense que necessiti els seus amics ni estant tan enganxat a ells —«Finale».

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat Nº Agència Dígit control Nº Compte

Títular Banc/Caixa Agència

Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió

Carrer Telèfon

Població Dte. Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant ☐

amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ taló bancari adjunt. ☐

semestral de 2.350 ☐ domiciliació bancària. ☐ Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Igor Stravinsky

Una de les obres clau de la música del segle xx

per F.TAVERNA-BECH

Certament, si el poema *La consagració de la primavera* justifica amb plena autoritat la tan denostada música avantgardista del nostre segle, també hem de posar de manifest que la *Novena* de Schubert és una de les simfonies emblemàtiques de la passada centúria i més que digníssima successora de la *Simfonia Coral* beethoveniana. Interpretar en un concert dues partitures d'aquesta envergadura, veritablement gegantina, no és una comesa fàcil, i aquest serà possiblement l'atractiu de l'actuació de Mehta amb l'Orchestra del Maggio Fiorentino, la qual, si no anem errats, va presentar-se a Barcelona fa ja mig segle amb Igor Markevitch.

Una singularitat destaca "La Sacre" stravinskyana de l'obra de Schubert, com de la de Beethoven, i és que si aquestes van ésser escrites ja en els darrers anys de vida dels seus autors, en canvi Stravinsky, quan va compondre el seu poema coreogràfic, tot just iniciava la seva fulgurant carrera de compositor que, com Buda, s'encarnà en milers d'imatges -inquietants, properes, llunyanes o bé lluminoses-, però en

les quals sempre és possible reconèixer el gran i personal creador que fou Stravinsky.

Veritablement, *La consagració de la primavera* pot constituir la més lúcida lliçó per a l'aprenent de composició, però també ho pot ésser per explicar de quina mena és la música que s'ha d'escriure si el compositor vol comunicar-se amb el públic. És ben cert que la seqüència entre moments lírics i simples amb altres, complexos i imponents, està magistralment dosificada per mantenir constant l'atenció de l'auditori. Les coloracions sonores estan disposades genialment per introduir el qui escolta en el drama de la vida -en certa manera, viure comporta acceptar el que és irremissible: la mort- i el curs de la *Consagració* ens porta a un final al paroxisme del ritme -la pulsació vital!-, en què amb tons monocroms i de gran duresa la mort canta el seu triomf...

Orchestra del Maggio Musicale Fiorentino. Direcció: Zubin Mehta. Programa: *Simfonia* núm. 9 de Schubert i *La consagració de la primavera* de Stravinsky. Palau de la Música Catalana, 8 de febrer de 1997 (Palau 100).

Música simfònica amb l'autèntic gust dels EUA

per F.T.-B.

Sembla lògic i justificat que Lawrence Foster, amb qui compartirem durant uns anys les alegries i les tristeses de l'OBC, ens vulgui fer conèixer qui són els seus compatriotes i quines són algunes de les seves idees quant a la música simfònica del nostre temps.

Stravinsky, Hindemith, Bartók poden ésser els noms d'una llarga sèrie de compositors europeus que davant l'hostilitat dels nazis i de Hitler, van aterrar als EUA per explicar a les joves generacions de compositors del país com s'havia de compondre. Deixant de banda si d'aquest mestratge, juntament amb la influència més que lògica del jazz, els fruits van ésser els esperats, s'ha de reconèixer que la música simfònica d'ascendència europea té en Leonard Bernstein un dels seus més conspicus representants, amb una obra de notable força rítmica, suggeridora d'imatges i sentiments (vegeu *Love Story*) propis del cinema més agradable i taquiller.

Jean Paul Corigliano, nascut a New York l'any 1938, format a la Manhattan School i amb encàrrecs de les simfòniques de New York i Boston, i de la Metropolitan Opera, va també en aquesta línia d'espectacle musical, i Tilson Thomas, amb la musicalització del conegut relat *Anna Frank*, un símbol, sembla voler-nos il·lustrar com la música també té validesa per expressar els horrors i els drames del nostre temps suscitats per la intolerància dels humans.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Vincent Ellegiers, violoncel i Mercè Pons, narradora. Direcció: Lawrence Foster. Obres: 3 *Meditacions* de Leonard Bernstein, *Del Diari d'Anna Frank* i *Simfonia* de Corigliano. Palau de la Música Catalana, 15 i 16 de febrer de 1996. Temporada de l'OBC.

Estrena de Salvador Pueyo

per F.T.-B.

La música catalana del segle XX serà la protagonista d'un dels concerts que l'Orquestra Simfònica del Liceu oferirà en aquest mes de febrer al Palau de la Música Catalana.

Veritablement, programes com el que tot seguit comentarem haurien de sovintejar en les nostres activitats musicals, però encara ens criden l'atenció pel seu caràcter esporàdic. Fins a cert punt, doncs, l'orquestra del Liceu per una vegada sembla conscienciar-se d'un problema que afecta els nostres compositors: la manca d'una política que afavoreixi la difusió de la seva música i alhora que sensibilitzi el públic melòman vers les noves creacions.

L'audició de les dues obres de Gerhard -homenatge al compositor en la commemoració del centenari del seu naixement- poden il·lustrar-nos sobre dos moments ben cabdals en la seva trajectòria artística.

Efectivament, *Pedrelliana* -que, en definitiva, és el tercer moviment

de la *Sinfonia Homenatge a Pedrell*- és una de les primeres obres que Gerhard va compondre l'any 1941, quan portava ja dos anys d'exili i s'havia instal·lat definitivament a Cambridge. És el moment en què el compositor s'orienta cap a la utilització dels elements folklòrics en la seva música, com es posa de manifest en l'aire espanyolitzant dels temes que, per altra banda, estan basats en l'òpera *La Celestina* de Pedrell.

El *Concert per a piano i cordes*, escrit el 1951 i estructurat en les formes del "Tiento", les "Diferencias" i la "Follia", pertany a l'etapa en la qual Gerhard assumeix la tècnica serial com a sistema creatiu i l'aplica amb formulacions personalíssimes.

Al costat de la música de Gerhard, hi figura l'estrena de *Marta* de Salvador Pueyo, moviment simfònic que ultrapassa els vint minuts de durada i que està datat el 1996. Malgrat que l'obra està inspirada en la música que dona vida als protagonistes de la seva òpera *Terra baixa*,

com són Sebastià, Manel i Marta, Pueyo no ha intentat extreure'n una *suite* tal com és costum, sinó que li ha interessat crear una nova partitura, però centrant-se en la sonoritat orquestral, el color harmònic i el lirisme particular que emana de cadascun dels tres personatges.

En definitiva, en *Marta* -títol que dona referència a les fonts de la música, però no a la intencionalitat de l'obra- hi ha la convivència entre tres caràcters humans i el triangle que es configura en les seves relacions: suscitant vivències i passions que, deslligades de la trama operística, no simbolitzen ja un món fictici sinó que ens apropen, segons que manifesta l'autor, al món dels sentiments vius.

Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Maria Manuela Caro, piano. Cristóbal Halffter, director. Obres: *Pedrelliana* i *Concert per a piano i cordes* de Robert Gerhard i *Marta* (estrena) de Salvador Pueyo. Palau de la Música Catalana, 6 de febrer de 1997 a les 9 de la nit (Gran Teatre del Liceu).

catàlunya música
148
revista musical catalana

Els soliloquis d'Homs. En els noranta anys del compositor

per F.T.-B.

Més de dues-centes obres, la majoria de les quals esperen l'estrena, escrites al llarg de setanta anys i escaig... Aquest és el bagatge artístic del degà dels compositors catalans i també potser el més flagrant exemple de la consideració que reben els nostres creadors musicals. Hauríem de preguntar com és que l'orquestra nacional de Catalunya no li ha dedicat tot un concert, en el qual poguéssim escoltar al costat dels *Soliloquis*, obres com *Presències* (Premi Ciutat de Barcelona) i *Biofonia* (un dels pocs encàrrecs que fa anys li va fer l'Ajuntament de Barcelona). És aquesta una política musical admissible?

Què cal fer per entrar a Europa amb una imatge digna? Anar promocionant grups escatològics amb

músiques mal engiponades i deixar de banda els que intenten aportar un veritable i profund accent de catalanitat al concert europeu? Sabran donar-nos resposta satisfactòria els responsables de la cultura barcelonina i catalana?

Mentre això arriba, encara que en dubtem, informem que els *Soliloquis* són una de les obres que argumenten amb més validesa l'aportació d'Homs al nostre patrimoni cultural, històric i musical.

Com a primera raó, diríem que la partitura participa plenament de les inquietuds estètiques de l'època en la qual el serialisme omnipresent començava a ésser superat per altres inflexions estructurals. Efectivament, el dodecatonisme d'Homs aquí s'utilitza amb molta subtileza per deixar pas a una voluntat primordialment expressiva. L'obra és un testimoni emocionat de la solitud que l'envolta a causa de la mort

d'éssers tan entranyables com la seva esposa, la pintora Pietat Homs, el seu mestre Robert Gerhard i Joan Prats, el seu amic i company en empreses artístiques com el Club 49, Música Oberta, etc.

Veritablement, impressiona com Homs ens comunica aquesta vivència interioritzada del diàleg sense resposta possible. La seva música es transforma aquí en comunicació dramàtica, mitjançant sonoritats orquestrals compactes, temes melòdics que semblen caure o bé girar en el buit...

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Kolja Blacher, violí. Direcció: Pedro Alcalde. Obres: *Concert per a violí i orquestra* de Beethoven, *Dos Soliloquis* de Joaquim Homs i *Tercera Sinfonia* de Prokofiev. Palau de la Música Catalana, 8 i 9 de febrer de 1997 (Temporada de l'OBC).

Qüestionari Proust

MARICARMEN PALMA

Nascuda el 1938 a l'exemple barceloní en una família francofilipina. Maricarmen Palma es dedica des de fa vint-i-cinc anys a promocionar el fenomen musical, organitzant, amb tanta eficàcia com imaginació, cursos de música de cambra, escoles de música, cicles i festivals, ja que està convençuda que "un dels plaers més grans de la música és fer-la estimar pels altres". En aquest camí, entre moltes altres activitats, ha assumit la direcció de l'activitat musical de la Fundació "la Caixa", alternada durant alguns anys amb la direcció del Festival Internacional de Música y Danza de Granada. Aquesta activitat li ha donat la possibilitat del descobriment, l'estímul l'acostament als intèrprets, les músiques més diverses i les tendències del públic, amb una entrega total i també amb aquell cert romanticisme no confessat, que és comú a les personalitats més actives de la seva generació.

- 1-El principal tret del meu caràcter?
-La intransigència.
- 2-La qualitat que prefereixo en un home?
-La lleialtat.
- 3-La qualitat que prefereixo en una dona?
-La generositat.
- 4-Allò que més estimo en els amics
-La incondicionalitat.
- 5-El meu principal defecte?
-La duresa.
- 6-La meua ocupació preferida?
-Escriure.
- 7-El meu somni de benestar?
-Que tot ésser humà sigui lliure; que la gente viva feliz aunque no tenga permiso, com diu Benedetti.
- 8-Quina fóra la meua pitjor desgràcia?
-Ser irresponsable.

- 9-Què voldria ser?
-Una bona persona.
- 10-On desitjaria viure?
-On visc.
- 11-Quin color prefereixo?
-El blau.
- 12-Quina flor prefereixo?
-El llessamí.
- 13-Quin ocell prefereixo?
-L'àliga.
- 14-Els meus autors preferits en prosa?
-Shakespeare, Cervantes, Yourcenar, Sampedro, Unamuno.
- 15-Els poetes preferits?
-García Lorca, San Juan de la Cruz, Benedetti, Martí i Pol, Walt Whitman, Neruda.
- 16-Els herois de ficció?
-Ulises, el Príncep de Salina (Gatopardo).
- 17-Les meves heroïnes de ficció

favorites?

- Madame Bovary, Anna Karènia.
- 18-Els meus compositors favorits?
-Monteverdi, Bach, Schubert, Brahms...
- 19-Els pintors predilectes?
-Goya, Gauguin, Munch, Bacon, Siqueiros.
- 20-Els meus herois de la vida real?
-Gramsci, Guevara...
- 21-Les meves heroïnes històriques?
-M. Curie, Billy Holiday, Santa Teresa.
- 22-Els noms que prefereixo?
-Felipe, Ana, Blanca, Almudena.
- 23-Què detesto més que res?
-La hipocresia.
- 24-Quins caràcters històrics menyspreo més?
-El despotisme.
- 25-Quin fet militar admiro més?
-La revolució xilena.
- 26-Quina reforma admiro més?
-L'anònima o pública constant contra l'esclavatge en qualsevol de les seves formes.
- 27-Quins dons naturals voldria tenir?
-Dolçor i comprensió.
- 28-Com m'agradaria morir?
-Sense violència.
- 29-Estat present del meu esperit?
-De serena desolació.
- 30-Fets que m'inspiren més indulgència?
-La ignorància i l'enveja.
- 31-El meu lema?
-La naturalitat.

PALAU 100

VI TEMPORADA DE CONCERTS 1996-97

Palau de la Música Catalana

4 FEBRER '97
dimarts, 21 h

LOS ANGELES FILHARMONIC.
JOAN RODGERS, soprano.
Músic director: ESA-PEKKA SALONEN.
Debussy, Mahler.

8 FEBRER '97
dissabte, 22 h

ORCHESTRA DEL MAGGIO MUSICALE FIORENTINO.
Dir.: ZUBIN MEHTA.
Schubert, Stravinsky.

Pròxim concert: RADIO-SINPHONIE-ORCHESTER FRANKFURT. Dir.: PINCHAS ZUKERMAN. Mozart, Dvorák, Beethoven (17 de març '97, 21 h).

PASSIÓ PER LA MÚSICA

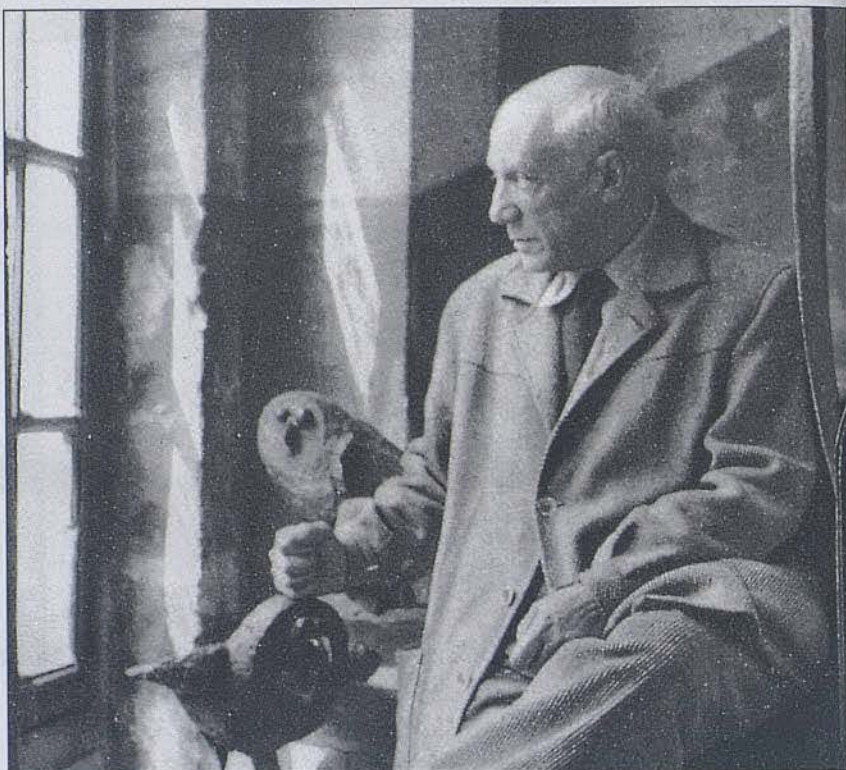
Canal 33

Picasso ens ensenya la parada

per JOAQUIM VILÀ I FOLCH

Agairebé vuitanta anys de distància, els materials que es mostren a "Picasso i el teatre" són una alenada d'aire fresc. El Museu Picasso ens ofereix (del 20.11.1996 al 23.2.1997) una magnífica exposició, sota la direcció de Maria Teresa Ocaña —i amb un atractiu muntatge de Carles Casas—, de materials picassians, la contemplació dels quals origina necessàriament un discurs múltiple per a qualsevol afeccionat al món de la dansa. I no em refereixo a l'extraordinari valor documental d'aquests elements que ens acosten al màxim a uns fets i a uns moments concrets de la història de la dansa —i que per això mateix ja són una magnífica aportació—, sinó perquè, contemplats des de la nostra realitat actual, es converteixen en una lliçó i provoquen tot un seguit de reflexions d'abast immediat.

La primera de les qüestions és, indubtablement, la que fa referència a l'escenografia. I és que l'escenografia, en dansa, no és pas una cosa senzilla. La dansa necessita, en principi, un espai considerable, aparentment molt més extens del que s'atorga a les representacions teatrals, sense obstacles que dificultin els moviments ni elements que enganyin l'acció coreogràfica. Dic "en principi" i "aparentment" perquè la realitat és una altra, tal com comentarem més endavant. Tanmateix a Catalunya disposem d'un cens d'escenògrafs d'una considerable qualitat —que potser no valorem com es mereixen— que són del tot absents dels espectacles coreogràfics. La relació espectacles creats/espectacles amb esceno-

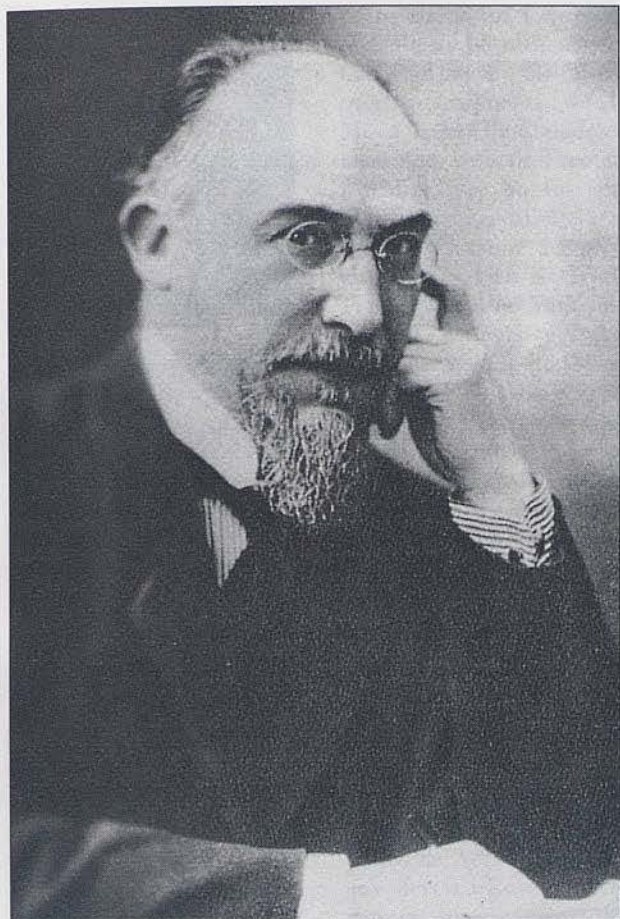
Pablo Picasso

grafia és realment molt minsa. Ja n'estem cansats, de tanta cortina negra. La cortina negra permet potenciar el protagonisme escenogràfic de la il·luminació, retalla perfectament els cossos en moviment dels balladors, dóna profunditat a l'espai escènic... però, des del punt de vista de l'espectacle, denota una pobresa i una manca d'imaginació considerable. I no em refereixo pas a una pobresa econòmica: els espectacles coreogràfics —i qualsevol altre— han de ser concebuts en la seva totalitat i el concepte escenogràfic ja forma part del concepte global des de l'inici. És per això que abans deia "en principi" i "aparentment". L'escenografia —qualsevol element escenogràfic— forma part de l'espectacle, i el moviment, la coreografia, l'ha de considerar i ha d'integrar el seu llenguatge en el llenguatge general; així, encara que l'espai per

a la dansa sigui més reduït, no ho serà perquè *tot* serà dansa.

Picasso ens ho demostra, no tant pels resultats finals, sinó per tot el procés de creació, perfectament visible amb les múltiples provatures prèvies. Allò que ja sembla evident en els primers esbossos —allò que nosaltres ja consideraríem vàlid—, Picasso no ho dóna per fet sinó després de donar-hi moltes voltes. A vegades, el resultat final és molt a la vora del primer projecte; altres, les successives aportacions transformen substancialment la idea inicial. Picasso era, en aquells moments, més pintor que no pas una altra cosa i les seves troballes escenogràfiques van molt lligades al seu moment, al seu procés creatiu com a pintor. Què no faria un escenògraf, lligat a la seva pròpia evolució!

On Picasso va més enllà és, justament, en el vestuari. Allò que

Erik Satie

Sergei Diaghilev

més condiciona els moviments dels balladors. Allò que pot potenciar o limitar més la coreografia. L'exemple dels *managers* al ballet *Parade* és el més evident que l'exposició ens mostra. Quin coreògraf es pot atrevir a fer moure aquests personatges sense conèixer abans les característiques del vestit? En uns moments com els actuals, en què no es comença a parlar d'escenografia i vestuari fins que no es té la coreografia llesta, un treball així, que lliga perfectament tots els elements, resulta impensable.

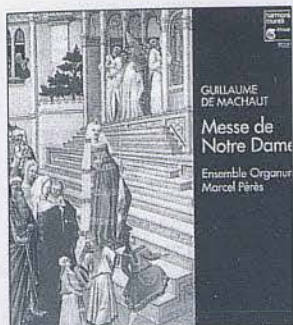
Això ens porta a la conjunció dels elements creatius en la concepció —ja en la concepció— de l'espectacle. Serge Diaghilev feia dels seus Ballets Russes un espectacle total. Quan ara veiem que el ballet *Parade* reunia noms com Jean Cocteau (llibret), Erik Satie (música), Léonide Massine (coreografia i interpretació) i Pablo Picasso (teló, decorats i vestuari), ens quedem pràcticament bocabadats. Ningú no nega que els

Ballets Russes de Diaghilev van marcar una fita importantíssima en la història de la dansa, però aquell exemple de creació conjunta, de processos creatius diferents que s'uneixen en un producte comú, és una lliçó que, a poc a poc, hem deixat perdre. Potser és un pecat d'orgull i prepotència dels mestres de dansa —em resisteixo a anomenar-los coreògrafs—, més preocupats per la tècnica de dansa estricta que no pas pel concepte global de l'espectacle. Ara que molts grups catalans estan abocats a una mena de cul-de-sac tècnic, podríem tornar a aplicar la lliçó i buscar la participació directa, en el procés creatiu, d'intel·lectuals, professionals i artistes de tots els camps culturals per tal d'anar més enllà i millorar els nostres productes coreogràfics.

L'exposició recull els materials de quatre espectacles de diversa significació: *Parade* (amb l'equip ja esmentat), *Pulcinella* (Commedia dell'Arte, Massine, Stravinsky-Pergolesi, Picasso), *Cua-*

dro flamenco (balls populars andalusos, Picasso) i *Mercure* (Massine, Satie, Picasso). Aquests materials són recollits en un magnífic catàleg que es completa a més amb una colla d'articles perfectament aclaridors de Maria Teresa Ocaña, Ornella Volta, Werner Spies, Lluís Bagunyà, Roger Alier, Sònia Villegas, Claustre Rafart, Malén Gual i Anna Fàbregas. Tot plegat no ens hauria de fer caure en el perill que l'argument de Jean Cocteau ja exposava a *Parade*: que l'aparador, la parada, no ens faci perdre les ganes d'entrar dins la barraca on realment es fa l'espectacle. Potser sí que la dansa contemporània a Catalunya s'ha aturat els últims temps mirant-se ella mateixa a l'aparador i no ha anat al fons, on calia, on esperen tots els elements que poden conformar l'espectacle. En aquesta exposició, Picasso fa molt més que ensenyar-nos la parada. Seguirem el seu prec d'entrar sense reserves? Farem nostre el seu exemple?

GUILLAUME DE MACHAUT: *Messe de Notre Dame*

Ensemble Organum. Marcel Pérès, director. Harmonia Mundi, HMC 901590.

Si en molts manuscrits del segle XIV que inclouen fragments de l'Ordinari de la Missa (és a dir: «Kyrie», «Gloria», «Credo», «Sanctus», «Agnus» i «Ite, Missa est») s'observa una tendència a agrupar-los per gèneres, alguns altres són copiats en forma de cicle, complet o incomplet.

Hom considera que el més antic d'aquests cicles és el de la Missa de Tournai, que inclou els sis fragments de l'Ordinari, el darrer dels quals és un motet que també transmeten altres còdexs, com és també el cas del «Gloria» i el «Credo». En canvi, el «Kyrie» el «Sanctus» i l'«Agnus» són *única*. No hi ha cap lligam aparent entre tots els fragments d'aquest cicle, llevat del fet que són a tres veus i que el seu estil és simultani (totes les veus canten alhora el mateix text), exceptuant el del motet.

Molt més coherent és la *Messe de Notre Dame* que Guillaume de Machaut va compondre cap al 1359-61 i que probablement fou interpretada a la catedral de Reims. Machaut devia conèixer al cicle de Tournai o, si més no, el tàndem format pel «Gloria» i el «Credo», atès que el «Gloria» i el «Credo» de la seva Missa presenten el mateix tipus d'interludis musicals que els caracteritza, entre altres detalls comuns. L'es-

til és simultani i fineixen amb un ampli melisma sobre l'«Amen». Els altres quatre fragments de la Missa de Machaut podrien classificar-se com a motets isorítmics, si no fos que totes les veus porten el text aplicat. El tenor del «Kyrie» és basat en el «Kyrie IV» de la Missa Vaticana, els del «Sanctus» i l'«Agnus» en els de la Missa XVII, i el de l'«Ite» en el «Sanctus VIII». Aquests quatre fragments presenten un contrast estilístic amb el «Gloria» i el «Credo», que no semblen derivar d'una missa gregoriana, si bé resten lligats per un mateix llenguatge melòdic i sonor. La importància de la Missa de Machaut rau en el fet de ser el primer cicle de l'Ordinari unitàriament concebut pel seu autor.

L'enregistrament de la *Messe de Notre Dame* que ens ofereix l'Ensemble Organum, superbament dirigit per Marcel Pérès, és el darrer dels molts que existeixen en el mercat d'una obra que, avui, s'ha convertit en la més popular de tota l'edat mitjana. La versió de Pérès se singularitza en diversos sentits. En primer lloc, el cicle de l'Ordinari es fa alternar amb el del Propi de la missa gregoriana de la Purificació de la Verge, festivitat que se celebra el 2 de febrer i per a la qual Machaut hauria pogut escriure la seva Missa: només en el vell enregistrament del Taverner Consort, de començament dels anys 80, el cicle de Machaut es fa alternar amb el Propi de la Missa de la Nativitat de la Verge (8 de setembre), una altra possible ocasió en què el cicle de Machaut podria haver-se estrenat. En segon lloc, es respecta el *tactus* a la «longa» (l'equivalent del nostre compàs partit), que és com la Missa fou escrita, en comptes de portar-lo *alla breve* (el doble de ràpid), que es com la Missa no està escrita però, també, la manera

com quasi tots la canten, amb la qual cosa perd la seva solemnitat natural. En tercer lloc, es respecten les tessitures de les veus, d'acord amb el fet que, a l'edat mitjana, mai les dones no van formar part de les capelles catedralícies. En quart i darrer lloc, els valors més llargs són adornats amb melismes que introdueixen distàncies microtonals, un punt que afegeix un element exòtic a la interpretació però que resulta més que discutible des del punt de vista històric.

Com assenyalava Pérès en el llibret adjunt, Machaut no donava per finalitzada una obra fins haver-la escoltada i així enaltia el valor de la interpretació. Però Pérès no té en compte que Machaut no estava d'acord amb els que afegien o ometien elements a les seves obres, en interpretar-les, ja que diu que faltaven a la veritat. No sembla que ningú posi en dubte avui el fet que l'obra de Machaut, tal com la transmeten els seus manuscrits, és un producte acabat, com ho són la producció de Mozart o de Beethoven, posem per cas. Si algú afegís més notes de les que estan escrites a qualsevol partitura d'aquests autors, ens escandalitzaríem, però si es fa el mateix amb una obra de Machaut, no passa res, perquè és «antiga». No passa res entre un sector del públic que encara no té un concepte estètic molt clar de la música medieval, però passa —i molt!— entre un altre sector del públic per al qual resulta inadmissible la manipulació d'una obra d'art en el cas que es pretengui vendre com a autèntica, com ho pretén Pérès, el qual, certament, no és l'únic director de moda que fa aquestes barbaritats. És una llàstima, perquè Pérès és un músic refinat, amb una veu esplèndida —com la de tots els membres del seu Ensemble—,

amb un sentit musical extraordinari que fa que tots els seus discos siguin impactants —el de la Missa de Machaut no n'és una excepció—, però amb una obsessió injustificable per al melisma, que recupera del cant bizantí però que mai no és mencionat en els escrits sobre la música polifònica medieval que ens han arribat.

Sense una aplicació sistemàtica del melisma i sense que s'afegeixin i treguin veus a plaer en el «Kyrie», aquest seria el millor disc que mai s'hagi enregistrat de la *Messe de Notre Dame*, perquè recupera una sonoritat i un *tempo* de sabor arcaic que molts no han sabut recuperar. Però per culpa d'aquests ditxosos melismes i de la suma i la resta de veus, el disc no passa de ser un producte curiós, que s'allunya de l'autenticitat, com és el cas també d'algun altre enregistrament de Pérès dedicat a la polifonia sacra medieval.

● M. Gómez Muntané

J. H. SCHEIN: *Israelis Brunnlein* (*Les Fontes d'Israel*)

Ensemble Vocal Européen.
Dir.: Philippe Herreweghe.
Harmonia Mundi France,
HMC 901574.

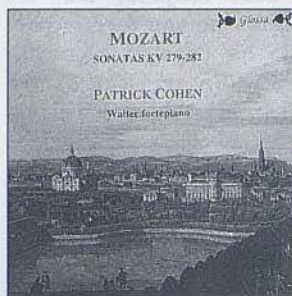
El compositor alemany Johann Hermann Schein va ser un dels més il·lustres antecessors de Johann Sebastian Bach en la funció de Kantor a l'església de Sant Tomàs de Leipzig. Schein hi va ocupar aquest càrrec des del 1616 fins a la seva mort prematura el 1630 i va ser en aquest moment

quan va desenvolupar la major part de la seva gran activitat creativa. Una grandesa que es pot mesurar en els 10 volums que abasta tota la seva obra, on es mostra com un gran mestre en tots els gèneres musicals del seu temps, tant a nivell vocal com instrumental. El mateix Schein ho explica en el prefaci del seu recull "Banchetto Musicale" (1617) quan diu que compon "...per servir la meditació i la devoció cristiana durant la celebració dels serveis religiosos, però també per donar una mica de diversió durant les reunions de les persones honestes..."

El present enregistrament *Israelis Brünnlein* (Les Fonts d'Israel) és un recull de 26 madrigals sobre textos espirituals en alemany on el compositor barreja l'estètica de la música profana italiana més avantguardista del seu temps amb textos trets de l'Antic Testament. Amb l'excepció d'un dels madrigals a 6 veus, la resta són escrits a 5 veus i baix continu, un dispositiu que fa pensar en els madrigals italians. També la força d'algun dels seus passatges, com ara el que parla del plor de Josep, fill de Jacob, veient el seu pare mort (*Da Jakob Vollandet hat*) o de la temporalitat de la bellesa física (*Liebllich und schöne seint ist nichts*), etc.

26 madrigals que mostren l'excel·lent capacitat de simbiosi sacra-profana de l'autor. Un de les tres "S" del primer Barroc alemany al costat de Scheidt i Schütz. El sextet vocal protagonista d'aquest enregistrament, al costat dels quatre responsables del baix continu, tots ells sota la denominació d'Ensemble Vocal Européen, dirigits per Philippe Herrewéghe, ens ofereixen una versió fora de dubte on tots els detalls han estat molt cuidats (afinació, conjunció, expressivitat...). Totalment recomanable la seva audició, sobretot si,

com es habitual en la música vocal, es van seguint acuradament els textos inclosos al llibret que acompanya el disc. ● **Joan Vives**

**MOZART:
Sonates per a
piano KV 279-
282**

Patrick Cohen, pianoforte.
Glossa, GCD 920503

Per al pianofortista Patrick Cohen ha sonat l'hora de les integrals. En té tres en curs: les *Sonates* del pare Soler, les *Sonates per a violí* de Mozart (amb Höbart) i la que enceta en aquest volum tocant un instrument d'Anton Walter de voltants de 1790 que comparteix protagonisme amb ell. És un plaer refinadíssim escoltar Mozart en la dimensió sonora que era la seva.

Cohen força al màxim l'expressivitat, talment com si jutgés monòtones o poc interessants aquestes *Sonates* primerenques. Juga amb les dinàmiques i les síncopes i explota a fons les possibilitats d'un *fortepiano* excepcional.

És evident que a l'època aquesta música tenia una codificació expressiva que només es pot copsar a través d'una profunda cultura musicològica i no com un fet espontani, ja que, per la via retòrica, comunicava als seus coetanis emocions que no podem jutjar més enllà del seu formalisme. I és per això que aquesta nova integral pot ser útil perquè possibilita una ullada a l'estètica rococó que menysté la boniquesa i que, per això, algú titllarà de fora d'estil.

Cohen aprofita els racons contrapuntístics i els integra en la melodia com per demostrar que el Mozart de l'any 1774, el compositor de divuit anys que volia impressionar, no es movia en espais delimitats. També, com si el volgués sostreure a les ègides de Haydn i Johann Christian Bach.

La presentació del compacte adopta el format de carpeta tríplic i les notes, que concedeixen una gran atenció a Anton Walter, són molt informatives (a despit de deixar-s'hi els ulls, perquè la tipografia és minúscula). ● **Xavier Casanovas-Danés**

**J. ROSENMÜLLER:
Vespri della
beata Vergine**

Cantus Cöln & Concerto
Palatino. Dir: Konrad
Junghänel. Harmonia
Mundi France,
HMC 901611.12

Johann Rosenmüller és un dels compositors recuperats gràcies a les recerques musicològiques i també a l'increment de l'oferta discogràfica especialment arran de l'aparició del disc compacte. Veritablement, en casos com aquest és quan s'agraeix l'oportunitat de poder sentir un repertori retrobat després de la letargia dels segles.

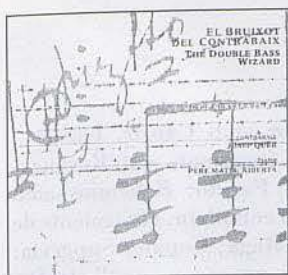
No es tracta del primer enregistrament aparegut amb música de Rosenmüller però sí que n'és una mostra excel·lent, especialment del vessant d'autor sacre. Un vessant de gran importància dins de la seva producció.

La vida de Johann Rosenmüller (c. 1619-1684) no va ser absent de moments diguem-ne revessos.

De la seva infantesa i dels anys de formació, pràcticament no en sabem res. L'anomenada "guerra dels Trenta Anys" va acabar amb tota la documentació que ens podia referenciar alguna dada. Cap al 1640 el trobem a Leipzig, estudiant a la Facultat de Teologia. El 1642 entra a treballar a l'escola de Sant Tomàs, activitat que més endavant compartirà amb la d'organista de Sant Nicolau i la de mestre de capella de la Cort d'Altenburg. El 1653 se li va prometre el càrrec de Kantor de Sant Tomàs, a la mort de l'aleshores titular. Aquesta circumstància l'hauria convertit en un antecessor de J. S. Bach. Però el juny de 1655 fou destituït de tots els càrrecs, acusat de pederasta. Després de ser empresonat va aconseguir fugir, i anà primer a Hamburg i posteriorment cap a Venècia, on va treballar a Sant Marc.

I, de fet, les anècdotes poden continuar. Però amb les referenciades ja podem deduir l'esperit cosmopolita que caracteritza la seva música i una atractiva barreja de la tradició alemanya de principis del Barroc amb la música veneciana dels temps postmonteverdians.

En aquest àlbum doble, enregistrat el febrer del 1996, s'hi pot sentir la reconstrucció feta pel musicòleg Peter Wollny de les *Vespri de la Mare de Déu* que Rosenmüller va compondre durant la seva estada veneciana. Entre els seus fragments brilla amb llum pròpia un esplèndid *Dixit Dominus* de 621 compassos (18 minuts de durada) per la seva gran bellesa i expressivitat, on tots els elements figuratius vénen perfectament reforçats per la música de Rosenmüller. L'excel·lent versió dels intèrprets, dirigits per Konrad Junghänel, reforça encara més l'atractiu de l'enregistrament. ● **J.V.B.**

El bruixot del contrabaix

Josep Quer, contrabaix.
Pere Mateu Xiberta, piano.
Obres de Josep Cervera i Bret.

La discografia catalana que dins del camp de la música clàssica —acceptant de la manera més convencional i alhora oberta aquesta accepció— s'edita a casa nostra, cada vegada més es va nodrint de productes genuïnament propis. Diverses iniciatives —recentment esmentàvem la de La Mà de Guido, però també la del segell d'Albert Moraleda, Discantus i encara d'altres d'individualitzades— estan configurant una mena de corrent, de naturalesa més aviat espontània que no premeditada, però força evident. Això explica que surtin a la llum del disc, o sigui d'un dels instruments més idonis per a la seva divulgació, una sèrie d'obres que fins ara restaven amagades en un oblit poc menys que absolut i, no cal dir-ho, lamentable.

Es tracta d'una munió de propostes, sovint voluntaristes, sempre esforçades i benemèrites per poc rendibles en termes econòmics, que tanmateix lluiten per crear un corrent equilibrador d'una realitat tan i tan poc satisfactòria.

En aquesta línia cal situar el disc que ens ocupa. Es tracta d'un enregistrament de característiques insòlites que es basa en un instrument de tan relativa capacitat virtuosística com és el contrabaix, i en una obra que li és dedicada de forma total. Una obra, a

més, d'un compositor —l'empordanès Josep Cervera i Bret—, que dedicà a aquest instrument no sols les seves en el seu temps molt reconegudes capacitats interpretatives, sinó també les compositives (enteses aquestes també en el camp dels arranjaments i les adaptacions). Per primera vegada ens trobem a casa nostra amb un disc totalment integrat per obra de contrabaix d'un mateix compositor. I els resultats són inesperadament molt gratificants.

I és així per dues raons fonamentals. La primera és que les composicions de Cervera tenen un encant especial. Són composicions senzilles, sense complicacions morfològiques, d'un melodisme deliciós i elegant i que a més s'adeqüen de forma gairebé ideal a les possibilitats d'un instrument tan peculiar com el contrabaix. L'altra raó és l'excel·lent treball interpretatiu de Josep Quer, un dels contrabaixistes més destacats del país, que en aquest disc realitza una tasca d'una considerable entitat qualitativa. Tot això comptat amb un acompanyament al piano eficaç i sensible del jove pianista barceloní Pere Mateu Xiberta.

El resultat és un disc que, contràriament a allò que podria fer pensar d'entrada el contingut, resulta molt grat d'escoltar, que suposa un autèntic plaer i que permet descobrir un món musical insòlit i alhora ple d'encant. ● J.C.C.

Sira Hernández, piano

Obres de Scarlatti, Bach i Chopin. Ars Harmonica, AH014

Com diu Jordi Cervelló als comentaris, el compacte de Sira Hernández pertany al d'aquella classe d'artistes que obvien la fase de

«jove promesa» i passen a força de paciència de l'aprenentatge a la maduresa. El seu pianisme sona madur, premeditat, amb tres sonates de Scarlatti empeltades de la seriositat del Bach que les segueix representant per la *Partita núm. 1 BWV 825*, la que inicia el «Clavier Übung» tocada amb una desimboltura i un tremp que n'envigoreixen la solidesa estructural. És una manera volgudament natural que revela una aproximació fortepianística en els moviments ràpids i una subordinació del virtuosisme a l'expressivitat.

Com ho fa el seu Chopin del *Gran Vals brillant op. 34 núm. 2* i del *Vals op. 69 núm. 1*, reposats ambdós, massissos, contrapuntístics, més dirigits a l'intel·lecte que no a la sensualitat. La sonoritat és matisada i remissiva d'antigues pianoles. Els dos *Nocturns (Op. 9 núms. 1 i 2)* resulten evocadors sense esllanguiment i mostren una bona dossificació del *rubatto*. Entronquen amb naturalitat amb l'*Evocación* i *El Puerto* de la *Suite Iberia* d'Albéniz.

A tenor d'aquest enregistrament, tant de bo la pianista barcelonina, llicenciada en el Conservatori de Torí i deixeblla de Miquel Farré i Eulàlia Solé, trobi força ocasions de trepitjar les sales de concert. ● X.C.-D.

JAUME ARAGALL: Cançons napolitanes

Cardillo, Falvo, Tosti, Di Capua, Pennino, Tagliaferri, De Curtis, Cioffi, Mario, Gastaldon, Leoncavallo i populars. Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Javier Pérez Batista. Disemedi Blau, DM 130CD

Era d'esperar que Aragall enregistraria napolitanes per-

què la seva carrera insigne sembla anar una mica a redós del que fan uns tenors rivals en riscos, en èxits o en el terreny discogràfic, però no en el camp estricte de la primera matèria vocal, una evidència que els liceistes certifiquem sense que ens ho indiqui cap dels seus col·leges.

També és evident que Aragall és un tenor «de directe», en part perquè els micròfons no recullen tot l'*squillo* de la veu, en part perquè l'estudi d'enregistrament l'inhibeix, en part perquè l'audició més analítica —per més distanciada— que permet el disc revela llicències i adequacions que no predisposen a un aplaudiment tan immediat com en la sala de concerts.

En les cançons més líriques, Aragall (que en els títols de crèdit obvia pronunciar-se entre ser Jaume o Giacomo) està impecable. Com a exemple, la *Musica Proibita* de Gastaldon —un referent per sempre més—, *Fenestache lucive*, *Piscatore 'e pusilleco* o *La Serenata*. El registre greu resulta comparativament feble (escolteu críticament *I te vurri vasai*, on es nota molt que la veu està «pujada»), molts aguts estan allargassats per mor de l'espectacularitat i una mateixa cantarella tendeix a uniformar la majoria de cançons. Les notes agudes arriben a sonar massa tenses i penetrants, perquè Aragall vol emular Corelli i no Bergonzi. Però hi ha moments de pura exaltació, d'una vehemència, d'una dicció tan adient i un goig de cantar tan comunicatiu que el compacte és més que recomanable.

L'Orquestra del Liceu i Javier Pérez Batista no reclamen cap presència protagonista i els enginyers de so els atenuen encara més. Però el paper que fan és digne. ● X.C.-D.

Un nou segell discogràfic recupera les veus del passat

El nou segell discogràfic Aria Recording, promogut per un grup d'aficionats a la lírica encapçalats per Francesc Llorens, ha fet la seva presentació amb l'edició de tres compactes, d'una col·lecció inicial de 15. Els compactes recuperen les millors gravacions d'emblemàtics cantants catalans i espanyols realitzades entre els anys 1900 i 1950 en discos de 78 r.p.m. que han estat regravats utilitzant tècniques que han permès eliminar sorolls i distorsions, però que han respectat al màxim les característiques vocals dels intèrprets.

El primer d'aquests tres compactes inicials, titulat *Les nostres veus retrobades*, conté un recull de 17 peces d'òpera, sarsuela i cançó interpretades per Maria Barrientos, Ramon Blanchart i Florencio Constantino, Lucrezia Bori, Mercè Capsir, Miguel Fleta, Tino Folgar, Maria Galvany, Josefina Huguet, Hipòlit Làzaro, Inocencio Navarro i Ofelia Nieto, Josep Palet, Graziella Pareto, Marcos Redondo, Emili Sagi Barba, Conxita Supervia, Emili Vendrell i Francesc Viñas.

El segon és un monogràfic dedicat a la soprano Maria Barrientos, de la qual s'acaben de complir els cinquanta anys de la seva mort, en un doble compacte integrat per 22 temes. El tercer, també monogràfic (com la resta de la col·lecció), és dedicat al tenor Francesc Viñas amb 19 peces. La resta de compactes, que són previstos d'editar durant tot aquest any 1997, seran dedicats a *Doña Francisquita* amb Vendrell, Carpio i Herrero, en versió

completa; Josep Palet; *Marina* amb Capsir, Làzaro i Redondo, en versió completa, i fragments amb Revenga, Fleta i Sagi Barba; Graziella Pareto; *Bohemios* amb Redondo i Racionero, en versió completa, i fragments de *Los Gavilanes* amb Vendrell i Raga; Conxita Supervia; Emili Vendrell; Mercè Capsir; un segon recull de *Les nostres veus retrobades*; Miguel Fleta; i Marcos Redondo. També es farà una producció especial amb la integral operística d'Hipòlit Làzaro en 5 compactes.

Totes aquestes gravacions de la primera meitat de segle han estat possibles, a més de l'arxiu d'Aria Recording, gràcies a la col·laboració de col·leccionistes particulars i a una notable labor d'investigació. La idea de crear aquest segell discogràfic, que compta amb l'assessorament artístic i històric del professor Roger Alier, va ser gestada un temps abans de l'incendi del Gran Teatre del Liceu, ara fa tres anys. Fou precisament aquest fet el que acabà d'impulsar el projecte per convertir-lo en realitat amb la intenció de contribuir al manteniment viu de l'interès per la lírica.

Així doncs, ens trobem davant una iniciativa prou lloable amb distribució directament del mateix segell mitjançant la venda directa a membres de diversos col·lectius relacionats amb la lírica, i mitjançant la venda a botigues especialitzades en música clàssica. Els interessats poden posar-se en contacte amb Aria Recording, al telèfon de Barcelona 209.15.98, o al fax -també de Barcelona- 201.53.97. ● RRM

catalunya música / revista musical catalana

Ja en sou subscriptor?

INFORMACIÓ:

Sant Francesc de Paula, 2 - Tel. 268 10 00 - 08003 Barcelona

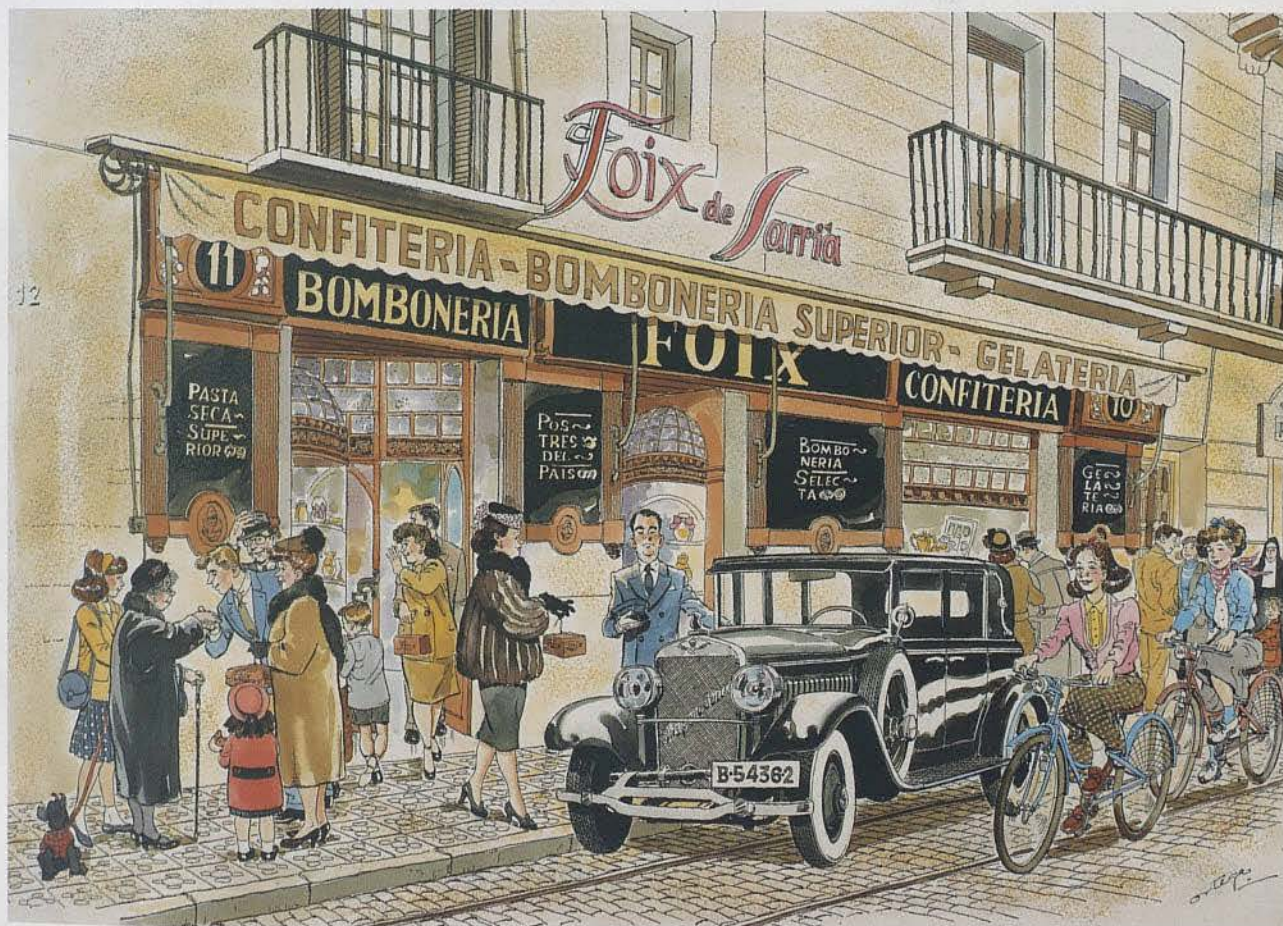
ro i
nga,
amb
ts de
rvia;
Les
Re-
b la

t de
Aria
istes
idea
l'as-
lier,
Gran
ment
con-
nan-

llo-
mit-
lec-
da a
eres-
g, al
é de

Foix de Sarrià

Casa fundada el 1886

Major de Sarrià, 57
Tel. 203 07 14
08017 Barcelona

Pl. de Sarrià, 9 i 10
Tel. 203 04 73
08017 Barcelona

"Schubertiade"

31 de gener, 20 hores

Schubert's Musikzimmer El saló de música de Schubert

Claudia Barainsky, *soprano*
Albert Guinovart, *piano*
Philipp Cunningham, *clarinet*
Olvido Lanza, *violí*
Emili Brugalla, *piano*

6 de febrer, 20 hores

Eine Schubert-Promenade Un passeig amb Schubert

Jörg Demus, *piano*
Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana
Jordi Casas, *director*

13 de febrer, 20 hores

Winterreise Viatge d'hivern

Matthias Goerne, *baríton*
Graham Johnson, *piano*

20 de febrer, 20 hores

Kammermusikabend Una vetllada de música de cambra

Berliner Streichquintett
Johannes Petersen, *violoncel* (*solista invitat*)

27 de febrer, 20 hores

Ein Liederabend El lied de Schubert

Alicia Nafé, *mezzosoprano*
Jean Lemaire, *piano*

Venda d'abonaments per als cinc concerts,
10.000 ptes., fins al 24 de gener
i de les entrades sense abonament, 2.500 ptes.,
a partir d'aquesta data.

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

